

எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னைப் ...

ந. பாலசுப்பிரமணியன்

சுவாமி

எங்கே நீயோ நானும்
அங்கே உன்னோடு.....

ந. பாலேஸ்வரி

விற்பனை உரிமை :

கார்த்தளகம்

4, முதல் மாடி,
ரகிசா கட்டிடம்,
834, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.
தொலைபேசி-834505

மறவன் புலவு
சாவகச்சேரி.

முதற் பதிப்பு : ஆவணி 2024 (1993)

உரிமை ஆசிரியர்க்கு

விலை : இந்திய ரூ. 40-00.

அச்சிட்டோர் : அலமு அச்சகம்,
5, அய்யா முதலி தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

என் உரை

என் படைப்புகளில் ஒன்பதாவது வெளியீடாக வரும் இந்நாவலின் சகல பொறுப்புகளையும் ஏற்று வெளியிட்டு வைக்கும் அன்பு உள்ளங்களுக்கு முதற்கண் என் மனப்பூர்வமான நன்றி.

நடேசபிள்ளை குடும்பம் / பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத இந்தக் குடும்பத்தினர் / எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள். எனக்கு 'தமிழ்மணி' விருது கிடைத்த நாளில் இருந்து என் நாவல்களில் ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆவாவினால் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு என்னிடம் இருந்து கதையைப் பெற்ற சில நாட்களிலேயே அதை அச்சிடவேண்டிய சகல நடவடிக்கைகளையும் எடுத்து விட்டதாக அறிந்தேன்; மகிழ்ந்தேன். இறைவன் இவர்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என நெஞ்சார வாழ்த்தி திரும்பவும் நன்றி கூறி வைக்கிறேன்.

ஈழத்து வாசகர்களுக்கும் தமிழ்நாடு, மலேஷியாவைச் சேர்ந்த சில வாசகர்களுக்கும் நான் புதியவள் அல்ல. என்கதைகளைப் படித்து எனக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் உங்களுக்கும் என் நன்றி.

இக்கதையை வெளியிட சகலவிதத்திலும் உதவிய அனைவருக்கும் என் நன்றி.

— ந. பாலேஸ்வரி.

1871

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten signature or name at the bottom of the page.

ஆழ்ந்த சிந்தனையில் நா. பாலேஸ்வரி

தத்தைவிடு தூது நூல் விழாவின் போது உரையாற்றுகிறார்

தத்தைவிடு தூது நூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது

மகளிர் மன்றத் தலைவி அவர்களால்

பொன்னாடை போர்த்து கௌரவிக்கப்படுகிறார்

“ தத்தைவிடு தூது ” நூல் விழாவின் போது
பொன்னாடை போர்த்து கௌரவிக்கப்பட்ட போது

ஆசிரியர் பற்றி

திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெட்ணசிங்கன் ஈழத்தின் பிரபல பெண் எழுத்தாளர். இவரை ந. பாலேஸ்வரி என்றால்தான் அநேகமானோருக்குத் தெரியும்.

இவர் ஆரம்பத்தில் பா. பாலேஸ்வரி என்றே எழுதிக் கொண்டிருந்தார். இவரது தந்தையார் முகாந்திரம் த. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒரு சிறந்த அரசியல் வாதியாக இருந்தாராயினும் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார். காரணம் தமிழ்நாட்டில் புகழ்பரப்பிய புலவர் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை ஈழத்தின் முதலாவது நாவலை எழுதிய தி. த. ஆணமுத்துப் பிள்ளை ஆகியோரின் தம்பியே இவர்.

ஆகவே இவர்கள் வழிவந்த ந. பாலேஸ்வரியும் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராகத் திகழ்கிறார். எழுத்தாளர் மட்டுமல்லாமல் இவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியையாகத் திகழ்ந்தவர். நல்ல சமூக சேவையாளர்.

இவரது சிறுகதைகள் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் மலேசியப் பத்திரிகைகளிலும் கூட வந்துள்ளன. இவர் பல சிறுகதைகளையும் 14 நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இவர் எழுதிய நாவல்களில் பூஜைக்கு வந்த மலர் என்பது வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்து மூன்று மாதங்களில் இரண்டாம் பதிப்பும் வெளிவந்தது ஈழத்தில் ஒரு சாதனை என்றே இதைக் குறிப்பிடவேண்டும். உறவுக் கப்பால்... என்ற நாவலும் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. பிராயச்சித்தம் என்ற குறுநாவல் ரஜனி வெளியீடாகப் பிரசுரமாகியது. உள்ளத்தினுள்ளே என்ற நாவல் உதயம் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இவற்றை விட உள்ளக்

கோயிலில், கோவும் கோயிலும், சுமைதாங்கி என்ற சிறு கதைத் தொகுதி, கூடர்விளக்கு ஆகியனவும் திருக்கோண மலை மகளிர் நலன் புரி மன்ற வெளியீடாக வந்த 'தத்தை விடுதாது' திருக்கோணமலை ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் ஆலய இலக்கிய வெளியீடாக விரைவில் வெளிவரவிருக்கும் 'மாது என்னை மன்னித்து விடு', 'எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு...' என்பன நூலாக வெளிவந்தவை. நினைவு நீங்காதது என்ற நாவல் வெளிவரவுள்ளது.

1992ஆம் ஆண்டு, வைகாசி மாதம் இவர் தமிழுக்கு ஆற்றிய சேவைக்காகக் கொழும்பு இந்துக் கல்சார அலுவல்கள் அமைச்சு இவருக்கும் 'தமிழ்மணி' என்ற பட்டம் கொடுத்து கௌரவித்தது.

இவரது ஏராளமான சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் என்பன நூல் உருப்பெறவுள்ளன.

இப்படியான எழுத்தாளரது படைப்புகளை வாங்கிப் படித்து ஊக்கம் அளிப்பது எம் ஒவ்வொருவரின் கடமையுமாகும்.

எமது கருத்து

தமிழ்மணி திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரெட்ணசிங்கம் அவர்கள் ஈழத்து வாசகர்களுக்குப் புதியவரல்லர். அவர் பல்லாண்டு காலமாக எழுதி வருகிறார். அத்தோடு பல எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்துள்ளார்.

1992 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 10 ம் தேதி நடைபெற்ற தமிழ் சாகித்திய விழாவில் தமிழ்மணி விருது கிடைக்கப்பெற்றுப் பாராட்டப் பெற்றவர். எமது குடும்ப நண்பர்.

இப்படியான ஒரு சிறந்த எழுத்தாளருக்கு நாம் என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தபோது அவர் தமது ஆக்கங்களை வெளியிட வசதியற்ற நிலையில் இருந்தார் என்பதை அறிந்தோம். உடனே எப்படியாவது அவரது படைப்புக்களில் ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்ற நோக்கில், உங்கள் கைகளில் இருப்பதே இந்நாவல்.

அச்சகத்தினருக்கும் வேறுவகையில் இதை வெளியிட உதவிய அனைவருக்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக. இப்படியான ஒரு இலக்கியப் பணியைச் செய்வதற்கு எமக்கு உதவிய இறைவனுக்கும் எம்நன்றி.

க. நடேசபிள்ளை

மல்லிகைத்தீவு,
திரிக்கோணமலை,
01/08/1993.

Handwritten title or header at the top of the page.

First paragraph of handwritten text, appearing as a list or series of entries.

Second paragraph of handwritten text, continuing the list or entries.

Third paragraph of handwritten text, continuing the list or entries.

Fourth paragraph of handwritten text, continuing the list or entries.

Fifth paragraph of handwritten text, continuing the list or entries.

அணிந்துரை

இலங்கையிலுள்ள பெண் எழுத்தாளர்களில் நீண்ட காலமாக எழுதிவரும் ந. பாலேஸ்வரியும் எழுத்துலகில் நன்கு அறிமுகமானவர். அன்னாரது கற்பனையில் உதித்த காதல் கதையே, “ எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு ” என்ற இந்நாவலாகும்.

ஆங்கிலச் சொல்லான Novel என்பது தமிழில் ‘ நாவல் ’ என நிலைபெற்று விட்டது. முதலாளித்துவ சமூக அமைப்புடன் ஐரோப்பாவில் இரு நூற்றாண்டுகளின் முன் தோன்றிய, ‘ புதுமையான இலக்கிய வடிவம் ; புத்தக அளவில் வசன நடையிலான கற்பனைக் கதை ’ என ஆக்ஸ் போட் அகராதி இலக்கணம் வகுக்கும்; தமிழில் ‘ புதினம், நவீனம், புனைகதை ’ எனவும் பெயர்ப்படும்.

பாலேஸ்வரியின் இக்கற்பனைக் காதல் கதை படிப்பவரை ஈர்த்துச் செல்லத்தக்க நடையில் எழுதப்பட்டு அழகாகப் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் திரைப்படம் போல சம்பவங்களும், சூழல்களும் வேகமாக மாறுகின்றன. கதை பல திருப்புமுனைகளைக் கொண்டது. படிப்பவர் எவரும் எதிர்பாராத விதமாக கதைமாந்தர்களை ஆசிரியர் நகர்த்திச் செல்லுகிறார்.

யாழ்ப்பாணக் கடலோரக் கிராமத்தில் வாழும் மீனவர் வகுப்பைச் சேர்ந்த ரகு, எதிர் வீட்டில் வாழும் வசதிபடைத்த வேறு சாதிப் பெண்ணான உமாவைக் காதலிக்கிறான். இருபக்கத்தாலும் எதிர்ப்பு வலுக்கிறது, எதிர்பாராது கடலில் சென்று அகப்பட்ட ரகுவை புயற் காற்று திருகோணமலையில் சேர்க்கிறது. அங்கு வாழ்வில்

விரக்தி உணர்வு மேலிட தற்கொலை செய்யக் கடலுக்குச் சென்ற ரகு, எதிர்பாராது கர்ப்பத்துடன் கைவிடப்பட்ட பவானியின் தற்கொலை முயற்சியிலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றுகிறான். இருவரும் தற்கொலை முயற்சியை விட்டு வாழத் தீர்மானிப்பது நாவலின் சிறப்பான கட்டமாகும். கொழும்புக்கு அழைத்து வந்து பவானியைத் தன் தங்கை எனக்கூறி ராமு என்ற பெயருடன் வாழ்கிறான். பவானி தன் காதலன் ஜெகநாதனையும், ரகு தன் காதலி உமாவையும் எதிர்பாராது அங்கு சந்திப்பது நாவலின் உச்சக்கட்டமாகத் திகைப்பூட்டுகிறது. படிப்பவர் எதிர்பாராத விசித்திரமான, துணிச்சலான முடிவு.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தமது 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' என்ற நூலில் நாவல்களை மூன்றாக வகைப்படுத்தி விளக்குகிறார். யதார்த்த நாவல், இயற்பண்பு நாவல், கற்பனாவாத நாவல். முதல்வகை, மாதிரிப் பாத்திரங்களை மாதிரி சூழல்களில் கொணர்ந்து விஞ்ஞான உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவது. இரண்டாவது வகை, சமூக நிகழ்வுகளைக் கண்ணாடி போலப் பிரதிபலிக்கும் கதைகள். இந்நாவல் முன்கூறியது போன்று கற்பனாவாதம் சார்ந்த கற்பனைச் சம்பவங்களையும், மாந்தர்களையும் கொண்டது. பணத்தாலும், சாதியாலும் ஏற்படும் பேதங்களை எதிர்த்து காதலை வலியுறுத்தும் கதை.

சென்னை.

1-8-1993

செ. கணேசலிங்கன்.

1ஆம் அத்தியாயம்

டாங், டாங் டிங், டிங் இன்னிசையாக எழுந்த கடி காரத்தின் ரீங்கார நாதம் கேட்டதும் அத்தனை நேரமும் பைல்களைப் புரட்டித் தலையை உடைத்துக் கொண்டிருந்த ரகுவின் உலர்ந்து போயிருந்த உதடுகளில் ஒரு புன்னகை மிளிர்ந்தது. அப்பாடா, என்று அவனையும் அறியாமல் நிம்மதி பெருமூச்சாக வெளிவர அவசர அவசரமாக எழுந்து தனது மேசை ட்றாயரைத் திறந்து அலுவலகப் பைல்களை இறுக்கிப் பூட்டிவிட்டுக் காற்சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டுக் கைக்குட்டையை இழுத்து முகத்தில் அரும்பி நின்ற வியர்வையை ஒற்றித் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களுக்கு எல்லாம் 'டக்டக்' எனப் 'பூட்ஸ்' ஒலிக்க அவன் அலுவலகக் கேட்டைத் தாண்டிச் சாலையில் நடந்து கொண்டிருந்தான். நாள் முழுவதும் அலுவலகத்துள் அடங்கிக் கிடந்தபோது அவனிடம் இல்லாத ஒரு துடிப்பும் வேகமும், படபடப்பும் இப்போது அவனிடம் காணப்பட்டன. எவ்வளவு சீக்கிரமாக வீட்டையடைய முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அடைந்து விடவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் துரித நடை போட்டான் அவன்.

கால்கள் பழக்கத்தினால் அசைந்து கொண்டிருக்க அவன் மனமெல்லாம் எங்கோ லயித்திருந்தது. அந்த

உள்ளத் தாமரையில் துருதுருக்கும் கருவண்டு போன்ற இரண்டு கயல்விழிகளைத் தவிர, வேறு எதுவுமே தெரியவில்லை. இந்நேரம் அந்த இருவிழிகளும் அவன் வரவை எதிர்பார்த்துப் பார்த்து அலுத்து ஓய்ந்து போயிருக்கும் என்று நினைத்தபோதே அவனுக்குச் சிரிக்கத் தோன்றியது. நாள்தோறும் அதாவது கடந்த சில மாதங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிதான் இது. ஆயினும், நாள்தோறும் அந்த நிகழ்ச்சியில் ஒரு புதிய இன்பம், ஒரு புதிய அனுபவம் கலந்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சியில் அவன் தன்னையே மறந்து விடுகிறான். நாள்தோறும் பார்த்துப் பழகும் விழிகள்தான். ஆயினும் அவற்றைச் சந்திக்கும் போது அவன் மனதில் எழும் துடிப்பு.....? அதை வர்ணிக்க அவன் ஒரு கவிஞனாகவோ கதாசிரியனாகவோ பிறக்கவில்லையே.... தினந்தினம் நடைபெறும் ஒரு செயல் அவனுக்குச் சிறிதாவது கசக்க வேண்டுமே..? ஊஹும் அது கசக்குமா....? இன்பம்..இன்பம் எல்லையில்லாத இன்பமது.

இப்படியான ஒரு ஆர்வம் சார்ந்த மனநிலை அவனுக்குத் தன் அலுவல்களில் மட்டும் வரக்காணோம். ஏதோ ஒருவித கடமைக்காக வேண்டா வெறுப்புடன் காலையில் சென்று மாலையில் திரும்பும் அவனுக்குத் தன் வேலையில் மட்டும் ஒரு பிடிப்போ பிரியமோ என்றுமே ஏற்பட்டதில்லை. ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையும் அவனை விட்டு அகன்றுவிட்டது. சிந்தனையின் நடுவில் நடந்துகொண்டு இருந்தவன் வீட்டையடைந்ததும் அவசரமாகத் தன் உடைகளைக் களைந்துவிட்டு மாற்றுடை அணிந்து கொல்லைப் புறத்தில் இருந்த மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கி விரைந்தான்.

அவனைத் தூரத்திற் கண்ட ஆவினம் குதூகலத்தில் அம்மா..... அம்மா.....என்று வாய்விட்டுக் கதறி

அவனை வரவேற்றன. அவன் மாட்டுக் கொட்டிலை அடைந்ததும் அவற்றைத் தடவிப் பரண்மேல் ஒழுங்காக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த வைக்கோல் கற்றை ஒன்று, இழுத்துப் பிரித்து உலுக்கி உணவு போடும் பெட்டிக்குள் போட்டு அந்தப் பசுக்களை உச்சியில் தடவிக்கொண்டான். அப்போது அவன் விழிகள் புதிதாக அவர்கள் கொல்லைப் புற வேலி ஓரமாக எழுந்திருந்த இரண்டடுக்கு மாளிகையின் படுக்கையறை யன்னலிற் பதிந்து நின்றது.

வழக்கமாகச் சந்திரன் வரவு கண்டு கொந்தளிக்கும் சமுத்திரம் போன்ற அவன் இதயக்கடல் அன்று மிகவும் அமைதியாக இருந்தது. அதனால், முகத்திலும் பிரகாச மில்லை. கண்களில் எதையோ பறிகொடுத்த சோக உணர்ச்சி. இதற்கெல்லாம் காரணம் வழக்கமாக அவன் வரவு கண்டு மலரும் அந்த அல்லி விழிகள் இரண்டையும் இன்று காணாததாகவும் இருக்கலாம்.. ஒருவேளை அவனை ஏமாற்றி வேடிக்கை பார்க்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அவள் எங்காவது மறைந்து கொண்டிருப்பாளோ...? இந்த எண்ணத்தின் எதிரொலி அவர்கள் வேலிக்கு எல்லையாக நின்ற கொய்யா மரத்தின் கீழ் அவனைக் கொண்டு நிறுத்தியது. இலை தெரியாமல் காய்த்துக் கனிந்திருந்த கொய்யாப் பழங்களைப் பறிப்பது போல் அடுத்த வீட்டுப் பக்கம் தன் பார்வையைச் செலுத்துகிறான் அவன். மிஞ்சியது ஏமாற்றமே.

ஏமாற்றம் ஒரு புறம் வேதனை மறுபுறமாக வாட்ட மீண்டும் மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கி நடக்கிறான். அங்கே நின்று கொண்டே ஆசையை அடக்க முடியாதவனாய் மீண்டும் தன் பார்வையை அந்தப் படுக்கையறைப் பக்கம் செலுத்துகிறான். அவனால் அவன் கண்களை நம்ப முடியாமல் இருக்கிறது. ஒரு சிறந்த ஓவியனின் அற்புத

சிருஷ்டியோ என்று ஐயுறும் வண்ணம் மார்பகத்தில் இருந்து உச்சிவரை யன்னல் ஊடாகத் தெரிய ஓர் அழகுப் பிம்பமாகக் காட்சியளித்தாள் அவள். ஆனால், இயற்கையாக இருக்கும் குறும்பும் மலர்ச்சியும் அன்று மட்டும் அவள்கண்களில் காணப்படவில்லை. சோகந் ததும்பிய அந்தக் கயல்விழிகளைக் கண்ட அவன் விழிகளிலும் ஓர் சோர்வு. . ஒரு நெகிழ்ச்சி காணப்படுகிறது. இருவிழிகளும் இரு ஊமைகளைப் போலத் தமக்குப் புரியக் கூடியதாகப் பேசிக் கொள்கின்றன.

சில நிமிடத்தில் அவள் இரு கரமும் யன்னற் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொள்ள அவள் உருவம் படிப் படியாக மேல் எழுகிறது. அவள் விழிகள் அச்சத்தோடு அங்குமிங்கும் பார்த்ததில் இருந்து அங்கு வேறு யாராவது இருக்கிறார்களோ என்று அவள் சந்தேகப்படுவது போல்தோன்றியது. அவள் எண்ண அலைகளை ஆகர்ஷிக்கக் கூடிய வல்லமை படைத்த அவன் அவளைப் புரிந்து கொண்டவன்போல் அக்கம் பக்கம் பார்த்துவிட்டு யாருமில்லை என்பது போல தன்னைகளை அகலவிரித்து செய்கைமூலம் காண்பிக்கிறான்.

அதைப்புரிந்து கொண்டு அவளும் தன் வீட்டுப்பக்கம் விழிகளைச் சுழலவிட்டுப் பார்க்கிறாள். அடுத்த நிமிடம் இமைக்கும் பொழுதுக்குள் தன் மடிக்குள் இருந்து எதையோ பத்திரமாக எடுத்து அவனை நோக்கி வீசி எறிகிறாள் அவள். அவன் குனிந்து தன் காலடியில் விழுந்து கிடந்த அதை எடுத்துக் கொள்கிறான்.

ஒரு கல்லிற சுற்றி எறியப்பட்ட காகிதத் துண்டுதான் அது. நிமிர்ந்ததும் அவன் பார்வை யன்னலண்டை செல்கிறது. அங்கே சூனியம் நிலவ அவள் நின்ற யன்னல் வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. அதற்குமேல் அவன் அங்கு

நிற்கவில்லை. அவனால் நிற்கமுடியவில்லை. தன் கையில் பத்திரமாக இருந்த காகிதத்தை மட்டும் காற்சட்டைப் பைக்குள் திணித்துவிட்டு கல்லை மாட்டுத் தொழுவப் பக்கம் வீசியெறிகிறான். அவன் கால்கள் கிணற்றடிக்கு அவனை இட்டுச் செல்கின்றன.

அவன் மனதில் ஏதோ குழப்பங்கள் உருவாகின்றன. அவனால் எதையுமே புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. நேற்று வரை பார்வையாலும் இடையிடையே இரகசியமாகக் கலந்துரையாடிய குறும்புப் பேச்சுக்களாலும் சந்தித்து வந்த அவளுக்கு இன்று என்ன வந்துவிட்டதோ....? தன் தாயைக் கண்டதும் கை கால்களை அடித்து மகிழும் பச்சைக் குழந்தை போல் அவனைக் கண்டதும் துள்ளி மகிழும் அவள் இன்று முகம் சோர்ந்து மனம் வாடி எல்லாவற்றையும் பறிகொடுத்த நிலையில் காட்சியளித்ததன் காரணம் எதுவாக இருக்கும்..? அவனுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. காற்சட்டைப் பைக்குள் இருந்த காகிதத்தை எடுத்து விரிக்க முயற்சிக்கிறான். ஆனால், அவன் கையும் காலும் நடுங்கிக் கொள்கின்றன. அவன் அதைப் பிரிக்கமுடியாமல் மீண்டும் காற்சட்டைப் பைக்குள்ளேயே திணித்துவிட்டு, கைகால் அலம்பத் தொடங்குகிறான். ஆயினும், பைக்குள் இருந்த காகிதம் அவனுக்குச் சமையாகத் தெரிகிறது.

திடீர் எனப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் 'பூம்பூம்' எனப் பேயாக அலறத் தொடங்குகிறது. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்க விரும்பாதவன் போல் கிணற்றில் இருந்து நீரை வாளி நிரம்ப இறைத்துவிட்டுத் தன் முகத்தைக் கழுவு ஆரம்பிக்கிறான் அவன். 'ரகு.... டேய் ரகு....' அவனை வளர்த்து ஆளாக்கிய பெரியவர்—முதியவருங் கூட—அவனுக்கு மாமா முறையானவர், அவனை அழைத்துக் கொண்டே அவன் அருகில் வருகிறார்.

‘ என்ன மாமா என்ன விஷயம் எதற்காக நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வரவேண்டும்.... ஒரு குரல் கொடுத்திருந்தால் நானே அங்கு ஓடி வந்திருக்கமாட்டேனா என்ன....? இருங்கள் இதோ ஒரு நொடியில் முகத்தைக் கழுவிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்.... ’ கூறிக்கொண்டே ‘ சள சள ’ எனத் தண்ணீரை ஊற்றி முகத்தைக் கழுவிக்கொள்கிறான் அவன். ‘ என்னப்பா கந்தோரால் வரும் போது உன்னைக் கண்டேன். அதற்குப்பின் உன்னை அந்தப் பக்கமே காணவில்லை. இவ்வளவு நேரமாக என்ன செய்கிறாய் என்று பார்க்கத்தான் நானே எழுந்து வந்தேன் ..ம் ..ம். எவ்வளவு நேரமாகத்தான் இந்த முகத்தைக் கழுவுறாய். அவ்வளவு அழுக்காடா உன் முகம்..? ஆண் பிள்ளைகள் சட்டபுட் என்று ஒரு காரியத்தைச் செய்யப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். சீக்கிரம் கழுவிப்போட்டு வா.. ’ கிழவரின் குரலில் அலுப்புத் தட்டியது.

கிழவர்தான் இதுவரை பேசினாரா என்று ரகுவால் நம்பமுடியவில்லை. அவனுக்கு இது வேறு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனைச் சிறுவயதில் இருந்து ஆளாக்கி இது நாள்வரை எங்கே போனாய், என்ன செய்தாய்....? என்று ஒரு கேள்விகூடக் கேட்டுப் பழக்கமில்லாத சின்னையா இவ்வளவு தூரம் அவனைத் தேடி வந்து கேள்வி கேட்கும்—அளவுக்கு அப்படி என்னதான் நேர்ந்துவிட்டது..? அவர் கேள்வி அவனுக்குச் சிறிது கோபத்தை உண்டு பண்ணியது என்று கூடக் கூறலாம்.

‘ என்ன மாமா.... இன்றைக்குத்தான் ஏதோ புதிதாகக் காரியம் நடைபெறுவதுபோல் கேள்வி கேட்கிறீர்கள். நான் உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து என்ன செய்துவருகிறேனோ அதைத்தான் இப்போதும் செய்தேன். மாடுகளுக்குத் தீனி போட்டுத் தண்ணீர் காட்டி, மாட்டடி துப்புரவாக்கி.... இதை

யெல்லாம் இத்தனை நாளும் வேலையில் இருந்து வீடு திரும்பியதும் நான்தானே செய்து வருகிறேன். இது தெரிந்திருந்தும் இன்று ஏன் ஒரு புதுக் கேள்வி மாமா ..? மனதில் உதித்த கோபத்தையெல்லாம் வார்த்தைகளாகக் கொட்டிவிட்டுக் குழம்பிய மனத்துடன் பெரியவரைத் தொடர்ந்து வீட்டினுள் நுழைந்தான் அவன்.

அவனுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த அனுமதியும் பெரிய வரின் செய்கையால் முற்றாக அற்றுப்போய்விட்டது. போதாதற்கு உமாவின் கடிதம் அவன் உள்ளத்தைச் சுமையாக அழுத்திக்கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது ஒரு தனிமையான இடத்துக்குச் சென்று உமாவின் கடிதத்தைப் படித்து அவள் என்ன எழுதியிருக்கிறாள் என்பதை அறிந்து விட அவள் மனந் துடியாய்த் துடித்தது. ஏதாவது அவசியம் ஏற்படாமல் அவள் எழுதியிருக்கவே மாட்டாள் என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தது. ஒருவேளை எமக்குள் ஏற்பட்ட உறவு பற்றி அவள் அப்பாவுக்குத் தெரிந்து விட்டதோ ..? அப்படியிருக்கும் பட்சத்தில் அதனால் என்ன விபரீதம் நிகழக் கூடும்..? இன்று மாமா எதற்காக என்னை உளவறியும் சி.ஐ.டி போல் பின் தொடர்ந்தார்? அவரது பேச்சு புரிந்து கொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் தொடர்பு படுத்திப் பார்த்த போது ஏதோ நடக்க முடியாத அசம்பாவிதம் ஒன்று நடந்து விட்டதென அவன் முடிவுகட்டினான்.

அவன் மனதில் என்றுமில்லாத ஒரு பயம் குடிகொண்டிருந்தது. நிம்மதியற்ற மனதுடன் தலை சீவிக்கொண்டிருந்த அவனை 'ரகு..தம்பி டேய்.. ரகு..' என்று சின்னையா மீண்டும் அழைக்கவே அவன் திடுக்கிட்டான். இருந்தும் தன் பயத்தை வெளிக்காட்டாமல் தலையைச் சீவிக் கொண்டே வெளியே வந்தான். சாய்வு நாற்காலியில்

படுத்துக் கொண்டே பத்திரிகை ஒன்றினால் விசிறிக் கொண்டு இருந்த சின்னையா அவனைப் பார்த்த பார்வையைச் சசித்துக்கொள்ள முடியாதவனாய் ' என்ன மாமா ' என்று கேட்டுவிட்டுத் தன் பார்வையை வேறுபுறந்நிருப்பிக் கொண்டான்.

அவனை மேலுங் கீழுமாக அன்பொழுகப் பார்த்த சின்னையா தன் பக்கத்தில் வெறுமையாகக் கிடந்த நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டி 'இப்படி உட்கார் அப்பா, உன்னுடன் தனிமையில் நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன்' என்று கூறியபோது ரகுவுக்குப் பூமியே பிளந்து தன்னை விழுங்கி விடுவது போன்றதோர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவன் மறுவார்த்தை பேச மனமின்றி மகுடிக்குக் கட்டுண்ட நாகம் போல மௌனமாக அந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டான். இருட்டறையொன்றில் பூட்டப் பட்டவன் நிலையில் இருந்தான். ஆனால், அவன் மனமோ பரீட்சைப் பேற்றை எதிர்பார்க்கும் ஒரு மாணவன் நிலையில் இருந்தது.

' தம்பி ' என்று அவர் தொடர்ந்தபோது அவன் உடல் சிறிது நடுங்கியது. அந்த அழைப்பின் தொனி அவ்வளவு இதமாகப்படவில்லை அவனுக்கு. ஆகவே, படபடக்கும் நெஞ்சுடன் அவர் ஒப்புவிக்கப்போகும் பாடத்தைக் கேட்க அவன் தன்னைச் சிறுகச் சிறுகத் தயார்படுத்திக் கொண்டான். ' தம்பி ' என்று ஆரம்பித்தவர் தொடர்ந்தார். ' உனக்குத் தெரியவேண்டும் உன்னை நான் எத்தனை வயதில் எடுத்து வளர்க்கத் தொடங்கினேன் என்று. நீ பிறந்த வேளை ஒரு மாதப் பிள்ளையாக இருக்கும் போதே உன் அப்பா ஏதோ விபத்துக்குள்ளாகி அகால மரணமடைந்தார். அதன் பின்பு என் பெரிய தாயாரின் மகனும் எனக்குத்

தங்கை முறையுமாகிய மரகதம் உன்னைப்பாடுபட்டு வளர்த்தாள். திரும்பவும் துரதிஷ்டம் உன்னைத் தொடர்ந்தது. உனக்கு ஐந்து வயது நடக்கும்போது உன் தாயாரும் நெருப்புக் காய்ச்சலுக்குள்ளாகி உன்னை என் கையில் ஒப்புவித்து விட்டுக் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். அவளுக்கு என்மேல் அத்தனை நம்பிக்கை ! என்று கூறிய போது அவர் குரல் தளதளத்தது. அவர் தன் பேச்சைச் சிறிது நிறுத்திக் கொண்ட போது ரகு அவரை அன்பொழுகப் பார்த்தான். அடுத்து என்ன கூறப்போகிறாரோ என அவன் மனம் அடித்துக் கொண்டது.

2ஆம் அத்தியாயம்

எவ்வளவுதான் அன்னியோன்யமாகப் பழகினாலும் இரத்த உறவுக்கு ஒரு தனி மகிமை உண்டு என்பதை அன்றுதான் சின்னையா உணர்ந்துகொண்டார். ஐந்து வயதில் இருந்து அருமையாகப் பெற்ற பிள்ளையைவிடக் கூடிய பாசத்துடன் அவனை வளர்த்து வந்துள்ளார் அவர். ஆயினும், இன்று இப்படியான ஒரு நுட்பமான விடயத்தைப்பற்றி அவனுடன் பேச்சை ஆரம்பிக்கு முன்பு அவர் எவ்வளவு தூரம் சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது..? ஆயினும் அவர் பேச நினைத்ததைப் பேசித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற அவசியம் ஏற்பட்டபோது அவர் அதற்கு மேலும் தாமதிக்க விரும்பாமல் தொடர்ந்தார்.

உன் அம்மா என்மேல் வைத்த நம்பிக்கை வீண் போகாமல் நானும் உன்னை என் மக்கள் இருவருடனும் சேர்த்து மூன்றாவது மகனாக வளர்த்து வந்தேன். இன்று நீ பெரிய மனிதன் அப்பா உன்னை இந்த நிலையில் பார்க்கும்போது ஏதோ ஒரு பெரிய கடமையை நிறைவேற்றி விட்ட திருப்திதான் என் மனதில் நிறைந்துள்ளது. என் உதிரத்தில் உதித்த என் மக்கள் இருவரும் படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டு எங்கள் குலத்தொழிலாகிய கடல் தொழிலைச் செய்யும்போது நீ மட்டும் காற்சட்டை மேற்சட்டை போட்டுக்கொண்டு அலுவலகத்திற்குப் போய் வருவதைப் பார்க்.

கும்போது நான் அடையும் பெருமையை வேறு எந்தத் தந்தையும் அடைந்திருக்க முடியாதப்பா !

நீயும் என் சொல்லைத் தட்டாமல் வளர்ந்து படித்து முன்னேறிவிட்டாய். இதுவரை என் மனம் நோக்கக்கூடிய விதமாகவோ என் பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தக்கூடிய முறையிலோ நீ நடந்துகொண்டதேயில்லை. அப்படி நீ நடந்து கொள்வாய் என்று நானும் நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. உன்மேல் எனக்கு அப்படியொரு நல்லெண்ணம் ! ஒரு நம்பிக்கை !!

ஆனால்

ஆமாம் ரகு. ஆனால், இன்று நான் கேள்விப்படுவது உண்மையாக இருக்குமானால் அந்த அவமானத்தை என்னால் பொறுக்கமுடியாதப்பா. இன்று காலை நீ அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போன ஒரு சில மணி நேரத்தின் பின் எனது மண் குடிசையை நாடி எங்கள் பக்கத்து மாடிவீட்டுச் சொந்தக்காரரான எஞ்சினியர் ஐயா ஏகாம்பரம் வந்திருந்தார். பங்களாக் கட்டிக்கொண்டு குடிவந்த ஈராண்டுக் காலத்துக்கும் எங்கள் வீட்டுப் படிக்கட்டையே மிதித்திராத ஒருவர் இந்த ஏழையின் குடிசைக்கு வருவதாக இருந்தால் அதிலும் ஏதாவது விசேடம் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். வேறு எதைத்தான் நான் நினைப்பது ?

நாங்கள் மீனவர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் இன்றுகூட நீ உட்பட நாங்கள் அனைவரும் எங்கள் குலத் தொழிலை ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம் செய்து வருகிறோம் என்பதும் ஊரறிந்த விடயம். அதனால் இதை எல்லாம் நான் எடுத்துக்கூறி நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அதைவிடப் பிரதானமான விடயம் எங்கள் பக்கத்து வீட்டு எஞ்சினியர் ஐயா பெரிய குடும்பத்

தைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் உள்ளவர் என்பதையும் நீ அறிந்து வைத்திருப்பாய் என்றுதான் இதுவரை நம்பியிருந்தேன்.

சின்னையா அவ்வளவையுங் கூறி முடித்ததும் ரகுவின் உடல் பதறத் தொடங்கியது. தன்னையும் அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணையும் பற்றித்தான் அவர் பேசுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அவன் சிரமப்படவில்லை. அவனை அறியாமல் ஒரு பயம் மனதில் புகுந்து கொள்ள அதன் பிரதிபலிப்பு வியர்வை முத்துக்களாக அவன் முகத்தில் அரும்பி நின்றன. கிழவர் தொடர்ந்து என்ன பேசுகிறாரோ என்ற அச்சத்தோடு நிலம் நோக்கி நின்றான் அவன்.

“ அவர்கள் தங்கள் படகு போன்ற மோட்டாரை நிறுத்தி வைத்திருக்கும் ‘ கரேஜ் ’ கூட எங்கள் குடிசையை விட உயர்ந்ததப்பா. நமக்கும், அவர்களுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் படித்த நீ, பகுத்தறிவுள்ள நீ உணர்ந்து நடப்பாய் என்றுதான் உன் அண்ணன்மார் இருவருக்கும் பக்கத்துப் பங்களாவுக்கு எஞ்சினியர் குடியும் குடித்தனமுமாய் வந்தபோதே எச்சரித்தது போல் உன்னையும் எச்சரிக்காமல் விட்டேன். அது எத்தனை பெரிய தவறு என்பதை இப்போது உணர்கிறேன் ரகு.... ! எவ்வளவுதான் படித்திருந்தாலும் இளம் இரத்தம் இருக்கிறதே அது மிகவும் பொல்லாதது. இத்தனை வருட அனுபவம்கூட என்னை ஏமாற்றிவிட்டது பார்.... !

எஞ்சினியர் ஐயாவின் மூத்த பெண்தான் உமாவாம் ! அந்தப் பெண்ணுடைய பெயரைக்கூட இன்று அவர் சொன்ன பின்புதான் நான் அறிந்துகொண்டேன். அந்தப் பெண்ணை ஆமாம் ! அந்த உமா வை நீ அடிக்கடி பார்த்தும் பேசியும் பழகி அவள் மனதைக் குழப்பித் தங்கள் குடும்பத்துக்கே அவமானத்தைத் தேடித் தந்து விட்டதாக அந்த

ஐயா உன்மீது குற்றப்பத்திரிகை வாசித்திருக்கிறார். தன் மகளுக்குத் தான் கூற வேண்டிய புத்திமதியையெல்லாம் கூறிவிட்டதாகவும் அவள் அதைக் கேட்டு நடப்பதற்கு எங்கள் ஒத்துழைப்பையும் வேண்டியிருப்பதால்தானே நேரில் வந்து எச்சரித்துவிட்டுப் போவதாகக் கூறினார்.

அவர் கூறியதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை. அவருடன் நான் உனக்காக எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தேன். நீ அப்படி நடக்கக்கூடியவன் அல்ல என அடித்துக் கூறினேன். அவர் நம்ப மறுத்துவிட்டார். உங்கள் பிள்ளையை உங்களுக்கு அடக்க முடியாவிட்டால் அடுத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும் என்று மிடுக்காகக் கூறிவிட்டுத் திமிராக அவர் நடந்து சென்ற போது “என் கிழட்டு இதயம் வேதனையாற் சாம்பிவிட்ட தப்பா. அதனால்தான் இன்று அலுவலகத்தில் இருந்து நீ வந்த நேரந் தொடக்கமாக நானும் உன்னையே அவதானித்து வந்தேன். அதன் பின்புதான் அவர் கூறியதில் தவறேதும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து உன்னை அழைக்க நேரடியாகவே கிணற்றடிக்கு வந்தேன். இதற்கு மேலும் உனக்கு நான் எதுவுங் கூற விரும்பவில்லை. ஏதோ இனி யாவது புத்தியாக நடந்து இதுவரை என் நற்பெயரை எப்படிக் காப்பாற்றினாயோ அப்படியே காப்பாற்றிவிடு.. உம்... இனி நீ போய் உன் வேலையைக் கவனி” என்று கிழவர் கூறி முடித்ததும் அவர் குரல் கம்மியதை ரகு நன்றாக உணர்ந்து கொண்டான். அவனுக்கு இப்போது அவர் முகத்தைப் பார்க்கவே வெட்கமாக இருந்தது.

சின்னையா இவ்வளவு திறமை படைத்தவர் என்பதை இப்போதுதான் அவன் உணர்ந்து கொண்டான். கையும் மெய்யுமாக அவரிடம் பிடிபட்ட பின் அவன் அவருடன் வீண் வாதஞ் செய்துகொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் தன் எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் கூனிக்குறுக அவன்

அவர் பாதங்களைத் தொட்டு இதுவரை உங்கள் நற் பெயருக்கு களங்கம் ஏற்படாதவாறு எப்படி நடந்துகொண்டேனோ அப்படியே நடப்பேன் என்று கூறிவிட்டு எழுந்து அவர் பதிலுக்குக் காத்திராமலே கதவைப் 'படார்' என அடித்துச் சாத்தி உள்ளே தாழிட்டுவிட்டு சில நிமிடநேரம் ஏதோ சிந்தித்து முகட்டை அண்ணாந்து பார்த்தபடி நின்றான்.

அந்த முகட்டுக்கும் நிலத்துக்கும் இடையில் உள்ள தூரத்தை அவன் மனம் எடைபோட்டுப் பார்த்தது. சுவர் என்ற ஒன்றை அவற்றின் நடுவே எழுப்பி இருக்காவிட்டால் அந்த முகட்டுக்கும் நிலத்துக்கும் எதுவிதமான தொடர்பும் இருக்கமுடியாதுதான். அப்படியானால் அந்தஸ்து என்ற ஒன்றுதான் அவனுக்கும் உமாவுக்கும் உள்ள இடைவெளியை நிரப்ப உதவும்.

கல்லையும் மண்ணையும் சீமேந்தையும் குழைத்தே சுவரைக் கட்டி யெழுப்பி விடலாம்.. ஆனால், அந்தஸ்து....? வாழ்க்கையில் மனிதன் தனக்குத் தானே படைத்துக்கொண்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளை எண்ணிப் பார்த்த போது உயிரையே மாய்த்துவிடலாம் போல் தோன்றியது அவனுக்கு. எத்தனையோ தத்துவங்களை அலசி ஆராயும் மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரையில் இந்தத் தத்துவங்களைக் கடைப்பிடிக்காமல் விடுவதும் ஏனோ.....?

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்புகூட அங்கே காந்தி விழா கொண்டாடப் பட்டபோது அந்த விழாவுக்கு என் அப்பாதான் தலைமை வகிக்கிறார் என்று உமா அவனிடம் பெருமையாகக் கூறினாள். உலகம் போற்றும் ஒரு மகாத்மாவின் விழாவிற் குத் தலைமை வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றிருப்பவர் நிச்சயமாக அந்த மகாத்மாவின் அடிச்

சுவட்டைப் பின் பற்றுபவராகத்தான் இருப்பார் என்ற எண்ணத்தில் அவன் கூடத்தான் விழாவிற்குப் போயிருந்தான்.

தூய தமிழில் அவர் பல விடயங்களை எடுத்துக் கையாண்ட விதம் அவனுக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தது. சிறப்பாக மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயிலில் 'கீழ்ச்சாதி' என்ற பெயரில் ஆலயத்தில் பிரவேசிக்கத் தடை செய்யப்பட்ட ஒரு வகுப்பாருக்காக அவர் பரிந்து பேசிய விதம் அவன் மனதை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது.

ஒரு தாயின் குழந்தைகளில் ஒன்று அதிர்ஷ்ட வசத்தால் மாட மாளிகையிலும் சில காலஞ் சென்று அடுத்த குழந்தை மண் குடிசையிலும் பிறக்க நேரிட்டால் முதற் குழந்தைக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகள் அத்தனையும் அடுத்த குழந்தைக்கு மறுக்கப்படுதல் எந்த வகையில் முறையாகும்...? ஒரு தாய்க்கு நொண்டிக் குழந்தையும் ஊமைக் குழந்தையும் புத்திசாலியான அழகிய குழந்தையும் எப்படிச் சமனோ அதே மாதிரிதான் இறைவன் சந்நிதானத்தில் மக்கள் எல்லோரும் சமம் என்று எண்ணவேண்டும். மகாத்மா கூட இதைத்தான் போதித்தார் என்றெல்லாம் அடித்துப் பேசிய ஏகாம்பரந்தானா இன்று அன்பு காட்டுவதற்கு அந்தஸ்துப் பற்றிப் பேசினார் என்று நினைத்துப் பார்க்கவே அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

சினிமாவுக்குச் சென்று படம் பார்த்துவிட்டு வருபவர்கள் அந்தப் படத்தில் வந்த தொழிலாளிகள், பாட்டாளிகள் படும் கஷ்டங்களைப் பற்றி எல்லாம் தெருவெங்கும் அலசி ஆராய்ந்து பரிதாபப்பட்டுக்கொண்டு செல்வார்கள். ஆனால், அதே தெருவின் இருமருங்கிலும் வாழ வழியற்றுப் படுத்துறங்கும் பாட்டாளி மக்களின் நினைவுமட்டும் அவர்களுக்கு வருவதே இல்லை.

உயிரைத் துச்சமாக மதித்து நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்த மாடிவீடு கட்டும் தொழிலாளி அதன் நிழலில் கட்டாந்தரையில் படுத்துறங்கும்போது கைகட்டி அண்ணாந்து பார்த்து அதன் அழகை ரசிக்கும் முதலாளி ஜோராக உள்ளே படுத்துத் தூங்குவார். எல்லாமே பேச்சளவிற்றான் என்றெல்லாம் தர்க்கஞ் செய்தது அவன் உள்ளம்.

உமா கடிதம் எறிந்ததையெல்லாம் சின்னையா எங்காவது மறைந்து நின்று பார்த்துத்தான் இருப்பார். அல்லது அவர் அப்படிப் பேசியிருக்கவே மாட்டார். ஆயினும் தான் கண்டதைக் கூறி அதற்காக அவனை நாலு அடி அடித்திருந்தால் அவன் அதைப் பொறுத்திருப்பான் அவன் மனதிற்கும் அது சாந்தி அளித்திருக்கும். ஆனால் பெரியவர் அதுபற்றி எதுவுமே பிரஸ்தாபிக்கவில்லையே. அது வேறு ஊமைக் காயமாக அவனை வாட்டிற்று. அவனை வாயில் வந்தபடிக்குத் திட்டி நாலைந்து அடி அடிக்கும் உரிமை அவருக்கு இருக்கும்போது இப்படி எதற்காக அவர் அவனை மாற்றான் போல் நடத்திவிட்டார். ஒருவேளை இதை விடப் பெரிய தண்டனை அவரால் கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டதோ ?

இப்போது ரகுவினுடைய ஆத்திரம் எல்லாம் பணம் படைத்தவர்கள் மேல் திரும்பியது. சகடக்கால்போல் உருண்டுவரும் நிலையற்ற செல்வத்தை நம்பி எத்தனை பூப்போன்ற மென்மையான ஏழை இதயங்களைச் சிலர் கசக்கிப் பிழிந்து விடுகிறார்கள். அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த எஞ்சினியர் ஏகாம்பரமும் என்று நினைக்கவே அவன் வேதனைப்பட்டான்.

இவ்வளவு கொடிய கல்நெஞ்சம் படைத்த ஒருவருக்குப் பால்போன்ற இதயம் படைத்த ஒரு பெண்ணா ? உண்மையில் உமா கள்ளம் கபடமற்ற பச்சைக் குழந்தை போன்றவள்

என்பதுதான் அவன் எண்ணம். சேற்றில் செந்தாமரை சிப்பியில் முத்து, மண்ணுக்குள் மாணிக்கம் இவற்றைப் போன்றவள்தான் உமாவும்.

அதற்குமேல் அவனால் சிந்திக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு மூளையெல்லாம் ஏதோ செய்தது. அவன் காற் சட்டைப்பைக்குள் பக்குவமாக இருந்த கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தான். கடிதத்தைப் படித்துவிட அவன் உள்ளம் துடியாய்த் துடித்தது. ஆயினும், அதைப் பிரிக்க அவன் பயப்பட்டான், ஏற்கெனவே வெந்து சாம்பிப்போயிருக்கும் அவனது உள்ளத்திற்கு மேலும் புதிய சோதனைகளையும், வேதனைகளையும் தாங்கும் சக்தி இருக்கவில்லை. அதனால், அதில் என்ன செய்தி எழுதப்பட்டிருக்குமோ என அவன் சிந்தித்தான்.

இப்படியான சூழ்நிலையில் எந்த முட்டாளும் மகிழ்ச்சியான செய்தியை எதிர்பார்க்க முடியாதென்பதை அவன் உணர்ந்தான். ஆனாலும், மனப்பயம் மட்டும் அவனை விட்டு அகல்வதாக இல்லை. ஈற்றில் தன் மனதைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு வருவது வரட்டும் என்ற எண்ணத்தில் அந்தக் காகிதத்தைப் பிரித்து அதில் தனது விழிகளைப் பதித்தான். அந்தக் கடிதத்தைப் பலமுறை திருப்பித் திருப்பிப் படித்த அவன் தலை சுற்றியது. கடிதத்தைக் கையிற் பிடித்தபடியே படுக்கையில் குப்புற விழுந்தான். அந்தக் கடிதம் காற்றில் படபடத்த சத்தத்தைத் தவிர அங்கே சூனியம் நிலவியது.

3ஆம் அத்தியாயம்

அழகான பெரிய கப்பலில் பிரயாணஞ் செய்கிறோம் என்ற பூரிப்புடன் இருக்கும்போது திடீர் என அந்தக் கப்பலுக்குள் தண்ணீர் புகுந்து அது மூழ்கத் தொடங்கினால் அந்தப் பிரயாணிகள் எவ்வளவு அவஸ்தைப் படுவார்களோ அவ்வளவு துன்பப்பட்டான் ரகு. உமாவின் கடிதம் அவன் உள்ளத்தை எரிமலையாகக் குமுறவைத்துவிட்டது. அன்று ஏனோ வானம்கூட மப்பாக மழைக்கோலம் பூண்டிருந்தது. அந்த இருளோடு போட்டி போடுவது போல் ரகுவின் உள்ளமும் இருள் அடைந்து சோகமே உருவாகியது. தன் துயரையெல்லாம் மனம்விட்டுக் கூறி ஆற யாருமற்ற நிலையில் அவன் உமாவின் கடிதத்தை மீண்டும் வாய்விட்டுப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

அன்பான ரகு,

இக்கடிதம் எழுதுவதற்காக முதலில் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். ஒரு பெண் என்ற முறையில் இக்கடிதத்தை எழுதுவது தவறு எனப்பட்டால், எனது நிலையில் இதை எழுதுவது தவறல்ல என்பதே என் முடிவு. ரகு, நம் உறவு பற்றி அப்பாவுக்கு எப்படியோ தெரிய வந்துவிட்டது. நீங்கள் ஆரம்பத்தில் பயந்தபடியே காரியங்கள் நடைபெற்றுள்ளன.

இந்தப் பிரச்சனையைச் சமூகமாகத் தீர்ப்பதற்கு... எனக்கு உடனடியாகத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அப்பா வந்துவிட்டார். இதற்கான பேச்சுக்களும் நடைபெறுகின்றன, அதனால் தற்போது எனக்குக் கட்டுக் காவல்களும் அதிகமாய்விட்டன. உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழமுடியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆகவே தயவு செய்து நம் திருமணத்தை இரகசியமாக நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை யாருடனாவது கலந்து செய்யுங்கள். அல்லது இருவரும் யாருக்குமே தெரியாமல் எங்காவது ஓடி மறைந்துவிடுவோம். இனிமேல் அப்பாவின் கண்ணுக்குத் தப்பி உங்களைச் சந்திக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்குக் கிஞ்சித்தும் கிடையாது. காலம் கடந்த பின் காரியங்கள் என் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக நடைபெற்றால் தயவு செய்து என்னைத் துரோகி என்று ஏசுவேண்டாம். உங்கள் நல்ல பதிவை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும்,

உங்கள் உமா.

இது கடிதமாகவே படவில்லை ரகுவுக்கு. உமாதான் அவன் முன் நின்று பேசுவது போன்றதோர் பிரமை ஏற்பட்டு அவனைச் சித்திரவதைப் படுத்தியது. அவனால் இதற்கு என்ன தீர்வு காணமுடியும்....? இப்படியான சமூகச் சீர்கேடுகளைத் தீர்ப்பதற்கென்றே எழுதப்படும் பல நூல்களைப் புடிக்கிறார்கள். இந்நூல்கள் படமாக்கப்படும் போது அவற்றைப் பார்த்து இழைக்கப்படும் அநியாயங்களுக்காக ஆத்திரப்படுகிறார்கள். கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். எல்லாம் தியேட்டருக்குள் இருக்கும் வரையும், புத்தகத்தில் மூழ்கி இருக்கும் வரையும்தான். அப்புறம் மணல் மீது அமர்ந்துவிட்டு எழும்பும்போது அந்த மணலைத் தட்டி

விட்டு எழும்பிக்கொள்வது போல் அவர்கள் மனதில் இருந்தும் இவை மறைந்துவிடுகின்றன.

இதைச் சுடலை ஞானம் என்று கூறினால்கூடப் பொருந்தும். ஒருவர் இறந்து அவரைச் சுடலைக்கு இட்டுச் சென்று எரிக்கும்வரை வாழ்க்கையில் இறப்பு ஒன்று தான் நிச்சயமானது. ஆகையால், தவறு செய்யாமல் செவ்வனே வாழப் பழகிக்கொள்ளவேண்டும் என்று மனிதன் கருதுகிறான். சுடலையைவிட்டு வெளியேறியதும் பழைய படி அவன் மனதில் பொறாமையும் அசுசையுங் கலந்து கொள்கின்றன. இந்த நிலையில் மீனவ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அவனால் எதைத்தான் சாதித்துவிட முடியும்..? அதிலும் அவன் ஏழைக் குமாஸ்தா. உயர்ந்த குடியிற் பிறந்து செல்வச் செழிப்புடன் வாழும் உமா போன்ற ஒரு பெண்ணை மணந்துகொள்ள அவனுக்குச் சின்னையா கேட்டது போல என்ன தகுதி இருக்கிறது..? அவன் கனவுகூட காணமுடியாத உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருக்கிறாள் உமா. இதை அவன் அறிவு ஆரம்பத்திலேயே எடுத்து உணர்த்தவே செய்தது. ஆயினும், அவனுடைய குரங்குமனம் அவனை விட்டு வைக்கவில்லை. தங்கள் அந்தஸ்தைப் பற்றி அவன் உணர்ந்திருக்கவில்லை என்றால், அது தப்பு. அவனும் அந்த ஏற்றத்தாழ்வை உணர்ந்திருந்தபடியாற்றான் உமாவுக்கு இது அந்தஸ்து மீறிய நட்பு என்று அடிக்கடி கூறி நினைவூட்டியிருக்கிறாள். ஆயினும், ஏனோ தன் மனதை அவனால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

கடந்த இரண்டாண்டுகளாகத்தான் எஞ்சினியர் குடும்பம் வல்வெட்டித்துறைக்கு வந்து வாடிபோட்டுள்ளது. திருமணமாகிய புதிதில் உத்தியோக வேட்கை அந்தஸ்து நாக

ரீகம் என்ற போலியான போர்வைகளில் பிறந்த மண்ணை மறந்து கொழும்புப் பட்டணத்திற்கு அடிபெயர்ந்து சென்றவர் வயது வந்து ஓய்வு பெற்றதும் தன் பிற்கால வாழ்வைப் பிறந்த மண்ணில் 'ஹாயாகக்' கழிக்க விரும்பித் தன் சொந்த ஊர் திரும்பிப் பெரிய பங்களாவும் கட்டிக் குடும்பமாகவே வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அவருக்கு அப்படியொரு நாட்டுப்பற்று..! சில அரசியல் தலைவர்கள் தமது சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கு ஏற்ற வகையில் தேசியப் பற்றைக் கூறு செய்வது போல ஏகாம்பரமும் இனக்கலவரம் ஏற்பட்ட நாளில் இருந்து போட்ட திட்டத்தின் பயன்தான் இது.

ஏழெட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ரகுவுக்குக்கூட எஞ்சினியர் ஏகாம்பரத்தைப் பற்றியோ அவர் குடும்பத்தைப் பற்றியோ ஒன்றுமே தெரிந்து இருக்கவில்லை. அவர்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள அவன் ஆசைப்பட்டதுமில்லை. பங்களா, ஏவலாட்கள், மோட்டார் இவற்றுடன் கூடிய ஒரு பணக்காரக் குடும்பம் நம் பக்கத்து வீடு. பாட்டாளி மக்களின் இரத்தத்தைக் குடித்து முன்னேறிய முதலாளி வர்க்கம் என்ற அளவோடு அவர்கள் அறிமுகத்தை நிறுத்தி வைத்திருந்தான். அது சில மாதங்களுக்கு முன்வரை தான்.

ரகு படிக்கும்போதே 'சோசலிசம்' பற்றி நிறைய அறிந்து வைத்திருந்தான். நாட்டில் பணக்காரர், ஏழைகள் என்ற வேற்றுமை இருக்கக்கூடாது என்று விரும்பி அதற்காகப் போராடியவன். படிக்கும்போதே பல கூட்டங்களில் பணக்கார வர்க்கத்தைப் பழித்து மேடையில் விளாசி இருக்கிறான். புத்தகப் படிப்பால் ஒருவிதப் பயனும் ஏற்பட மாட்டாது. மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையை அனுபவித்துப் பாட்டாளிகளின் பரிதாப நிலையை உணர்ந்து கற்கும் அனுபவப் பாடம்தான் சமூக சேவைக்கு உகந்த பாடம்

என்ற உண்மையை உணர்ந்து அப்படி வாழப் பழகிக்கொண்டவன்—பணக்காரர்களின் காற்றே தன் மீது படக்கூடாது என்று வெறுத்து வாழ்ந்தவன்—இன்று ஒரு பணக்காரப் பெண்ணின் இதயச் சிறையின் கைதி ஆகிவிட்டானா..? அவர்கள் தொடர்பு ஆரம்பித்ததே ஒரு பெரிய கதைதான்.

ரகு ஒரு கலா ரசிகன். ஓவியம், சிற்பம், சங்கீதம், எழுத்து என்பவைதாம் அவன் உண்மையான நண்பர்கள். அவன் வரைந்த ஓவியங்களும் மண்ணில் வடித்தெடுத்த அழகிய சிலைகளும் ஓய்வு கிடைக்கும்போது படைத்த பத்திரிகைக் கதைகளும் தனிமையில் தன்னை மறந்து இசைக்கும் இன்னிசைக் கீதங்களும் அவனுக்கு அளித்த இன்பத்தில் ஒரு பங்கைக்கூட அவன் மனிதனிடம் இருந்து பெற்றதில்லை.

இப்படித்தான் ஒருநாள் அவன் தனிமையாக மாட்டுத் தொழுவத்தில் அலுவலாக இருந்தபோது தன்னை மறந்து “எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு” என்று தனக்கு மிகவும் பிடித்த சினிமாப் பாடலை இசைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது எங்கோ அவன் பாட்டிற்கு ஏற்றாற் போல் ஓர் குயில் இசைப்பது போன்ற குரல்கேட்டுத் திரும்பினான். அவன் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத நிலையில் ‘இப்படிக் கொஞ்சம் வருகிறீர்களா’ என்ற குரல் அவனைத் திகைக்க வைக்கிறது. அவன் திரும்புகிறான். அங்கே அழகு தேவதையாக மேல் நாட்டுப் பாணியில் உடையணிந்த இளநங்கை ஒருத்தி அவனையே பார்த்தபடி நிற்கிறாள். பொதுவாக அவன் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தின் முதல் எதிரி என்று கூறினால் அது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையாகும். மினிஸ்கேட், ரையிட்ஸ்கேட், மங்கி

கட், டொங்கிகட் என்ற நாகரிகப் பெயர்களால் பெண்மையை அலங்கோலம் செய்யும் எந்த அலங்காரத்தையும் வன்மையாகக் கண்டிக்கும் அவன் அன்று மட்டும் அந்த மினிஸ்கேட் மங்கையை மையலுடன் பார்த்தது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவள் வார்த்தைக்கு எதிர்வார்த்தை பேச முடியாத வனாய் முடிக்கிவிட்ட பம்பரம்போல் அவன் அவள் முன் சென்று அவள் அழகுக்கு அடிமை யாகிவிட்டவன் போல் நின்றான். அந்த மான் விழிகளின் மருட்சியில் மனதைப் பறிகொடுத்தவனுக்கு உதடுகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து ஒட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏன் என்னைக் 'கூப்பிட்டாய்' என்று கேட்டுவிட நினைத்தான். அது தானே ஆண்மையும் கூட! ஆனால், அவன் உதடுகள் பிரிந்து கொடுக்க மறுத்தன.

அவள் எப்படியும் கொழும்புப் பெண்ணல்லவா? அவன் பேசும்வரை பார்த்திராமல் அவன் அருகில் சென்று, 'நான் ஒரு கொய்யாப்பழம் பறித்தேன். அது தற்செயலாகத் தவறி உங்கள் கூரைக்கு மேல் விழுந்துவிட்டது. தயவு செய்து அதை எடுத்துத் தர முடியுமா . . ?' என்றான்.

அவள் குரல் கெஞ்சியது. மறுக்கமுடியுமா அவனால் . . . ? அவள் வாய்மூடினாளோ இல்லையோ. அடுத்த நிமிடம் அவன் அந்த மாட்டுக் கொட்டில் கூரைக்கு மேல் நின்றான். அவளுடைய பழத்துடன் சேர்த்து இன்னும் சில பழங்களையும் பறித்தெடுத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கி அவற்றை அவடளில் நீட்டினான்.

அப்போது அவன் மனதில் எந்த நினைவும் இருக்கவில்லை. இயற்கையாகவே கொடைவள்ளல் ஆகிய அவன் கள்ளங்கபடமற்ற மனத்துடன் பட்டணத்துப் பெண்ணுக்கு

நாட்டுப் பழங்களில் உள்ள ஆசையை முற்றதாகத் தீர்க்க அப்படிச் செய்தான்.

‘ ரொம்ப தாங்ஸ் ’ அவள் உதடுகள் பின்னிப் பிணைந்து கொண்டன. அவனுக்கு மிகவும் வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. வாழ்க்கையில் முதன் முறையாக இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் ஒரு பெண் அன்று கூறியது அவனுக்குப் புதிய அனுபவமாகவே இருந்தது. அதனால் அவன் மிகுந்த நாணத்துடன் ‘ பரவாயில்லை ’ என்று கூறிவிட்டு மிகவும் விரைவாகச் சென்றுவிடத் திரும்பினான். அவள் அணிந்திருந்த இறுகிய மேற்சட்டை அவனை என்னவோ செய்தது. அதனால் அவ்விடத்தில் இருந்து தப்பிவிட எத்தனித்தான் அவன்.

உங்க ஸோங் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. உங்க ஸோங்ஸ் எல்லாவற்றையும் வீட்டில் இருந்தபடியே கேட்டு ரசிப்பேன். அதிலும் நீங்க இப்ப கொஞ்சம் முதல்ல பாடினீங்களே ‘ எங்கே நீயோ, அங்கே நானும் உன்னோடு அந்தப் பாடல் என்றால் எனக்கு உயிர் ’ அவள் வார்த்தைகள் அவனைத் தடை செய்கின்றன. அவன் திரும்புகிறான். அவள் பேசிமுடித்துவிட்டு அவனையே கண் கொட்டாமல் பார்க்கிறாள்.

தன்னை ஏதோ ஒரு பிரபல பின்னணிப் பாடகராக மதித்துத் தனக்கு நற்சான்று வழங்கிய அவளை நன்றியுடன் பார்த்துவிட்டு மறுவார்த்தை இன்றியே அப்பாற் சென்றான் ரகு. அவன் உள்ளத்தில் இனங்கண்டு கொள்ள முடியாத இன்பக் கிளுகிளுப்பு. அதற்கு எந்தவித அர்த்தமும் புரிந்து கொள்ளமுடியாத அப்பாவிதாக அவன் தன் பசுக்களிடம் மீண்டும் சென்றுவிட்டான். அவனைச் சிறிது நேரம் பார்த்து நின்ற உமா தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

அடுத்த நாள் அதே நேரம் முதல்நாள் நிகழ்ச்சியை மறந்தவனாய்ப் பழக்கத்திற்கு அடிமைப்பட்ட உதடுகள் ஏதோ சினிமாப்பாட்டை முணு முணுக்க தன் வேலையில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தான் ரகு. 'உங்களைத்தான்' அன்றும் அதே குயில்தான் கூவியது. இம்முறை அந்த அழைப்பு ரகுவைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

நேற்றைய நிகழ்ச்சி தற்செயலாக நடந்த ஒன்றாக இருக்குமென்று நினைத்து அதை அறவே மறக்க முயற்சித்த அவனுக்கு இன்றைய நிகழ்ச்சி தனது தவற்றை எடுத்து உணர்த்தக் கூடியதாக அமைந்தது. அந்தக் குரல் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்த ஓராயிரம் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு களுக்குத் தூபமிட்டது. அதன் பிரதிபலிப்புத் தன் இரு விழிகளிலும் பரிமளிக்க அவன் இப்போது அங்கு நின்ற படியே அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். உங்களுக்கு இன்னும் கொய்யாக் கனி வேண்டுமா? என்று கேட்பது போல் இருந்தது அந்தப் பார்வை.

இப்படிக்கொஞ்சம் வருவீர்களா? அவள்தான் குழைவாக அழைத்தாள். அந்த அழைப்பில் ஒரு கொஞ்சல் இழையோடியது. இன்றும் அவள் அதே விதமான புதிய உடையுடன் காட்சியளித்தாள். அதனால் சிறிது தயங்கினான். இன்று மட்டும் சிறிது மனம்விட்டுப் பேச முடிந்தால் இனிமேல் அவளை இந்த உடையில் காண விருப்பமில்லை என்று கூறிவிடவேண்டும் என்று எண்ணியபடியே அவள் முன் சென்று நின்றாள்.

'அதோ அந்தக் கொப்பில் ஒரு நல்ல பழம் இருக்கிறது. பறிச்சுக் கொடுப்பீர்களா?' அவள் பேசிய கொச்சைத் தமிழிலும் ஒரு இனிமை இருப்பதை அவன் உணர்ந்துகொண்டான். அந்தக் குரலில் உரிமை தொனித்

தது. அதனால் மௌனமாக ஒரு புன்முறுவலுடன் அதைப் பறித்து அவளிடம் நீட்டினான் அவன்.

அவள் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு 'தாங்ஸ்' என்றாள். அவன் சிரிப்புடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டான். நீங்கள் நேற்றுப் பாடினீர்களே அந்தப் பாட்டு அதை இன்னுமொருமுறை கேட்க வேண்டும் போல இருக்கிறது. ஐ சிம்பிளி லவ் இற் !' அவள் குழந்தை போலப் பேசியது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தது. அவன் அந்தக் குழந்தையைச் சிரித்து சமாளிக்கும் ஒரு அன்புத் தாயைப் போலப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு உள்ளே சென்றான். அடுத்த சில நிமிடங்களில் ஒளிபரப்பியில் இருந்து எழுவது போல ஒலித்தது அவன் குரல்.

பாட்டு முடிந்தது. அவன் வேண்டுமென்றே எழுந்து கொல்லைப்புறம் சென்றான். அவன் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை. ஆமாம்; அங்கே வேலி ஓரமாகக் கொய்யாப் பழம் பறிக்கும் சாட்டில் அவள் நின்றாள். அவனைக் கண்டதும் கருமுகிலில் இருந்து வெளிப்படும் பூரணச் சந்திரனைப் போல அவளது அழகிய முகமும் அந்த எல்லைப் புற வேலிக்கு மேலாகக் காட்சியளித்தது. 'ரொம்ப தாங்ஸ் இன்று உங்கள் ஸோங் எக்ஸலண்ட்' கூறிக் கொண்டே அவள் ஓடி மறைந்துவிட்டாள். அவன் பதிலுக்குச் சிரித்துக்கொண்டான். அந்தச் சிரிப்பு அவன் மன நிறைவைக் காட்டியது.

இப்படியாக ஆரம்பித்ததுதான் அவர்கள் நட்பு. அந்த நட்பின் ஆழத்தால் உமா இப்போதெல்லாம் மேல் நாட்டுப் பாணியில் உடை அணிவதே இல்லை. ரகுவுக்குப் பிடித்தமான முறையில் கைவைத்து, முழங்கால்வரை மூடக் கூடிய சட்டை அணிந்து, தலையை ஒழுங்காகச் சீவிப் பொட்டுமிட்டுக்கொள்வாள், தமிழ் கூடச் செந்தமிழாக மாறியதைக் கண்டு ரகுவே பூரித்துப் போனான்.

4ஆம் அத்தியாயம்

தியாகம்தான் காதற்கோட்டையின் அஸ்திவாரம் என அவன் எங்கோ படித்திருந்தான். அந்த வகையில் தான் உமாவும் செயலாற்றி வருகிறாள் என்பதை ரகு மிகவும் எளிதில் புரிந்துகொண்டான். ஒரு பெரிய இடத்துப் பெண்தான் விரும்பும் ஒருவனின் சொல்லை மதித்துத் தன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கு இடமின்றித் தன்னையே முற்றிலும் மாற்றியமைத்துக்கொண்டதை எண்ணியபோது அவளுக்காக இந்த உலகத்தில் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற மனப்பான்மை ஏற்பட்டது ரகுவுக்கு.

இப்படிப் படிப்படியாக ஆரம்பித்த அவர்கள் நட்புக்கண்டு காதலாகப் பரிணமித்தபோது அவர்கள் தனிமையை விரும்பி இரவு வெகுநேரம் கழிந்த பின் யாருக்கும் தெரியாமல் பின்புறத் தோட்டத்தில் சந்திக்கத் தொடங்கினர். எல்லோரும் தம்மை மறந்து ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கும் போது இவர்கள் மட்டும் பின்புறம் அமைந்துள்ள கலட்டியில் பல மணிக்கணக்காக இருந்து பேசுவார்கள். ஆயினும், ஒரு போதாயினும் அவர்கள் நெறி தவறியதில்லை.

“ ரகு ” என்பாள் அவள். “ என்ன உமா ” என்பான் அவன் அவளை அருகில் அணைத்தபடி. “ எவ்வளவு

அன்பாக இணைந்திருக்கிறோம் பார்த்தீர்களா..? இனி எம்மை எவராலுமே பிரிக்கமுடியாது!" என்று குழைவாள் அவள்.

“ இணைப்பு இறுக்கமாகத்தான் உள்ளது. ஆனாலும் எனக்கென்னவோ எமது உறவைப்பற்றி நினைக்கும்போது அச்சமாகத்தான் இருக்கிறது. பற்களை இழந்தவன் ஓடியல் தின்ன ஆசைப்படுவது எவ்வளவு தப்பிதமோ அது போல ஒருவித தகுதியும் அற்ற நானும் உன்னை அடைய வேண்டும் என்று நினைத்ததே தவறுதானே உமா. இது உனக்குத் தகாத உறவு மறந்துவிடு என்கிறது அறிவு. ஆனால், மறக்க முடியாமல் தவிக்கிறது மனம். உன் பெற்றோருக்கு எமது உறவு தெரிய வந்தால் அவர்கள் இதற்கு நிச்சயமாக சம்மதிக்கப்போவதில்லை.

“ ஹும்! இன்பமான நேரத்தில் எதற்காக இப்படிப் பேசுகிறீர்கள். எம்மைக் கடவுள் எப்படியாவது ஒன்று சேர்த்து வைப்பார். அபசகுனம் போல் நீங்கள் வேண்டாததை எல்லாம் பேசி என்னையும் கவலைக்குள்ளாக்காதீர்கள். இப்போ நாம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம் ரகு....எமது வாழ்நாள் முழுவதுமே இப்படி இருந்து விட்டால்....?

“ உம் நிஜமாகவா உமா....? இந்த ஏழையின் மேல் உனக்கு அத்தனை கொள்ளை அன்பா....என்று கூறிக்கொண்டே அவன் அவளை நெருங்குவான். அந்த அன்புச் சிறைக்குள் கைதியாகாமல் தப்பித்துக் கொண்டே தன் வெற்றிப் பெருமிதத்தை “ கலுக் ” என்று சிரித்து வெளிக்காட்டுவாள் அவள்.

“தப்பிவிட்டேன் என்ற கர்வமாக்கும்.....
எப்படியோ ஒரு நாள் என் அன்புப்பிடிக்குள் அகப்பட

வேண்டியவள்தானே நீ ?” என்று கூறி அவனும் அவளுடன் சேர்ந்து சிரிப்பான்.

இப்படியாகக் கடந்த குறுகிய காலத்திற்குள் அவர்கள் இருவரும் இன்பமாகச் சந்தித்த சம்பவங்கள் அனேகம் ! அவற்றை எல்லாம் அவன் மறந்து விட முடியுமா ?

உலர்ந்த வர்ணம் போல அந்த இனிய நினைவுகளும் அவன் மனதில் அழியாத ஓவியமாகிவிட்டன. நினைவு வர்ணத் தூரிகையால் எண்ணங்களைக் கொண்டு அழகுப் பிம்பமாக அவன் இதயத்தில் வரையப்பட்டுவிட்ட அந்தப் பளிங்குச் சிலையை அவனால் அழிக்கவும் முடியாது மறைக்கவும் முடியாது. ஆயினும் இன்றைய நிலையில் அவன் அவளை மறந்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஏற்பட்டு இருக்கும்போது அந்த இனிய நினைவுகளும் மாண்டு மண்ணோடு மண்ணாகப் போக வேண்டியவை தானே ! ஐந்து வயதில் அறியாத பருவத்தில் இருந்து அவளை எடுத்து வளர்த்து வந்த சின்னையாவின் வார்த்தைகளுக்கு அவன் மதிப்பு கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். அது அவனது கடமை. “ என் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு ” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. ஒரு உற்ற தந்தையின் தானத்தில் இருக்கும் சின்னையாவின் மனம் புண்படும்படி அவன் நடக்கவும் மாட்டான், நடக்கவும் கூடாது.

அப்படித்தான் இல்லையென்று சின்னையாவின் சொல்லைத் தட்டிப் போனாற்கூட உமா அவனுக்குக் கிடைக்கக் கூடியவள்தானா என்று அவன் மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. அப்படியொரு திருமணத்தைக் கனவிற் கூடக் காணத் தகுதியற்றவன் என்ற உண்மையைப் புரிந்து கொண்டான். உமா எவ்வளவு சுலபமாக எழுதிவிட்டாள்?

நம் திருமணத்தை இரகசியமாக முடித்துவிடுவோம் என்ற வரிகள் அவன் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தன. அவன் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டான். இத் திருமணம் பகிரங்கமாக நாலு பெரியவர்கள் மத்தியில் நடக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல என்பது உமாவே உணர்ந்து கொண்ட பின்பும் அவள் மனதில் ஒரு சபலம்! அவன் மீண்டும் சிரித்தான். இம்முறை வாய்விட்டுப் பைத்தியக் காரத்தனமாகச் சிரித்தான்.

உமாகூடத் தன் அந்தஸ்தின் பெறுமதியை அளந்து தான் எழுதி இருக்கிறாள். அந்தஸ்தின் ஏற்றத் தாழ்வை உணர்ந்துதான் திருமணத்தை இரகசியமாக நடத்தும்படி கேட்டிருக்கிறாள்.....அவன் தன்னை மறந்து பெருமூச் செறிந்தான்.

“ ரகு.... தம்பி.....ரகு ” கிழவரின் குரல் வெளிப்புறம் இருந்து ஒலிக்கிறது. அவன் தன் கையில் இருந்த உமாவின் துண்டுக் கடிதத்தைச் சட்டைப் பைக்குள் மறைத்துவிட்டு எழுந்து சென்று கதவைத் திறக்கிறான்.

சின்னையா கலவரம் நிறைந்த விழிகளால் அவனைப் பார்க்கிறார். அவர் கண்களில் நீர் கோர்த்துள்ளது.. “ உன் மனதை மிகவும் நோகச் செய்து விட்டேனாக்கும் ரகு.....நான் என்ன செய்யட்டும்? என் மனத்தில் பல மணிநேரம் நடந்த போராட்டத்தின் பின் உன் நன்மையையும் எதிர்காலத்தையும் உத்தேசித்தே இதை உன்னிடம் கூறத் தீர்மானித்தேன். நீ பயப்படவேண்டாம் ரகு என் பிள்ளைகளுக்குக் கூட இதுபற்றித் தெரியவராது. அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவும் கூடாது. அந்த வகையில் நீ என்னைக் கடைசிவரை நம்பலாம். ஆயினும், உனக்கு இன்னும் ஒரு புத்திமதி கூற விரும்புகிறேன் ரகு. நீ பிடித்திருப்பது பெரிய

கொப்பு. அதில் தொற்றி ஏறிக்கொள்வது மிகவும் கடினம். அதனால் அந்த முயற்சியைக் கை விட்டுவிடு. ஏற முயன்று தற்செயலாகத் தவறி விழ நேர்ந்தாலும் அந்த வீழ்ச்சியை உன்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கும். அதனால் எதையும் சிந்தித்துச் செய். இப்போது நீ களைத்திருக்கிறாய். உன் மனவேதனை மாறுவதற்காக நீ எங்காவது வெளியே உலாவிவிட்டு வாப்பா....!’’ என்று பாசத்தோடு கூறிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்து கொண்டார் சின்னையா.

சின்னையா அனுபவம் மிக்கவர். கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக இந்த உலகத்தின் மேடு பள்ளங்களை நன்றாக அளந்து வைத்திருப்பவர். அதனால் அவர் கூறியதில் எந்தவிதமான தவறும் இருக்கமுடியாது என்பதே ரகுவின் கருத்தும். பெற்ற தந்தையைவிட மேலான பாசத்துடன் அவர் அவனுக்குப் புத்தி கூறிவிட்டார். எவ்வளவு பரந்த மனப்பான்மை. தான் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குக்கூடக் கூறமாட்டேன் என்கிறாரே! இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒருவரைக் காண்பதே அரிதுதான். அந்த மகிழ்ச்சி ஒரு கண நேரம் அவன் மனதில் இருந்த துன்பத்தையெல்லாம் மறக்கச் செய்தது. அந்தப் பெருமிதத்தில் அவன் உள்ளம் விம்மிப் பூரிப்படைய உலவுவதற்காக வெளியே சென்றான்.

தன் வீட்டுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள சின்னப் பிள்ளையார் கோயிலடிவரை சிறிது உலவப் போகலாம் என்ற நினைவில் வெளியே இறங்கி நடந்தான். வழக்கமாக அவன் போகும் இடந்தான் அது. என்றாலும் நாளாந்தம் அவன் மனதில் இருக்கும் துடிப்பும் மகிழ்ச்சியும் அன்று இருக்கவில்லை. பல சிந்தனைகளின் மத்தியில் அவன் கோயிலடிவரை நடந்து சென்றுவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த சமயம் அவன் சமீபத்தில் அவனை உராகியபடி

நின்றது ஒரு மோட்டார். அந்தக் கிராமாந்தரப் பகுதியில் அப்படியொரு பெரிய காருக்குச் சொந்தமானவர் ஏகாம் பரம் மட்டுந்தான் என்பது அவன் அறிந்த உண்மை. ஆகவே, அவன் ஆச்சரியப்பட்டதில் எந்தவிதத் தவறு மில்லைதான்.

உமாதான் தனது சிறிய தம்பியோடு வழக்கமாக 'ஈவினிங் ட்றைவ்' போய்விட்டு வருகிறாளாக்கும் என்ற எண்ணத்தில் நிமிர்ந்த அவன் விழிகள் பயத்தினால் படபடத்தன. உடல் பதறியது. அங்கே ஸ்ரியறிங் வீலை அழுத்தமாகப் பிடித்தபடி அவனை ஒரு தினுசாகப் பார்த்து நின்ற ஏகாம்பரத்தைக் கண்டதும் அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அவன் மௌனமாக அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று விட எத்தனித்தபோது 'இப்படிக்காருக்குள் ஏறிக் கொள் தம்பி. உன்னுடன் தனிமையில் பேசுவதற்குத்தான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்திருந்தேன். கடவுள் விட்ட மாதிரி நீயே வந்துவிட்டாய்...ம்...ம்...ஏறிக் கொள்' கூறி விட்டு அவர் உட்புறமாகத் திரும்பிப் பின்பக்கக் கதவைத் திறந்தார். அந்த அதிகாரக் குரலுக்குக் கட்டுப்பட்ட ரகு மறுவார்த்தையின்றி உள்ளே ஏறி அமர்ந்துகொண்டான். அதைத் தொடர்ந்து புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு பறந்தது கார். எங்கே போகிறோம்... எதற்காகப் போகிறோம்... என்று கேட்கும் துணிவற்றுச் சித்திரப் பாவை போல் காருக்குள் இருந்த ரகுவின் உள்ளம் வேதனையால் துடித்தது. வீட்டில் இருந்து நிம்மதிக்காகப் புறப்பட்ட அவனுக்கு இப்படியொரு சோதனை காத்திருக்கவே வேண்டாம்.

திடீர்ப் பரீட்சைக்குத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் மாணவனின் நிலையில் இருந்தான் ரகு. உமா

வின் தகப்பனார் என்ன கேள்விகளைக் கேட்கப் போகிறாரோ அதற்கு நான் எப்படிப் பதில் அளிப்பது என்றெல்லாம் சிந்தித்தவனாய் அமைதியின்றி அமர்ந்திருந்தவனின் கண்கள் அந்தக் காரை ஒருமுறை நோட்டம் விட்டது. அந்தப் பெரிய காரில் அமர்ந்திருக்கவே அவன் உடல் கூசியது. அதில் இருந்து சவாரி செய்வதற்குத் தனக்கு எந்தவித அந்தஸ்தும் இல்லை என்பதைத் தீர்க்கமாக முடிவு செய்தது அவன் உள்ளம்.

அன்று அவன் மனநிலைக்கு அநுதாபந் தெரிவிப்பது போல மந்தாரமும் மப்பும் குடிகொண்டு எங்கும் ஒருவித இருள் சூழ்ந்திருந்தது. இன்னும் சில மணி நேரத்தில் அவனடையப் போகும் இன்னல்களுக்காகக் கண்ணீர் வடிக்கக் காத்திருப்பது போல வானத்தையெல்லாம் சூல்மேகங்கள் ஆக்ரமித்துக்கொண்டன. அந்தச் சூழ்நிலையே ஒரு துர்ச் சகுனம் போல அவனிடம் ஒரு பயங்கரமான மனநிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தன.

மோட்டார் தன் பாட்டுக்கு வேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. எந்த இடத்தில் அது சென்று நிற்கும் என்ற உண்மை தெரியாதவனாய் அதைக் கேட்குந் துணிவற்று ஒரு எஜமானனுக்குப் பயப்படும் தொழிலாளி போல அடங்கி ஒடுங்கியிருந்த அவன் நிலையை எண்ணிப்பார்க்க அவனுக்கே அவமானமாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது. மண், பெண், பொன் என்ற இந்த மூன்றும் எவ்வளவு கல்நெஞ்சம் படைத்தவர்களையும் பணியவைத்துவிடும் என்ற பேருண்மையை உணர்ந்தான்.

ஏகாம்பரம் பணம் படைத்தவராக இருக்கலாம், எஞ்சினியராக இருக்கலாம். அதற்காக அவன் எதற்காக அவருக்குப் பயப்பட வேண்டும்...? 'ஏறிக்கொள்' என்று கூறியபோதே 'முடியாது' என்று அவன் மறுத்திருக்கலாம்.

ஆனால், அவன் எதிர்வார்த்தையே பேசாமல் ஏறிக்கொண்டானே.....அப்படி எதற்காக நடந்து கொண்டான்.....?

இந்தப் பெரிய படகுக் காரில் ஏறக்கூடிய எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாம் அவன் காலடிவரை வந்துங்கூட அவன் அவற்றை எல்லாம் கௌரவமான முறையில் தட்டிக் கழித்திருக்கிறான். ஆமாம்! பின்னரே வேளைகளில் சில நேரம் உமா சிறிய தம்பியுடன் 'ஈவினிங் ட்ரைவ்' போய் விட்டு வரும்போதெல்லாம் இன்று நடந்தது போலவே அவன் அருகில் உரசுவது போல மோட்டார் அவன் பக்கத்தில் கிறீச்சிட்டு நிற்கும் உம்! ஏறிக் கொள்ளுங்கள் ஒரு 'ட்ரைவ் போகலாம்' என்பாள் அவள். அவளது குழந்தைத் தனமான வேண்டுகோளைக் கேட்டுத் தன் முத்துப் பல் வரிசைகாட்டிச் சிரிப்பான் அவன். இப்போ எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்களாம் என்று சிணுங்குவாள் அவள்.

சவர்க்காரத்தை நுரையாகக் கரைத்து விட்டு வைக்கோல் புரி யொன்றினால் ஊதும்போது ஆகாயத்தில் பறக்கும் வாயுக் குண்டுகளைப் பிடி பிடி என்று ஒரு பச்சைக் குழந்தைக்கு உற்சாகம் காட்டுவதுபோல் நீ எனக்குக் காட்டும் உற்சாகத்தை நினைத்துச் சிரித்தேன் என்று விளக்கங் கொடுப்பான் அவன்.

உங்கள் விளக்கமும் நீங்களும்.....எனக்கு நீங்கள் கூறியது ஒன்றுமே புரியவில்லை.....ஆமாம்.....இப்போ என்னுடன் வரப்போகிறீர்களா இல்லையா.....? என்று பொய்க் கோபத்துடன் கேட்பாள் அவள்.

நான் உன்னுடன் வருவதற்கு எப்போதும் ஆயத்தந் தான் உமா. ஆனால், காரில் மட்டும் ஏறிக் கொள்ள முடியாது. உயிருடன் போராடும் எத்தனையோ பரிதாபத்திற்குரிய நோயாளிகளிற் பலர் பஸ் வண்டிக்குக்கூடப் பணம் இல்லாத காரணத்தால் வைத்தியசாலைக்கு நடந்து

செல்லும் கொடிய துன்பத்தைப் பார்த்த பிறகும் கூட இந்த ' ஈவினிங் ட்றைவ் ' அவசியமான ஒன்றா என்று யோசித்துப் பார்த்தால் என் பதில்கூடப் புரிந்திருக்கும். ஏனெனில் அந்தப் பாட்டாளி மக்கள் கும்பலில் ஒருவன் தான் நானும். இன்று உனது மோட்டாரில் ' ஈவினிங் ட்றைவ் ' போகும் நான் நாளைக்கு வைத்தியசாலைக்குப் போகக்கூடக் கார் இல்லாமல் அவதிப்படக்கூடிய நிலையை உணர்ந்து வாழவேண்டியவன் என்று புரிய வைப்பான் அவன்.

அப்போ நானும் இறங்கி உங்களுடன் நடந்து வருகிறேன் என்று இறங்கிக் கொள்ளத் துடிப்பான். அவளின் களங்கமற்ற உள்ளப்பண்பு அவனைப் பரவசப்படுத்தி விடும். ஆயினும், அவன் விட்டுக் கொடுக்காமல் " ஐயோ உமா நீ மட்டும் இறங்கிவிடாதே. அப்புறம் நான் இந்த ஊரில் நிம்மதியாகச் சீவிக்கவே முடியாது. என் நிம்மதியும் அமைதியும் குலைவதை நீ விரும்புவதாக இருந்தால் உன் விருப்பம் போல் நீ இறங்கிக்கொள் என்பான்.

அந்தச் சுலோகத்திற்கு அவள் கட்டுப்பட்டுவிடுவாள். எப்படியோ இந்த மோட்டாரில் ஒரு நாள் நீங்கள் ஏறத் தான் போகிறீர்கள். எமது கல்யாண ஊர்வலம் இதே மோட்டாரில்தான் நடக்கப் போகிறது என்று அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாகக் காதோடு காதாகச் சொல்வாள் அவள்.

அவள் எண்ணத்தை நினைத்துச் சிரிக்கும் அவன் தன்னை மறந்தவனாய் இப்போதும் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அப்போது மோட்டார் ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது. முன்னால் இருந்த ஏகாம்பரம் பின் பக்கம் திரும்பி அவனை ஒரு தரம் முறைத்துப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வை அவன் எண்ணக் குவியல்களையெல்லாம் பஸ்மீகர மாக்க சோகம் நிறைந்த விழிகளால் அவரைப் பார்த்தான் அவன்.

5ஆம் அத்தியாயம்

பெரிய தங்க மோதிரம் அணிந்திருந்த விரல்களால் திறவுகோலைத் திருப்பி மோட்டாரை நிறுத்திவிட்டு ரகுவை ஏளனமாகப் பார்த்த ஏகாம்பரம் ' ம...சேரவேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது. இறங்கிக்கொள் தம்பி ' என்றார். ரகு பின்பக்கக் கதவில் கையை அழுத்தி அதைத் திறக்க முற்படுமுன்பே ஏகாம்பரம் இறங்கி அவனுக்காக அந்தப் பின்பக்கக் கதவைத் திறந்து விட்டார். ரகு இறங்கிய போது அவன் கால்கள் கம்பளிபோன்று அழுத்தமாக வளர்ந்திருந்த புற்றரையின் மீது படிந்தன. அவன் மெதுவாக இறங்கிவிட்டுச் சுற்றுப்புறமெல்லாம் பார்த்தான். அந்த இடம் பல பழமரங்கள் சூழ்ந்த ஒரு சோலைவனமாகக் காட்சியளித்தது. எதற்காக இவர் என்னை இந்த இடத்திற்கு அழைத்து வந்திருக்கின்றார் என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான் ரகு.

அவன் மனநிலையைப்பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலைப்படாதவர் போல் தன்பாட்டுக்கு நடந்து கொண்டிருந்த ஏகாம்பரம் ஒரு வெளியான புல் மேட்டிற்கு வந்ததும் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடியே தன் தூய வெள்ளைக் கைக் குட்டையைச் சட்டைப் பைக்குள் இருந்து உருவி எடுத்து நிலத்தில் விரித்துவிட்டு அமர்ந்துகொண்டார்.

‘மழைவரும் போல் தோன்றுகின்றது’ என்று அவர் தன்பாட்டுக்குக் கூறியபோது ‘சோ’ என்ற இரைச்சலுடன் மரங்கள் அங்குமிங்கும் அசைந்து கொள்ளக் காற்று பலமாக வீசத் தொடங்கியது. இத்தனைக்கும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ரகு நின்றபடியே எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி அமர்ந்துகொள் என்று அவர் தன் முன்னிலையில் சுட்டிக்காட்ட ரகு மறுவார்த்தையின்றி அமர்ந்துகொண்டான்.

விலை கொடுத்து வேதனையை வாங்கியது போல் சும்மா இருக்க முடியாமல் உமாவுடன் பழகப்போய் தனக்கு வந்த வேதனையை நினைத்துப் பார்த்தபோது ‘ஓ’ என்று வாய்விட்டுக் கதறி அழவேண்டும்போல இருந்தது ரகுவுக்கு. இருவரும் இருவேறு மனநிலையில் எதிரும் புதிருமாகப் பலத்த சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு மனநிலையில் மட்டும்தானா வித்தியாசம்...? அவர்கள் உடை, தராதரம், அந்தஸ்து எல்லாமே பல வழிகளிலும் வேறுபட்டவையாக இருந்தன.

அவனது ஏழ்மைநிலை எஞ்சினியர் ஏகாம்பரத்தை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அவனை ஒரு கோழையாக்கி விட்டிருந்தது. அவரிடம் அவன் அந்தக் கேள்வியையும் கேட்க விரும்பவில்லை. கேட்கும் துணிவு அவனுக்கு இருக்கவில்லை. அவர் அவனை எதற்காக இத்தனை தூரம் சிரமப்பட்டுத் தன் சொந்தக் காரில் ஏற்றி வந்துள்ளார் என்பதையும் ஓரளவுக்கு அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதனால் அவன் அவர் விதிக்கப் போகும் எந்தவிதக் கடுமையான சட்டத்துக்கும் அமைந்து நடக்கத் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டான். சிங்கத்தின் மேல் தவறி விழுந்த சுண்டெலியின் கதையை அவன்

தன் பிள்ளைப் பிராயத்திற் படித்திருந்தான். இப்போது அதே சுண்டெலியாகத் தன்னை உருவகப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஏகாம்பரத்தின் முகத்தில் ஒரு வெற்றிப் பெருமிதம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது. ஒரு நல்லாசிரியன் முன் கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்கும் ஒரு கீழ்ப்படிவுள்ள மாணவனாக ரகு அவர் கண்களுக்குத் தோற்றமளித்தான். தன் மகளினது உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்தபோது அவர் அடைந்த ஏமாற்றம் துன்பம் எல்லாம் இப்போது ஒரு நொடிப் பொழுதிற்குள் அவர் மனதைவிட்டு அகன்றன. ரகுவைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு எப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கலாம் அவனிடம் பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது. . . . அதற்கு அவன் என்ன பதில் சொல்வான் என்றெல்லாம் கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக அவர் தன் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டிருந்ததற்குத் தக்க பலன் கிடைத்ததை எண்ணி மகிழ்ந்தார். ஏதோ ஒரு பெரிய சாதனையை நிலை நாட்டப் போவதாக எண்ணி வந்தவருக்கு ரகுவைக் கண்டதும் அது வெறும் சிம்பிளாகத் தோன்றியது. இதனால் அவர் அவனை ஒருமுறை மேலிருந்து கீழ்வரை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு ஒரு புன்சிரிப்புடன் ஆரம்பித்தார்.

“ தம்பி நீ வயது வந்த பிள்ளை. உலக விடயங்களைப் பற்றி ஓரளவுக்கு அனுபவம் அடைந்திருக்க வேண்டும், என நினைக்கிறேன். இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு அதையெல்லாம் புட்டு விரித்துக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால், நான் உன்னை அழைத்த விடயமும் ஓரளவுக்கு உனக்குப் புரிந்திருக்கலாம், புரிந்திருக்கவேண்டும், என்று அவர் சிறிது நிறுத்தியதும் ஏற்கெனவே பயந்துபோயிருந்த ரகுவின் உடல்

வெளிப்படையாகவே நடுங்கத் தொடங்கியது. தன் எண் சாண் உடம்பும் கூனிக் குறுகி அவன் முதல் தடவையாக அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அந்தப் பார்வை எனக்கு எல்லாம் புரிகிறது என்று கூறாமல் கூறியது.

உன்னைப் பார்க்கும்போது நான் நினைத்திருந்த அளவுக்குக் கெட்ட பிள்ளையாகத் தோன்றவில்லை. முகத்தில் நல்ல பிள்ளையின் அறிகுறிகள் தோன்றுகின்றன. நீ படித்தவன்; பண்புள்ளவன். உங்கள் குடும்பத்துக்கு ஒரு குத்து விளக்குப் போன்றவன். உன் முகத்தில் ராஜகளை தோன்றுகிறது. உன்னைப் பார்த்த பின் உனக்கு அதிகம் எடுத்துக் கூறவேண்டும் என்ற அவசியம் எனக்குத் தென்படவில்லை. எங்கள் குடும்பக் கௌரவத்தைப் பற்றி நீ நன்கு அறிந்திருப்பாய். இளவயதில் ஆண் பெண்ணாகிய இரு பாலாருக்கும் பல சபலங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்படுவது சகஜந்தான் ரகு. ஆயினும் சபலங்களைச் சபலங்களாகவே நினைத்து ஒதுக்கிவிடுவதுதான் புத்திசாலித்தனம். அதை விடுத்து அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் புகுந்தால் வாழ்க்கையே கேள்விக் குறியாக மாறிவிடும். எங்கள் குடும்பத்திற்கும் உங்கள் குடும்பத்திற்கும் இடையேயுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீ அறிந்திருப்பாய். என் குடும்பக் கௌரவத்தை நிலை நாட்டுவதற்கு எனக்குள்ள ஒரே பெண் உமாதான் ரகு. அவளுடைய எதிர்கால வாழ்வைப்பற்றி நான் ஆயிரமாயிரம் மனக்கோட்டைகள் கட்டி வைத்திருக்கிறேன். தயவு செய்து அவற்றை யெல்லாம் இடித்துக் கொட்டிவிடாதே அப்பா. என் மகள் உன்னைப் பற்றி அதிகமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி நினைக்கக்கூடிய அளவுக்கு நீ அவளை மாற்றி விட்டிருக்கிறாய். அவள் உள்ளத்தில் அப்படியான ஒரு சபலத்தை உண்டாக்கியது நீ செய்த மன்னிக்கமுடியாத பெரிய தவறாகும் ரகு.

பெரிய இடத்துப் பெண் தூரத்துப் பச்சை எனப் பூரணமாக உணர்ந்திருந்தும் அவள் அன்பைப் பெற முயற்சித்தது நீ செய்த மாபெருந் துரோகமப்பா. நீ உன்குடும்ப நிலையை உத்தேசித்தாவது உன் மன ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கலாம். நீ இவ்வளவு கேவலமாக நடந்து கொள்வாய் என்று உன்னைப் பார்த்த பின் என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. என் மகள் சிறிது செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டவள். அவளது ஆசை அபிலாட்சைகளுக்கு இதுவரை நாங்கள் தடை செய்தது கிடையாது. அந்த ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு அவள் உன்மீது அன்பு செலுத்தி விட்டாள். அந்த அன்புக்கு நாங்கள் குறுக்கே நிற்க மாட்டோம் என்று நினைத்திருக்கின்றாள். ஆனால் நான் அவளது இந்த ஆசைக்குத் தடைபோட்ட பின்னர் தான் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருக்கிறாள் அவள். இப்போது உன்னையே திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஒற்றைக் காலில் நிற்கிறாள். ஆனால் இது நடக்காது ரகு. நடக்க முடியாத ஒன்று. இந்த நிலையில் எங்கள் குடும்பத்தில் ஏதாவது துர்ச் சம்பவங்கள் நடக்குமாக இருந்தால் அந்தப் பழியும் பாவமும் உன்னையே சாரும்.

ஆமாம் ரகு ! ஒரு குடும்பத்தைக் கலைத்த பாவம் உன்னைச் சும்மாவிடாது. ஆகவே இப்போது உன்னிடம் நான் இரந்து கேட்பதெல்லாம் தயவு செய்து என் மகளுடைய மனதை இனிமேலும் குழப்பாதே. அவளை மறந்துவிட்டு எங்கேயாவது ஓடிவிடு. எனக்காக அல்லா விட்டாலும் என் மகள் உமாவுக்காக நீ இந்த உதவியைச் செவ்வாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. நீ எந்த ஊருக்குப் போக விரும்புகிறாயோ அந்த ஊருக்கு உனது வேலை மாற்றத்தைப் பெற்றுத் தருவது என் பொறுப்பு. இந்த உதவியை மட்டும் நீ செய்தால் உன்னை என் உயிர் உள்ளளவும் நான் மறக்கமாட்டேனப்பா. அதே சமயம்

நான் உன்னிடம் வேண்டிக்கொள்ளும் மற்றொன்று என்ன வென்றால் உனக்கு ஏற்படும் இந்த ஏமாற்றத்தால் என் மகளது வாழ்வுக்கு ஏதாவது மாசு கற்பித்து விடாதே. இதற்காக நீ எவ்வளவு பணங்கேட்டாலும் நான் அந்தத் தொகையைத் தர ஆயத்தமாக இருக்கிறேன் ரகு.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அவர் கூறி முடித்த போது ரகுவின் உள்ளம் வேதனையால் துடித்தது. அவர்கள் மனநிலைக்கு ஏற்றவாறு அவர்கள் அந்த இடத்திற்கு வரும்போது சற்றுப் பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்று புயலாக மாறுவதற்குரிய அறிகுறிகள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. ஏகாம்பரம் ஆகாயத்தையும் மரங்களையும் அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். மரக்கிளைகள் எல்லாம் பயங்கரமாகச் சுழன்றடிக்கத் தொடங்கின. அதைவிட வேகமாகக் குமுறியது ரகுவின் மனநிலை. புயலுக்கு முன் அமைதி தோன்றுவது போல அதுவரை அவர் கூறுவதற்கெல்லாம் தலையசைத்துக்கொண்டு மெளனமாக அமர்ந்திருந்த ரகு திடீர் என ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல 'ஸார்' என்றான்.

அவன் குரலில் சினத்தின் சீற்றம் வெளிப்பட்டது. 'நீங்கள் குலத்திலும் பணத்திலும் உயர்ந்தவராக இருக்கலாம், அதை நான் மறக்கவுமில்லை, மறுக்கவுமில்லை. எல்லா வகையிலும் நாங்கள் உங்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆயினும் எங்களுக்கும் ஒரு கௌரவம் மனச்சாட்சி என்பன உண்டென்பதைத் தயவு செய்து நீங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. நாங்கள் ஏழைகளாக இருக்கலாம். தாழ்ந்தவராக இருக்கலாம். ஆயினும் மானம் என்பது இன்னும் எங்களைவிட்டு அகலவில்லை. அது ஒன்றுதான் நாங்கள் பெற்றிருக்கும் அருஞ்செல்வம். ஏதோ விதியின் கொடுமையால் நடக்கக் கூடாத

ஒன்று நடந்துவிட்டது. . . . அதை அசம்பாவிதமாக நடந்த-
ஓர் துர்ச்சொப்பனமாகவே மதித்து மறந்துவிட முயற்சி-
கின்றேன். மறக்கக் கூடியவையல்ல நினைவுகள். ஆயினும்
மறப்பது போல் நடிக்கிறேன். அந்த நடிப்புகூட உங்-
களுக்குப் பயந்தல்ல ஸார். ஆனால் ஆமாம்! உங்கள்
மகள் மீது நான் வைத்திருக்கும் மாசற்ற புனிதமான
அன்புக்காகத்தான் என்பதை இவ்விடத்தில் நான் வற்பறுத்-
திக் கூறுவதற்காக என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். உமா
அடையப்போகும் நல்வாழ்வுக்குக் குறுக்கே நிற்க நான்
விரும்பவில்லை. அவளை நான் உண்மையாக நேசிக்-
கிறேன். அதனால் அவளது நல்வாழ்வுதான் எனக்கு
முக்கியமானதாகும். உங்களிடம் பணம் அளவுக்கதிகமாக-
இருக்கும் பட்சத்தில் அதைப் பத்திரப்படுத்தி வையுங்கள்.
வேறு ஏதாவது நல்ல சேவைகளுக்குப் பயன்படலாம்.
எனக்குப் பணம் தேவைப்படாது. ஆண்டவன் எனக்கு
அளித்திருக்கும் ஐஸ்வரியமாகிய குணத்தைக் கொண்டு
சொல்கிறேன். என் உடலில் உயிர் உள்ளவரை உங்-
களுக்கோ உங்கள் மகளுக்கோ எந்த விதத் தீங்கும் ஏற்-
படப்போவதில்லை. இது சத்தியம். . . . நான் வருகிறேன்
ஸார்.'

கூறிவிட்டு விறிச்சென வேகமாக நடந்தான்
அவன்.

'நில்லப்பா. ஏய் தம்பி நில். மழை
வரப் போகிறது. காற்றுவே றடிக்கிறது. என் காரிலேயே
உன்னைக் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்' ஏகாம்பரம்
அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

'வேண்டாம் ஸார். . . . உங்களுக்கு ரொம்ப நன்றி.
நீங்கள் நினைத்து வந்த காரியம் வெற்றிகரமாக ஒப்பேறி'

விட்டது. இனி உங்கள் மோட்டாரில் ஏறிக் கொள்ள எனக்கு எந்தவிதமான தகுதியும் இல்லை. நீங்கள் சந்தோஷத்துடன் செளகரியமாகப் போய்வாருங்கள், வெடுக்கெனக் கூறிவிட்டு விறுக்கென நடந்தான் ரகு.

அவன் நடந்து சென்ற வேகத்தில் அசைவது போல் அந்தச் சாலையின் இருமருங்கிலும் நின்ற விருட்சங்கள் சுழன்றடித்து அசைந்தன. ஆனால் சிறுகச் சிறுக அந்தக் காற்றின் வேகம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியபோது அந்த மரங்கள் ஒடிந்து தன் மேல் விழுந்துவிடுமோ என்ற பயத்தில் அவன் இன்னும் விசையாக நடக்கத் தொடங்கினான். ஆனாலும் அந்தக் காற்றுக்கோ அல்லது மரங்கள் அசைந்த வேகத்தில் தனக்கு அடுத்த நிமிடம் என்ன நடக்குமோ என்ற பயம் அவனுக்கு அணுவளவேனும் இருக்கவில்லை. காதலில் ஏற்பட்ட தோல்வி கீழ்க்குடிப் பிறப்பு, வறுமையின் நிமித்தம் ஏற்பட்ட அந்தஸ்துக் குறைவு ஆகியவை அவனை மரமே என்மேல் முறிந்து விழுந்து என் உயிரை எடுத்து விடு ' என்று பைத்தியக்காரனைப் போலப் பேச வைத்தது. வழியில் நிறைந்திருந்த காரிருள், திடீர் என எழுந்த காற்றின் வேகம், தனிமையான சூழ்நிலை ஆகியன ஏற்கெனவே வலிகுன்றிப் போயிருந்த அவன் உடலையும் உள்ளத்தையும் வாட்டிப் பிழிந்தது. அவன் அணிந்திருந்த நூல் வேட்டி ஒருபுறம் காற்றோடு சேர்ந்து இழுபட அவன் மேனியை அலங்கரித்த டெர்லின் ஷேட் காற்றில் பறந்து படபடத்தது. தன் ஒரு கையால் வேட்டியை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு மறுகரத்தால் எதிர்புறம் தன்மேல் காற்றுக்கு அசைந்து படிந்த மரக்கொடிகளையும் செடிகளையும் அசுற்றிக் கொண்டே அயர்ந்து சோர்ந்து தள்ளாடிய நிலையில் வெறுங்கையோடு இலங்கை புகுந்த இராவணனைப்போல அவனும் தனது வீட்டையடைந்தான்.

விளக்கேற்ற முன் வீடு திரும்பும் பழக்கமுடைய ரகு அன்று அதுவரை வீடு திரும்பாதது கண்டு சின்னையாவின மனதில் ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டது. அன்று எதிர்பாராத விதமாக அடித்துக்கொண்டிருந்த சுழல் காற்று அவர் அச்சத்தை அதிகரித்தது. போதாததற்கு அன்று அதிகாலையில் கடலுக்குச் சென்றிருந்த அவருடைய மக்கள் இருவரும் வீடு திரும்பாதது மேலும் அவர் துன்பத்தைக் கூட்டியது. ஆயினும் தன்மக்களைவிட ரகு இதுவரை வீடு திரும்பாதது தான் அவருக்கு அதிக வேதனையாக இருந்தது. இந்தக் காலத்தில் நடப்பது போல அவனும் எக்கச்சக்கமாக ஏதாவது செய்துவிட்டானோ என்றுகூட சிந்திக்கத் தோன்றியது. அவனுக்கு ஏதாவது நடக்குமாக இருந்தால் அதை அவர் தாங்கிக் கொள்ளவே மாட்டார். அவரால் தாங்கிக்கொள்ளமுடியாது. அப்படியொரு பாசம் அவரை அவனுடன் பிணைத்துவிட்டிருந்தது. அவர் மனம் வேண்டாத தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டிக் கொண்டது.

அவரால் அமைதியாக ஓரிடத்தில் அமர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அவர் வாசலுக்கும் வீட்டுக்குமாக நிம்மதியற்ற மனத்துடன் நடைபயின்று கொண்டிருந்த போது தூரத்தில் யாரோ வருவது தெரிந்தது. ஆயினும் வருவது யார் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள ஒத்தாசை செய்ய அவர் கண்கள் மறுத்தன. அங்கே சூழ்ந்திருந்த இருள்வேறு அவருக்குப் பாதகமாக அமைந்து விட்டது. மழை பெய்ய ஆரம்பித்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வானம் புண்டு கொட்டுவது போல் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த மழையில் தெப்பமாக நனைந்து தண்ணீர் சொட்ட உள்ளே நுழைந்த உருவத்தைப் பார்த்த சின்னையா திடுக்கிட்டார். அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ள அவர் மனம் தெய்வத்தை வாழ்த்திக் கொண்டது. ரகுவைக் கண்டதில் அவருக்கு அப்படியொரு நிம்மதி !

ஆம் அத்தியாயம்

பல வருடங்கள் ரகுவை வளர்த்தபோது ஏற்படாத ஓர் நிம்மதி அன்று அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இத்தனை நாட்களுக்கும் வெளிப்படாத ஒரு பாசம் மனதிலே பொங்கியெழ அவர் விரைந்து சென்று அவன் ஈரமேனியைக் கட்டிக் கொண்ட போது ஏற்பட்ட அன்புப் பெருக்கால் அவருக்கு மூச்சுத் திணறியது.

“ ரகு இவ்வளவு நேரமும் நீ எங்கடா போயிருந்தாய் ? இவ்வளவு நேரங் கழித்து அதுவும் இப்படிக் கொட்டும் மழையில் வந்து உனக்குப் பழக்கமில்லையே. இவ்வளவு உரமாகக் காற்றும் மழையும் சீறிக் கொண்டிருக்கும் போது உன்னை நான் எங்கடா தேடுவது ..? இத்தனை நேரமும் நான் தவித்த தவிப்பு....? என் குழந்தைகள் நான் பெற்றெடுத்த செல்வங்கள் காலையில் கடலுக்குப் போனவர்கள் இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை ரகு. அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்காக என் மனம் ஏங்கவில்லை ; உள்ளம் அழவில்லை ; ஆனால் நீ ஆமாம் ரகு நீ.....? உனக்கே தெரிய வேண்டும். உன் தாய் இறந்த அந்நிய நாட்களில் அவள் பிரிவைத் தாங்கமுடியாமல் நீ அழுத அழுகையும் உன்னைத் தேற்ற நான் பட்ட பாடும்....? இந்தக் கிழட்டுத் தோளில் பல இரவுகள் படுத்தறங்கிய

வனடா நீ. அந்தப் பாக்கியம் என் பிள்ளைகளுக்குக் கூடக் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் அழுதாற்கூட அவர்களை நான் ஒரு நாள் சுமந்திருக்கமாட்டேன். அதற்காக என் மனைவி என்னுடன் பலமுறை கோபித்திருக்கிறாள். அப்படியாக என் அன்பையெல்லாம் சொரிந்து வளர்த்த உனக்கு ஒரு சிறு காயம் ஏற்பட்டாலும் என்னால் தாங்கமுடியாது ரகு. உலகமும் என்னைச் சும்மா விடாது. அதைத்தான் நீ உணர்ந்து நடக்க வேண்டும். அதுதான் நீ எனக்குச் செய்யக்கூடிய ஒரு நன்றிக்கடன். ”

கிழவர் உணர்ச்சியோடு பேசி முடித்துவிட்டு அவனைப் பார்த்தார். அப்போது உணர்ச்சி வேகத்தில் அவர் உடல் நடுங்குவது ரகுவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது.

அவரது கபடமற்ற அன்புப்பேச்சு அவனது உள்ளத்தை நெகிழ வைத்தது. அவன் அவரையே சில நிமிடநேரம் அன்பொழுகப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். ஏற்கெனவே நொந்து போயிருந்த அவன் உள்ளம் இப்போது புண்ணாகி அதிலிருந்து பெருகிய உதிரம் அவன் இரு கண்களிலிருந்தும் நீராகப் பெருகியோடியது. உணர்ச்சி வசப்பட்ட அவன் அவரைப் பாசத்தோடு இறுகத் தழுவிக்கொண்டான்.

‘ மாமா என்னைப்பற்றி நீங்கள் ஒரு சிறிதுங் கவலைப் படக்கூடாது. உங்கள் மனம் நோகக்கூடியதாக இனி நான் ஒரு சிறு தவறுகூடச் செய்யமாட்டேன். என்னை நீங்கள் நம்பலாம். இதைவிட நீங்கள் என் மீது காட்டும் அளப் பரிய அன்புக்கு நான் வேறு என்ன கைமாறுதான் செய்ய முடியும். . . . என்று உள்ளம் உருகக் கூறினான்ரகு.

‘ உன்னை நான் நம்புகிறேன் ரகு ’ என்று கிழவர் அவன் உணர்ச்சியோடு தழுவிய அந்தத் தழுவலின் இறுக் கத்தைத் தாளமாட்டாமல் மூச்சுத் திணறிக் கூறிய போது

தான் ரகு தன் தவற்றையுணர்ந்து தன் பிடியைச் சற்றுத் தளர்த்தினான்.

வெளியே வீசிக்கொண்டிருந்த பேய்க்காற்று மழைச் சாரலுடன் சாளரத்தினூடாக வந்து திண்ணையைத் தெப்பமாக நனைத்தது. காற்றின் வேகம் அதிகரித்துக் கொண்டே யிருந்தது. திடீர் எனச் சின்னையா ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவராய் அவன் பிடியினின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு இயற்கையின் கோரத்தன்மையை நோக்கிப் பெருமூச்செறிந்தார். அண்ணன்மார் இன்னும் கடலில் இருந்து திரும்பவில்லையா மாமா . . . ? என்று அவன் கேட்டபோது வளவுக்குள் ஏதோ 'படபட' என்று முறியும் பெரிய சத்தங் கேட்டு வீட்டுக்குள்ளே சென்று பின் முற்றத்தைப் பார்த்தபோது, அங்கே அந்தக் கொடிய காற்றின் வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கட்டாந்தரையில், கிளைகள் நிறைந்த பிஞ்சும் பூவுமாக, பெரிய இராட்சதனை வெட்டி விழுத்தியதைப் போல மல்லாந்து கிடந்தது, அவர்கள் வேலிக்கு எல்லையாகவும் சற்றுமுன் முறிந்து போன அவர்கள் உறவுக்குத் தூண்டுகோலாகவும் நின்ற அந்தப் பெரிய கொய்யா மரம். அதையே கண் இமைக்காமல் பார்த்து நின்ற ரகுவின் கண்கள் பனித்தன.

அவனது காதலுக்கு உரமிட்டுத் தந்த மரமே அவனுடைய காதற் கதையின் சோக முடிவை அறிந்து அந்தத் துன்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் தன் உயிரையே மாய்த்துக் கொண்டு விட்டது போன்றதோர் பிரமையில் ரகு கற்சிலைபோல நின்றபோது அவன் உடலை உராசியது போல் இன்னும் பலமான சத்தத்துடன் முறிந்து விழுந்தது எதிர்ப் புறமிருந்த முருங்கை மரம். எங்கும் அந்தக் கோரப் புயலின் உத்வேகம் பரவித் தாண்டவமாடியபோது சின்னையா மனங் குழம்பினார். காலையில் கடலுக்குப் போனவர்

களல்லவா ? வீட்டுக்குள்ளேயே காற்று இவ்வளவு அட்டகாசம் புரிந்தால் பரந்து திறந்த கடலில் அதன் கொடுமை எப்படியிருக்குமோ எனப் பயந்தார். அவரும் மனிதன்தானே ! அதிலும் ஒரு தந்தை. பெற்ற பாசம் அவரைச் சும்மா விடவில்லை. மக்களை நினைத்தபோது அவரால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளவே முடியவில்லை.

“ ரகு என் மக்களுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியாது. இதுவரை திரும்பியிருக்க வேண்டும். இன்னும் காணவில்லை. என் பெற்ற மனம் கிடந்து துடிக்கின்றதடா ரகு ! என்று வாய்விட்டுக் குழந்தையைப் போற்கதறிய அவரை ஆசுவாசப்படுத்திச் சாய்வு நாற்காலியில் கொண்டு படுக்கவிட்ட ரகு தன் வேட்டியை மேலே இழுத்து மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வெளியே ஓடத் தொடங்கினான்.

‘ நீ எங்கடா போகிறாய் ? இந்த அகால வேளையில் இப்படிப் புயலடிக்கும்போது நீ எங்கும் போகாதடா ரகு ? நீ போகாதடா ’ கிழவர் அவன் சொல்வதைத் தடுக்கக் கூக்குரலிட்டார். ஆனால் அதைக் கேட்டும் கேட்காதவன் போல் ரகு ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான்.

அவன் கால்கள் கடற்கரை மணலைத் தொட்டதும் சில நிமிடநேரம் கொட்டும் மழையில் அவன் அப்படியே நின்றான். வானத்தில் இருந்து பூமிக்கிறங்கிய ஒரு கோடி மழைத்துளிகளைப் போல அவன் உள்ளத்திலும் ஒரு கோடி எண்ணங்கள் உதயமாயின. கடலுக்கும் தரைக்கும் ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும் வித்தியாசங் கண்டுபிடிக்க முடியாத காரிருள். இடையிடையே வானத்தில் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் பளிச்சிட்டு மின்னி மறைந்த மின்னற் கோட்டின் ஒளிதான் அவனுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்திருந்தது.

கடலலைகள் ஒரு தென்னை உயரத்திற்கு வானளாவப் பாய்ந்து வீசியதை அந்த மின்னல் ஒளியில் அவன் காணக் கூடியதாக இருந்தது. அப்போது சின்னையாவின் பிள்ளைகள் என்ன ஆனார்களோ என்ற சிந்தனைதான் அவன் உள்ளம் நிறைந்திருந்தது. தற்செயலாக அவர்களில் ஒருவருக்காவது ஏதாவது நடந்தால் அதன் பின்னர் சின்னையாவை அவன் நிச்சயமாகக் காணமுடியாது.

கடலில் எட்டிய தூரம் வரை மின்னல் ஒளியில் எந்த வொரு வள்ளத்தின் சாயலையும் அவனால் காண முடியவில்லை. அவன் பார்த்ததை அப்படியே சென்று கிழவரிடம் கூறமுடியுமா ? பிள்ளைகளைக் காணவில்லையென்றால் ஒரு வேளை கிழவரே அவர்களைத் தேடிப் புறப்பட்டு விடக்கூடும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் அதற்கு மேலும் அவ்விடத்தில் நின்று சிந்திப்பதில் எதுவித பயனுமில்லை என்பதை உணர்ந்த ரகு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போற் செயற்படத் தொடங்கினான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் ஏறியமர்ந்த படகு ஓங்கியெழுந்த அலைகளின் அசுரத்தாண்டவத்தல் அங்குமிங்கும் நீரின் மட்டத்தோடு அசைந்தாடியபடி எதிர் நீச்சலிட்டுச் சென்றது. அவனுக்கு எதிர்ப்புறமிருந்து வந்த கொடிய காற்றில் துடுப்பு வலிப்பதே மிகவும் கடினமாக இருந்தது. ஆயினும் அவன் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் மிகுந்த பிரயாசப்பட்டுப் படகைச் செலுத்தத் தொடங்கினான்.

நடுக்கடலில் அவன் படகு சென்று கொண்டிருந்த போது காற்று சுழன்றடிக்கத் தொடங்கியது. அந்தக் காற்றில் இருந்து தன்னையும் படகையும் காப்பாற்றுவது பகிரதப் பிரயத்தனம் என்பதை அவன் உணரத் தொடங்கினான். ஆயினும் அவன் இருந்த மனநிலையில் அவன்

உள்ளப் புயலைவிட அங்கு வீசிய சுழல்காற்று ஒன்றும் பிரமாதமாகத் தோன்றாத நிலையில் அவன் துடுப்பை வேகமாக வலித்தான்.

அந்த நேரத்தில் அவன் மரணத்தை ஒரு வரப்பிரசாதமாகக் கருதினான். மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்ள அவன் உடலும் உள்ளமும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் சின்னையாவின் மக்களைத் தேடிப்பிடித்து விடவேண்டும் என்ற குறிக்கோளில் அவன் மரணத்துடன் போராடத் தொடங்கினான்.

தன் படகைச் சூழ்ந்து குமுறிக்கொண்டிருந்த கடலையும் சுழன்றடித்துக் கொண்டிருந்த காற்றையும் பார்த்த போது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவன் அந்த நடுக் கடலில் அகோரமாக ஒரு பைத்தியக்காரனைப் போல் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

சுழல் காற்றின் வேகம் வரவரக் குறைந்த பாடாக இல்லை. துடுப்பு வலித்துக் களைத்த அவன் கரங்கள் வலியெடுத்தன. இனிமேல் துடுப்பு வலிப்பதில் எந்தப் பயனுமில்லையென்பதை நன்றாக உணர்ந்த அவன், கையில் இருந்த துடுப்பை வெறுப்புடனும் விரக்தியுடனும் கடலுக்குள் வீசியெறிந்துவிட்டு 'உமா நான் உன்னை விட்டு வெகுதூரம் போகிறேன். உன் அப்பாவின் விருப்பப்படி நான் அவருக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்று வதற்காக இனித் திரும்பிவர முடியாத இடத்துக்குச் செல்கிறேன். எங்கிருந்தாலும் நீ நிம்மதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ் உமா' என்று கூக்குரலிட்டுக் கூறிக் கொண்டே அந்தப் படகுக்குள் நன்றாக நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் ' எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு ' என்ற இனியகீதம் காற்றுடன் கலந்து மங்கிக் கொண்டே சென்றது.

ஒரு சில மணிநேரம் அடித்த புயலுக்கு அந்த ஊரே பலியாகியது. பல வள்ளங்களும் மீனவர்களும் காணாமற் போயினர். வல்வெட்டித்துறைக் கடற்கரையோரமெங்கும் மரண ஓலம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மக்களைப் பலி கொடுத்த பெற்றோரும் கணவன்மாரைக் காணாத மங்கையரும் சேர்ந்து தலையில் அடித்து அலறிய சத்தத்தைக் கேட்டு அந்தக் கடலைகள் சற்றுத் தம் உக்ரத்தைக் குறைத்து அவர்களுக்கு அநுதாபம் காட்டுவது போல் அமைதியாக அலைமோதின. அந்த ஊரே அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்தில், தான் பெற்ற செல்வங்களையும் வளர்த்த செல்வத்தையும் ஒருமித்துப் பறி கொடுத்த சோக நிலையில் துடித்துக் கொண்டிருந்த சின்னையா அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவராய் வேரறுந்த மரம் போல மூர்ச்சித்துத் தரையில் விழுந்தார்.

அவரைக் கண்காணிக்கவோ அல்லது அவரது நிலை கண்டு பரிதவிக்கவோ அவர் பக்கத்தில் ஒரு ஜீவன்கூட இருக்கவில்லை. வெளியே புயற்காற்றின் கோரத் தாண்டவம் அடங்கி மக்கள் ஆரவாரம் ஆரம்பித்திருந்த அந்த வேளையில் சின்னையாவின் வீடு மட்டும் உறங்கிக் கிடந்தது. அங்கே மரண அமைதி நிலவியது.

அந்த வேளையில் ஓர் கட்டாந்தரைமேல் கண்ணையர்ந்திருந்த ரகு கண் விழிக்கிறான். அவனுக்கு எல்லாமே ஒரு புதிராக இருக்கிறது. அவன் விழிகள் அக்கம் பக்கம் பார்சுகின்றன. அங்கே அவனைச்சுற்றி ஒரு கூட்டம் நிற்கிறது.

அந்த முகங்களையெல்லாம் அவன் கூர்ந்து பார்க்கிறான். அவையெல்லாம் அவனுக்குப் புதுமுகங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

அவன் தன் இரு கைகளையும் ஊன்றியபடியே எழுந்திருக்க முயற்சிக்கின்றான். ஆனால் அடித்துப்போட்டது போல் அவன் கைகளும் கால்களும் வலிக்கின்றன. அவன் பரிதாபத்தோடு அங்கே கூடி நின்றவர்களைப் பார்க்கின்றான். நான் எழும்புவதற்கு எனக்கு உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்பது போல் இருக்கிறது அந்தப் பார்வை. பார்வையைப் புரிந்து கொண்டது போல அந்தக் கூட்டத்தில் நின்ற ஓரிருவர் அவன் எழுந்து உற்காருவதற்கு உதவுகின்றனர்.

“ தம்பி நீ மறுபிறப்பு எடுத்திருக்கிறாய் அப்பா. . . . ஆமாம்! நீ தப்பியது உன் பெற்றோர் செய்த புண்ணியமாக இருக்க வேண்டும். நாங்கள் மட்டும் தற்செயலாகக் கடலுக்கு வந்திருக்காவிட்டால் இந்நேரம் நீ பிணமாக இருக்கவேண்டியவனப்பா. ஏதோ உன்னைக் காப்பாற்றிய தெய்வத்திற்கு நன்றி செலுத்து. உன் படகு புயலில் சிக்கித் தவிப்பதைத் தூரத்தில் இருந்து கண்டதால் விரைவில் வந்து உன்னைக் காப்பாற்றக்கூடியதாக இருந்தது. நாங்கள் மட்டும் கொஞ்சம் பிந்தியிருந்தால் உன்னை உயிருடன் கரைசேர்த்திருக்க முடியாதப்பா. உன்னைக் காப்பாற்றிய ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் உன் படகு சுக்கு நூறாவதைக் கண்கூடாகக் கண்டோம். ஏதோ உன்விதி. . . நல்ல தலையெழுத்து தப்பிவிட்டாய். ஆமாம்! நீ எந்த ஊர். . . .? இந்தப் புயல்காற்றில் தனியாக ஒரு படகில் வர எப்படி உன் பெற்றோர் அனுமதித்தனர்!” என்று நடந்ததை விளக்கி வினாவுடன் முடித்தார் அங்கே நின்ற ஒரு பெரியவர்.

ரகு அவரை நன்றிப் பெருக்குடன் பார்த்தான். “மிக்க நன்றி ஐயா. நான் ஒரு அநாதை....” ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற கொள்கையுடன் வாழ்பவன் நான். என்னைக் காப்பாற்றியதற்கு ரொம்ப நன்றி. பாவம் உங்களையெல்லாம் ரொம்பச் சிரமப்படுத்திவிட்டேன். அதற்காக என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும். அதைவிட நன்றி செலுத்துவதற்கு என்னிடம் வேறு எதுவுமே இல்லை. இனி நான் என் வழியைப் பார்த்துக்கொள்வேன். நீங்கள் சுகமாகச் சென்று வாருங்கள்” என்று அன்புடன் கூறினான் அவன்.

“ஏதோ உன்னைக் காப்பாற்றியதில் எங்களுக்கும் பெருமகிழ்ச்சி தம்பி. இந்தா உன் கைச் செலவுக்கு இந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொள். எங்களுக்கு நேரமாகிறது நாங்கள் போய் வருகிறோம்” என்று கூறி அவன் கையில் ஒரு இரண்டு ரூபா நோட்டைத் திணித்துவிட்டு அந்தப் பெரியவரும் கூட்டமும் அவ்விடத்தை விட்டு நழுவினர்.

அவர்கள் செல்வதையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரகு மெதுவாக எழுந்து தனது வேட்டியில் படிந்திருந்த மணலைத் தட்டிவிட்டு சுற்றுப்புறமாகத் திரும்பி ஒரு நோட்டம் விட்டான். அவன் எதிரே பரந்த கடல் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கடலை ஒட்டினாற் போல் சென்ற தார்ப்பாதையின் மறுபக்கத்தில் பல கட்டடங்கள் தென்பட்டன. கடல் இருந்த சூழ்நிலையில் அந்த இடம் அவனுக்கு வல்வையை நினைவூட்டிய போதும் எதிர்ப் புறமிருந்த கட்டடங்கள் அது வேறோர் ஊர் என்பதை அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்தியது.

அந்தப் பாதை வழியே சிலர் போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர். ஆனால் அவர்களில் ஒருவர் கூட அவனுக்கு

அறிமுகமானவர்களாகத் தெரியவில்லை. அவர்களிடம் ஏதாவது கேட்டறியலாம் என்றால் அவர்களுக்குத் தான் அந்த ஊருக்குப் புதியவன் என்ற செய்தி தெரியக்கூடாது என்பது அவன் விருப்பம். ஆகவே அவன் மெதுவாக நடந்தான். இரண்டு மூன்றடி நடந்த பின் எதிர்ப்புறத்தில் தெரிந்த பச்சைக்கட்டடம் அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவன் சற்று அண்மையில் சென்று அந்தக் கட்டடத்தின் முன்னால் பொருத்தப்பட்டிருந்த பெயர்ப்பலகையைப் படித்தான். 'எலிபென்ற ஹவுஸ்' திருக்கோணமலை என்றிருந்த அந்த எழுத்துக்கள் அவனுக்குப் புத்துயிர் அளித்தன.

7ஆம் அத்தியாயம்

திருகோணமலையைப்பற்றி ரகு நிறையக் கேள்விப் பட்டிருந்தான். ஆனால் அங்கு ஒருமுறைகூடச் செல்லும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்த இரண்டொருவர் திருகோணமலை செல்வம் கொழிக்கும் பூமி என்று கூறிக்கொண்டு அங்கு வேலை தேடிச் சென்றது அவனுக்கு ஞாபகம் இருந்தது.

திருகோணமலையின் இயற்கைத் துறைமுகம், திருக் கோணைஸ்வரம், வெந்நீருற்றுக்கள், கடற்படைத் தளம் போன்ற சரித்திர சம்பந்தமான இடங்களைப்பற்றியும் படித் திருந்தான். அந்த வயதில் இப்படியான இடங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை அவனிடம் உண்டாகிய துண்டு. ஆனால் வளர்ந்தபின் அந்த ஆசைகள் கருகிப் புதிய ஆசைகள் தோன்றின.

இடையில் படித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் சில வருடங்கள் அவன் அலைந்து திரிந்தபோது திருகோண மலைத் துறைமுகக் கட்டுஸ்தாபனத்தில் சுலபமாக வேலை எடுக்கலாம் என நண்பர்கள் தூண்டியபோது அவன் அங்குச் செல்ல நினைத்தான். ஆனால் சின்னையா அவனைப் பிரிய மனம் ஒப்பவில்லை.

ஆனால் இன்று எதிர்பாராதவிதமாக அவன் திரு கோணமலைக்கு வந்துவிட்டான். அதில் அவனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. அங்கு யாருமே அவனுக்கு அறிமுகமில்லாதிருந்ததால் இன்னும் சாதகமாகப் போய்விட்டது. அவன் மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினான். சிறிது தூரம் நேராக நடந்தான். அவனுக்குப் பசியும் களையும் அதிகரித்திருந்ததால் ஏதாவது சாப்பிடவேண்டும் போல் தோற்றியது. ஆனால் அவன் நடந்து கொண்டிருந்த நேர்ப்பாதையில் கடலையும் சில கட்டடங்களையும் விட வேறு கடைகள் காட்சியளிக்கவில்லை. 'எலிபென்ற ஹவுஸ்' செல்லக் கூடிய அளவுக்கு அவனிடம் பணமும் இருக்கவில்லை. உடையும் இருக்கவில்லை. ஆகவே அவன் முதலாவது தென்பட்ட ஒழுங்கை வழியாகத் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கிய போது அங்கே அவன் தேடிவந்த ஒரு தேனீர்க் கடை இருந்தது. அவன் உள்ளே நுழைந்து அருகிலிருந்த ஓர் வாங்கின் மேல் அமர்ந்து கொண்டான். தன்னிடம் இருந்த இரண்டு ரூபாவில் ஐம்பது சதத்திற்குச் சாப்பிட்டுவிட்டு மிகுதியைப் பத்திரமாக மடிக்குள் செருகிக்கொண்டு நடக்க முற்பட்டபோது அவன் எதிரே ஒருவர் பத்திரிகையும் கையுமாக வந்து கொண்டிருந்தார். அதை வாங்கிப் பார்த்தான்.

வல்வையில் புயலின் நாசம், கடலுக்குச் சென்ற மீனவர்கள் பலர் திரும்பாததால் கடற்கரையில் மரண ஓலம் என்று கொட்டை எழுத்துக்களில் காணப்பட்ட தலையங்கத்தைப் படித்ததும் அவனுக்கு சின்னையாவின் ஞாபகம் வந்தது. அண்ணன்மார் இதுவரை வீடு திரும்பாமல் இருந்திருந்தால் சின்னையாவின் கெதி என்ன ஆகியிருக்குமோ என்று நினைத்துப்பார்க்கவே அவன் பயப்பட்டான். யாரிடமாவது யாசித்துப் பணம் பெற்றுக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் செல்லலாமா என்று கூடச் சிந்தித்தான். ஆனால் அங்குத் திரும்பிப் போவதால் இன்னும் தன் மனக்கவலையை அதி

கரித்துக்கொள்ள வேண்டி வரும் என்ற எண்ணத்தில் இனிமேல் யாழ்ப்பாணம் போவதில்லை என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான். இதுவரை அவன் கடலோடு கடலாக மாண்டு அழிந்து விட்டதாகச் சின்னையாவுக்கு மருமகனாக இருந்த ரகு மாண்டேபோகட்டும் என்று நினைத்தவன், இனித்தன் பெயர் ரகு அல்ல ராமு என்று மாற்றிக் கொண்டான். அவன் பிரயாணத் தொடர்ந்தது. பல சந்துகளையும், தெருக்களையும் கடந்து அவன் நடந்து கொண்டிருந்த போது கோயில் கோபுரம் ஒன்று தெரியவே அவன் அதை நோக்கி நடந்தான். அருகருகே அமைந்த இரு கோயில்கள் தென்பட்டன. முதலாவது கோயில் அம்பாள் கோயில் என்பதை முகப்பில் இருந்து தெரிந்து கொண்டு கைகூப்பி வணங்கிவிட்டு அவன் அடுத்த கோயிலுக்கு நடந்தான். அது ஒரு பிள்ளையார் கோயில். அம்பாள் கோயிலைவிட அது கொஞ்சம் சிறிதாக இருந்தது. அதன் எதிர்ப்புறத்தே பச்சைப் பச்சேலென்ற பெரிய முற்றவெளியும் சற்றுத் தூரத்தில் அதற்குக் கரைகட்டினாற்போல் கடலும் அமைந்திருந்தது பார்ப்பதற்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. பிள்ளையாரைத் தரிசித்துவிட்டு அங்கே தோன்றிய இயற்கை எழிலைச் சில நிமிடநேரம் நின்று ரசித்த ரகு மீண்டும் அம்பாள் கோயிலுக்குச் சென்று திறந்திருந்த பெரிய மண்டபத்தின் ஒரு தூணோடு சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

அந்தக் கோயிலுக்கு அண்மையில் ஒரு மேல்மாடிக் கட்டடம் இருந்தது. அது அமைத்திருந்த விதத்தில் அது ஒரு பாடசாலையாக இருக்க வேண்டும் என்று அவன் ஊகித்துக் கொண்டான். அவன் பார்வை கோயில் கதவில் சென்று நிலைத்த போது அவனுக்குத் தன் எதிர்காலத் தைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அம்பாள் கருணையுள்ளவள். எப்படியும் தனக்கொரு வழி

காட்டுவாள் என மனதைச் சாந்திப்படுத்திக் கொண்ட போதும் அடுத்த நேர உணவுக்கு வழி என்ன என்ற பிரச்சனை அவனைக் குழப்பிக்கொண்டேயிருந்தது. அவன் என்ன வேலை செய்து தன் உடலைக் காப்பாற்ற முடியும்....? முதல், முன்பின் அறிமுகமில்லாத அவனுக்கு யார் வேலை கொடுக்கப் போகிறார்கள்....? என்றெல்லாம் சிந்தித்தபடியே அந்தச் சீமேந்துத்தரையில் சாய்ந்தவன் தன்னையறியாமலே கண்ணயர்ந்தான்.

திரும்பவும் யாரோ அவனைத் தட்டியெழுப்பியபோது தான் அவன் கண்விழித்தான். ' என்னப்பா மதிய பூசைக்கு மணியடித்துவிட்டது. அந்த ஓசை கூடக் கேட்காமல் என்னமாத் தூங்குகிறாய்.... போய் முகங் கால் கை கழுவிக்கொண்டு வந்து சாமியைக் கும்பிடு.... என்ன கவலை இருந்தாலும் காளியம்மன் கருணையில் மாறிவிடும்.... எழுந்திரு.... ' அவன் பக்கத்தில் தலை நரைத்துப் போன ஒரு பெரியவர் நின்று அவனை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தபோது அவனால் சின்னையாவை நினைக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. அவர்தான் தன் பக்கத்தில் நின்று எழுப்புவது போன்றதோர் பிரமையில் திமிர்முறித்தபடியே எழுந்திருந்த அவன் அவரை நன்றிப்பெருக்குடன் பார்த்துவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தான். அப்போது பூசைக்கு ஆயத்தமாக மணியடிக்கவே அவன் தெருவோரத்தில் இருந்த குழாயடிக்குச் சென்று முகங் கை கால் கழுவிக்கொண்டு கோயில் மண்டபத்திற்குத் திரும்பவும் வந்து ஒரு ஓரமாக நின்று தொடங்கினான். காளியிடம் எதைக் கேட்பது எதை விடுவது என்பது புரியாத நிலையில் ' பராசக்தி அகிலாண்டேஸ்வரி எனக்கு நல்லதைச் செய் ' என்று மட்டுந்தான் அவனால் வாய்விட்டு வணங்க முடிந்தது. பூஜை முடிந்து விபூதி சந்தனம் பெற்றுக்கொண்டதும் அவன் தெரு

வில் இறங்கி முற்றவெளிப்பக்கமாக நடந்தான். அப்போது எதிரே ஒரு சைவ ஓட்டலுக்குள் நுழைந்து பசிதீர சோறு சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தபோது அவனிடம் ஒரு பைசா கூட மிஞ்சியிருக்கவில்லை. இரவுக்கு என்ன செய்வது என்று நினைக்க அவனுக்குக் கதறியழவேண்டும்போல இருந்தது. ஆயினும் அவன் ஒரு அசட்டுத் தைரியத்துடன் அங்கிருந்தபடியே பின்புறம் திரும்பி அந்தக் காளி அம்மன் கோயிலைக் கரந்தூக்கி ஒருமுறை வணங்கிவிட்டு முற்ற வெளிக்குள் இறங்கி நடந்தான்.

அங்கே காணப்பட்ட இயற்கைக் காட்சியின் அழகு அவன் உள்ளத்தை ஈர்த்தெடுத்தது. அதனால் அவன் முற்றவெளித் தொங்கல்வரை நடந்தான். முற்றவெளி எல்லைவரை ஓட்டியபடி சென்ற தார்ப்பாதையைக் கடந்ததும் அவன் கடற்கரையில் நின்றான். அதில் நின்ற படியே சிறிது நேரம் அந்தக் கடலை உற்றுப் பார்த்தான். அந்தக் கடல் அவனுக்கு வல்வையை நினைவூட்டியது.. ஆயினும் அங்கே காணப்பட்ட மலைகளும் அதன் மேல் அமைந்திருந்த பெரிய கட்டடங்களும் அந்தக் கடலுக்கு ஒரு தனியழகையும் வனப்பையும் கொடுத்தன. அவன் அந்தக் கடற்கரையோரமாகச் சிறிது தூரம் நடந்து விட்டுச் சற்று தூரத்தில் தென்பட்ட ஒரு பூவரச மரத்தினடியில் அமர்ந்து மணலின் மேல் மல்லாந்து படுத்தான். மேலே ஆகாயமும் கீழே பூமியுமாக அவனுக்கு இவ்விடம் அமைத்துக் கொடுத்திருந்தன. தன் பிறந்த ஊராகிய வல்வெட்டித்துறையில் கூட அவன் இப்படிக் கடற்கரையில் ஒரு நாள் படுத்திருக்கமாட்டான். தன்நிலையை நினைக்க அவனுக்குச் சிரிப்பும் அழகையும் மாறி மாறி வந்தன. சிந்தனையின் கோரப்பிடியில் இருந்து தப்புவதற்காக அவன் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு தூங்க முயற்சித்தான்.

திரும்பவும் அவன் கண்விழித்தபோது பக்கத்தில் பெரிய ஆரவாரமாக இருந்தது. அவன் மணலைத் தட்டிக்கொண்டு எழுந்து பார்த்த பொழுது பல மீனவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வலையை இழுத்துக்கொண்டிருந்தனர். ரகு அவர்கள் அண்மையில் சென்று நின்று கொண்டான். அவர்களுக்கு உதவுவதற்கு அவன் கால்களும் கைகளும் துடித்த போதும் அவன் பயத்தில் எந்த உதவியுஞ் செய்ய முற்படவில்லை. அப்போது அந்த மீனவர்களில் ஒருவர் அவன் பக்கந் திரும்பி ' ஏன் தம்பி அப்படியே நிற்கிறாய்.... கொஞ்சம் உதவி செய்யன்.... அந்த வலையில் பிடித்து எங்களுடன் சேர்ந்து இழு தம்பி ' என்றதும் அவர் கூறுவதற்காகவே காத்திருந்தவன் போல் தன் வேட்டியை முழங்கால்வரை தூக்கி மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வலையைப் பிடித்து அவர்களுடன் சேர்ந்து ' ஏலையா ' போட்டபடி இழுக்கத் தொடங்கினான். இரவு முழுவதும் துடுப்பு வலித்த வலி இடையிடையே அவனைத் துன்புறுத்தியபோதும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் உற்சாகத்துடன் வலை இழுத்த ரகு வைக் கண்டு மற்றவர்களும் பெரிய சத்தத்துடன் இழுக்கத் தொடங்கினர். அப்பாடா ! ஒரு படியாக வலை இழுத்து முடிந்தது. அங்கு ரகுவின் அதிர்ஷ்டமோ அல்லது அவர்கள் அதிர்ஷ்டமோ என்றுமில்லாதபடி நிறையக் கீரைமீன் பட்டிருப்பதாக அவர்கள் பேச்சில் இருந்து ரகு புரிந்துகொண்டான். எப்படியோ தன்னால் அவர்களுக்கு உதவ முடிந்ததே என்ற திருப்தியில் ரகு மௌனமாக அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தான். அப்போது தம்பி....தம்பி என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். ஆரம்பத்தில் அவனிடம் உதவி கேட்ட அதே நபர் அவனை அழைத்துக்கொண்டிருந்தார். அவ்விடத்தில் நின்றபடியே அவன் அவரைப் பார்க்க அவர் கை நிறைந்த மீனுடன் அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். இரண்டு கரங்களிலும் நிறைந்து வழிந்த

அந்த மீனை அவர் அவனிடம் நீட்டியபோது அவன் திகைத்துப்போய் 'இதென்ன ஐயா..... இதெல்லாம் எதற்கு' என்றான். மற்றவர்கள் தாங்களாகவே வந்து வலையிழுத்துவிட்டுக் கூலிக்கு மீன் தரும்படி சண்டை போடும் இந்த நாட்களில் நாங்கள் கூப்பிட்டதற்காக உதவிப் போட்டு நாங்கள் மனமுவந்து தரும் மீனைக்கூட வேண்டாம் என்று சொல்லும் நீ யாரப்பா. இந்தா இதைக் கொண்டு போய் வீட்டில் கொடுத்து நன்றாகச் சமைத்துச் சாப்பிடு. முடிந்தால் நாளைக்கும் இந்த நேரத்திற்கு வா.....' என்று அந்த மனிதர் கூறியதும் மறுவார்த்தைக்கு இடமின்றி அவர் கொடுத்த அவ்வளவு மீனையும் ரகு தன் கையை நீட்டிப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு மறைவான இடத்திற் சென்று அந்த மீனையெல்லாம் மணலில் பரப்பி விட்டுப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டான். எந்தத் தொழில் செய்வதற்காகத் தன் காதலை இழக்க நேரிட்டதோ அதே தொழில் அவனைத் துரத்தி வந்து கைகொடுத்ததை எண்ணித் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக்கொள்கிறான் அவன்.

அந்த மணற் பரப்பில் கிடந்த அத்தனை மீன்களும் தன்னைப் பார்த்து நகைப்பது போன்றதோர் பிரமையில் அவன் அவற்றையே பார்த்த படியிருந்தான். 'என்ன தம்பி மீன் விலைக்கா.....?' அவ்வழியே சென்ற ஒரு வயோதிப மாதின் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தான். அந்தக் கேள்வி அவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. 'ஆம்' என்பது போல் தலையை மட்டும் அசைத்துவிட்டு மீண்டுந் தலையைக் குனிந்து கொள்கிறான் அவன். 'முழு மீனும் என்ன விலை தம்பி....? அந்தப் பெண்ணிடம் இருந்து வந்த அடுத்த வினாவுக்கு 'இரண்டு ரூபாய்' என்று பதில் அளிக்கிறான். மறு வார்த்தையின்றி அந்தப் பெண் தன் மடியில் இருந்த பணத்தில் இரண்டு ரூபாயை இழுத்துக்

கொடுத்துவிட்டு அவ்வளவு மீனையும் பெற்றுக்கொண்டு செல்கிறாள். அந்த இரண்டு ரூபா பணத்தை எடுத்துப் பலமுறை தன் கண்களில் ஒற்றிவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்து நடக்கிறான் ரகு. அவன் மனம் காளியம்மனை வாழ்த்திக் கொள்கிறது. வந்த வழியே நடந்து சென்று அவன் காளிகோயிலை அடையும்போது நன்றாக இருட்டி விடுகிறது.

கோயிலில் தீபாலங்காரங்கள் நடைபெறுவதைக் கண்ட ரகு அந்தக் குழாயடியில் சென்று திரும்பவும் முகம் கை கால் கழுவிக்கொண்டு முன்கடையில் அந்த இரண்டு ரூபா பணத்தை மாற்றி இருபது சதத்திற்கு இரண்டு தட்டுக் கற்பூரம் வாங்கிவந்து கோயில் முன்றிலில் கொளுத்தி அம்மனைத் தன் மனதார வணங்குகிறான். கோயில் பூசை முடிந்ததும் அவன் பக்கத்துக் கடைக்குச் சென்று பணத்திற்கேற்றதாக ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டு முற்ற வெளியில் இருந்த ஆசனம் ஒன்றில் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டுத் திரும்பவும் காளிகோயிலுக்குச் சென்று அந்த மண்டபத்தின் ஓர் ஓரத்தில் படுத்துக்கொள்கிறான். மாரிக்காலமாக இருந்ததால் சீமெந்து நிலம் அவனுக்குப் பனிக்கட்டி போலக் குளிக்கிறது. அந்தக் கோயிலின் நான்குபுறமும் திறந்த வெளியாக இருந்ததால் அடிக்காற்று அவனுக்கு உதறல் எடுக்க வைக்கிறது. அவனுடன் கூட அங்கே படுத்திருந்த இரண்டொருவரிடம் படுக்கப் பாயும் போர்வையும் இருந்தது. ரகுவால் படுக்கமுடியவில்லை. குளிரில் நடுநடுங்கிய படி அவன் எழுந்து கூனிக்குறுகி அமர்ந்து கொண்டபோது என்ன தம்பி. . . . ? இந்த இடத்துக்குப் புதிய ஆள்போல் இருக்கு. . . . ஏன். . . . பழைய வேட்டிகீட்டி இல்லையாப்பா போர்வையில்லாமல் இந்தக் குளிரில் எப்படிப் படுக்கப்போகிறாய் என்று பக்கத்தில் படுத்திருந்த ஒரு பெரியவர் கேட்க

“ என்னிடம் ஒன்றுமே யில்லையப்பா ” என்று விரக்தியுடன் சுருக்கமாகப் பதில் அளித்துவிட்டுத் தன்னை இந்தக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கிய விதியை நொந்து கொண்டான். “ உம் நம்மைப்போலப் பரதேசி என்று சொல்லு உன்னைப் பார்க்கப் பாவமாகக் கிடக்கு இந்தா இதில் ஒன்றைவிரித்து மற்றதைப்போர்த்திக்கொண்டு படப்பா ” என்று கூறியபடி அந்தப் பெரியவர் தன் பக்கத்தில் இருந்த துணி மூட்டையில் இருந்து இரண்டு பழசுகளை எறிந்தபோது அந்தப் பெரியவர் அவனுக்கு மனித உருவில் வந்த கடவுளாகவே தோன்றினார் .

பெரியவர் கூறியபடியே ரகு அதில் ஒன்றை விரித்து மற்றதைப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்தான். அதன் பின்பு அவர்கள் இருவரும் பலநாட்கள் பழகியவர்கள் போலக் குசலம் விசாரித்துக்கொண்டனர். ரகு தான் ஓர் அநாதையென்றும் தன் பெயர் ராமு என்றும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அதே வேளையில் அந்தப் பெரியவர் ஒரு காலத்தில் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்தவர் என்றும் ஏதோ ஒரு வியாபாரத்தில் பணமெல்லாந் தொலைந்து கெட்டழிந்து பின்பு தன்னை யாருந் தேடுவதில்லையென்றும் தனக்கிருந்த ஒரே ஒரு மகன் கொழும்பில் நல்ல நிலையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதாகவும் தான் பிச்சையெடுத்துத்தான் தன் வாழ்நாளைக் கழிப்பதாகவும் கூறியபோது ரகுவின் இதயம் இவருக்காக வேதனைப்பட்டது. சின்னையாவின் இரண்டு பிள்ளைகளும் இதுவரை திரும்பியிருக்காவிட்டால் ஒரு வேளை அவருக்கும் இந்தக் கெதிதான் ஏற்படுமோ என்று அவனால் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தான் உயிருடன் தப்பிய பின்னும் அவர்களைப்பற்றிய அக்கறையின்றி இப்படி ஒரு பிச்சைக்காரனைப்போல் பிறி தொரு ஊரில் வாழ்க்கை நடத்துவது பெரிய துரோகமாகப்

பட்டது அவனுக்கு. ஆயினும் அவன் தன் ஊருக்குச் சென்று நிம்மதியற்ற வாழ்க்கை வாழ்வதைவிட இப்படி ஊர் பெயர் தெரியாத இடத்தில் ஓட்டாண்டியாகக் காலங்கழிப்பது எவ்வளவோ தேவலை என நினைத்துக் கொண்டான். வல்வைக்குத் திரும்பிப் போக நேர்ந்தால் நிச்சயமாக அவனால் உமாவைப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியாது. அவளும் பார்க்காமல் இருக்கமாட்டாள். அதனால் பல அநர்த்தங்கள் விளையலாம். பல குடும்பங்கள் நாசமடைவது ஒன்றும் ஆபத்தான காரியமல்ல என்று எண்ணினான். அத்துடன் இதுவரை வல்வையில் அவன் கடலோடு கடலாக மறைந்துவிட்டான் என்று நினைத்துத் துக்கங் கொண்டாடியிருப்பார்கள். இந்தச் செய்தி கண்டிப்பாக உமாவுக்கும் எட்டியிருக்கும். எஞ்சினியர் ஏகாம்பரத்தின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இருந்திருக்காது. எனது மரணத்தில் அவரது மகிழ்ச்சியும் உமாவின் நல்வாழ்வும் இருக்குமாக இருந்தால் அவர்களுக்காக ஒருதரமல்ல நான் இன்னும் பலதரம் மரணமடையச் சித்தமாக இருக்கிறேன். உமா வாழவேண்டும். ஆமாம்! என் உமா வாழ வேண்டும்! என்று நினைத்தபடியே கண்ணயர்ந்தான் ரகு.

8ஆம் அத்தியாயம்

அடுத்த நாள் புலருவதற்கு முன்பே ரகு எழுந்து விட்டான். அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அங்கே அவனோடு கூடப் படுத்திருந்த மற்றவர்கள் நிம்மதியாகக் குறட்டையொலியுடன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தனர். அவர்களைக் குழப்ப மனமில்லாத நிலையில் சில மணி நேரம் எழுந்து உட்கார்ந்துவிட்டுத் திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டான் அவன். அன்றையப் பொழுது குருவிகளின் ரீங்கார இன்னிசையுடன் புலர்ந்தபோது பிள்ளையார் கோயில் மணி டாங் டாங் என ஒலித்தது. அந்த மணியோசை கேட்டு ரகு எழுந்த போது முதல்நாள் இரவு அவனுக்குப் படுக்கையும் போர்வையும் உதவிய பெரியவரும் எழுந்து கொண்டார். இருவரும் பேசிக்கொண்டே குழாயடிக்குச் சென்று முகங்கைகால் கழுவிக்கொண்டு பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பூசை காணச் சென்றனர். பூசை முடிந்ததும் ரகு அழைத்ததன் பேரில் அவனுடன் சேர்ந்து அந்தப் பெரியவரும் தேநீர் அருந்தக் கடைக்குச் சென்றார். அவருக்காகிய பணத்தையும் ரகுவே முன்வந்து கொடுத்தபோது அந்தப் பெரியவர் அவனை நன்றியுடன் பார்த்து நீ என் பிள்ளையை விட நல்லவனப்பா என்று வாழ்த்தியபோது ரகுவின் கண்கள் பனித்தன.

“ தாய் தந்தையற்ற எனக்கு நீங்கள் கூட ஒரு அப்பா மாதிரிதான். இன்று முழுவதும் நீங்கள் பேசாமல் கோயில் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்க வேண்டும். நான் இருக்கும் வரை இனி உங்களுக்குச் சாப்பாடு போடுவது என் கடமை ஐயா..... நீங்கள் சென்று ஓய்வெடுங்கள். நான் மத்தியானச் சாப்பாட்டுடன் வந்து பார்க்கின்றேன் ” என்று கூறிவிட்டுத் தெருவில் இறங்கிக் கால் போன திக்கில் நடந்தான் ரகு. அந்தப் பெரியவரை அவன் சின்னையாவின் வடிவத்திற் கண்டான். சின்னையாவுக்குச் செய்ய முடியாத உதவியை அந்தப் பெரியவருக்குச் செய்வதில் அவனுக்கொரு நிம்மதி. அதனால் அந்தப் பெரியவருக்காக அவன் எங்காவது வேலை தேடும் நோக்கத்தோடு நடந்தான்.

அவன் கால்கள் அவனை முதல் நாள் இட்டுச் சென்ற கடற்கரைக்கே இழுத்துச் சென்றன. முதல் நாள் வலை இழுத்த இடம் வெற்றிடமாக இருக்கவே அவன் கடற்கரையோரமாகச் சிறிது தூரம் நடந்தபோது சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு வள்ளம் வருவது தெரிந்தது. அவன் அந்த வள்ளத்தின் வரவையே எதிர்பார்த்து நின்று வள்ளம் கரையை அடைந்ததும் அதை மணல்மேட்டில் ஏற்றுவதற்கு வேண்டிய ஒத்தாசை செய்ய உதவி செய்தான்.

அந்த வள்ளம் நிறைய சூரன் மீன் பட்டிருந்ததால் அன்று அந்த வள்ளத்தைக் கரையேற்ற உதவி செய்த அனைவருக்கும் தலைக்கு இரண்டு சூரன் மீன் கிடைத்தது. ரகு அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்ற வழியில் சூட் அணிந்த இளைஞன் அதை மூன்று ரூபாய் கொடுத்து ரகுவிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்டான். அன்றையப் பாட்டுக்கு அது போதுமானதாக இருக்கவே ரகு வந்த வழியே திரும்பி நடந்தான். அன்று அந்தப் பெரியவரும் அவனும் வயிறு புடைக்க உண்டனர். பெரியவர் அவனை

வாயார வாழ்த்தியபோது ரகு சின்னையாவை நினைத்தான். இப்படியாக ரகு இரு வாரத்தைக் கடத்தினான். அதற்கு மேலும் அப்படி இழிவாக வாழ்வதை அவன் விரும்பவில்லை. ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்ற சிந்தனையில் அவன் கோயில் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அக்கம் பக்கம் மற்றவர்கள் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். இனிமேல் என்ன செய்வது என்று தலையைப் போட்டு அவன் உடைத்துக்கொண்டிருந்த போது அவ்வழியாக வந்த கோயில் குருக்கள் அவன் பக்கத்தில் வந்து நின்று அவனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆகாயத்தில் அரைச்சந்திரன் பவனி வந்து கொண்டிருந்ததால் சுற்றுப்புறமெங்கும் பால் போன்ற நிலவு எறித்துக்கொண்டிருந்தது. அதனால் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நன்றாகக் கூர்ந்து பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. ரகுவும் தன்னை வெறித்துப் பார்த்த குருக்களை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு நிலத்தில் தன் பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டான். “ என்னடா பெரிய சண்டியனைப் போல் முறைக்கிறாய். இந்தக் கோயில் வர வர கள்ளக் கூட்டத்துக்கு உறைவிடமாகப் போகிறது. இரவு கோயிலில் இருந்த ஒரு குத்துவிளக்கைக் காணாதபோதே நினைத்தேன் இந்தப் பரதேசிக் கூட்டத்தில் ஒரு புதுப்பயல் சேர்ந்திருக்கிறான். அவன்தான் திருடியிருக்க வேண்டும் என்று, அது வீண்போகவில்லை. இப்போது நானைய சாப்பாட்டுக்கு என்ன திருடலாம் என்று சிந்திக்கிறாயாக்கும்..? அதுதான் அந்தப் பெரியவரையும் உன் கைக்குள் போடப் பார்க்கிறாய், சீச்சீ இந்தக் கள்ளக் கூட்டத்தை அப்புறப்படுத்தினால்தான் இந்தக் கோயில் உருப்படும். திருட்டுப் பசங்கள் . . . !

அத்தனை நேரமும் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ரகு குருக்கள் வரம்பு மீறிப் பேசியபோது தன் பொறுமையை இழந்தான். “ என்ன ஐயா நீங்கள் வாய்க்குவந்தபடி பேசித் தள்ளுகிறீர்கள். கோயில் குருக்கள் என்று மரியாதை கொடுக்கப் போனால் நீங்கள் என்னைத் திருடனாக முடிவுகட்டி விட்டீர்கள். நீங்கள் சொன்னபடியே திருட்டுத்தொழில் செய்திருந்தால் இந்தக் கோயில் மண்டபத்தில் படுத்துக் குளிரிலும் பனியிலும் நடுங்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்காது. அந்தத் தொழில் கேவலமானது என்ற ஒரேயொரு காரணத்திற்காகத்தான் நான் உடல் வருத்தி உழைத்து ஒரு நேர உணவுடன் காலந்தள்ளி வருகிறேன் ஐயா....என் உயிர் போவதாக இருந்தாலுங்கூடத் திருட்டுத்தொழில் செய்ய மாட்டேன் என்னை நம்புங்கள். நான் நல்லாய் இருந்தவன். ஏதோ விதி வசத்தால் இப்படியாகிவிட்டேன். இன்னுமொரு முறைக்கு என்னைத் திருடன் என்று மட்டும் கூறிவிடாதீர்கள்..... ” என்று குருக்களுக்கு ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்த போது “ டேய் எனக்கு நீ பிரசங்கமா செய்கிறாய்.....உங்கள் எல்லோரையும் இந்தக் கோயிலைவிட்டுக் கலைத்துப் போட்டுத் தான் நான் மறு வேலை பார்க்கிறது. பாவம் என்று கொஞ்சம் இடங்கொடுக்கப் போனால் அவன் என்னையே தட்டிப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டான். உம் எழுந்திரு..... நீ முதல் இந்த இடத்தைவிட்டுப் போ.....அப்புறம் நான் மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்....உம்.. போகமாட்டாயாக்கும்....அப்ப போலீசைத்தான் கூப்பிட வேண்டுமோ..... ”

குருக்களின் கோபம் உச்சநிலையை அடைந்தபோது அவரது பொறுமையை அதற்கு மேலும் சோதிக்க விரும்பாத ரகு “ உங்களுக்கு அந்தச் சிரமம் எல்லாம் வைக்கவிரும்பவில்லை. நானாகவே போய் விடுகிறேன். நான் நேற்று

வந்தவன் ஐயா ஆனால் இவர்கள் ! ஆமாம், இங்கே படுத்துத் தூங்குபவர்கள் இந்தக் கோயிலையே தங்கள் உறைவிடமாக நம்பி வாழ்பவர்கள் அதனால் என்னால் அவர்களுக்கு வீண் தொல்லை உண்டாக்க வேண்டாம். நான் போய்விடுகிறேன். அவர்களைத் தயவு செய்து ஒன்றுஞ் செய்துவிடாதீர்கள் என்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டே ரகு அந்த இடத்தைவிட்டு நகரத் தொடங்கினான். திருட்டுப்பயல் போலீஸ் என்ற பெயர் கேட்டதும் பயந்து போய் ஓட்டம் பிடிக்கிறான். என்று குருக்கள் கூறுவது அவன் காதில் தெளிவாகக் கேட்கிறது.

ரகுவின் உள்ளம் வேதனையால் துடித்துவிடுகிறது. எங்காவது ஆற்றிலோ குளத்திலோ போய் விழுந்து அல்லது நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு இறந்துவிட்டால் தேவலை போல் இருக்கிறது. அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் துரஷ்டமும் அவனைத் துரத்திக் கொண்டே வந்தது.

திருடன் என்ற பட்டம் பெற்ற பின்பு இனிமேலும் அந்த ஊரில் வாழ்வது மரியாதைக் குறைவு என்ற எண்ணத்தில் ஏதோ ஒரு திடமான முடிவுக்கு வந்தவனாகக் கடற்கரையை நோக்கி நடந்தான். கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொள்வது என்ற முடிவுக்கு அவன் வந்து விட்டான். அவன் வாழ்க்கையில் ஒளிவிளக்காகக் கலங்கரை விளக்கமாக இருந்த உமாவையே இழந்தபின் இப்படி ரோசங்கெட்டு ஒரு வாழ்க்கை வாழவேண்டுமா என்ற விரக்தி மனப் பான்மை அவன் இதயத்தைக் கல்லாக்கியது.

உமா மட்டும் அவனுக்குக் கிடைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை இருந்திருந்தால் அவன் எந்த அவமானத்தையுந் தாங்கிக் கொண்டு வாழத் தயாராக இருந்திருப்பான். ஆனால், இனி அவன் யாருக்காக வாழவேண்டும். எதற்காக இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வாழ முயற்சிக்க வேண்டும் ? இனி அவனைப் பொறுத்தவரை வாழ்வும் சாவும் ஒன்றுதான்.

அவன் கடற்கரையை அடைந்து விட்டான். கடந்த ஒரு வாரமாக நடந்து நடந்து அவனுக்குத் திருகோண மலையின் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் பாடமாகிவிட்டன. மூன்று முறை அவன் கோணேசர் ஆலயத்துக்குச் சென்றுள்ளான். கோணேசர் மலையில் இருந்து கடலுக்குள் குதித்தால் கஷ்டமில்லாமல் மரண தேவதையை அணைத்துக்கொள்ளலாம் என்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆயினும் புனிதமான ஒரு கோயில் ஸ்தலத்தைக் களங்கப்படுத்த அவன் துளிகூட விரும்பவில்லை. வாழும்போதுதான் அவனால் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்யமுடியாவிட்டாலும் கூடக் கெட்ட காரியம் ஒன்றைச் செய்யாமல் இருப்போம் என்ற எண்ணத்தோடு வழக்கமாக அவன் அமர்ந்து கொள்ளும் மணல் மேட்டில் நின்றபடியே கடலைப் பார்த்தான். அது முன்னிலவுக் காலமாக இருந்ததால் சந்திரன் சிறுகச் சிறுகத் தன் ஒளியைக் கொண்டபோது எங்கும் காரிருள் சூழ்ந்துவந்தது. அத்துடன் மழைக்காலமாக இருந்ததால் விண்மீன்கள் ஒன்றுகூட இல்லால் வானம் மப்பும் மந்தார முமாக இருந்தது.

கடல் கோரமாகச் சத்தஞ் செய்து அலைகலை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அலைகள் கோணேசர் ஆலயத்தின் அடிவாரத்தைத் தழுவிக்கொண்டு வரும் அழகை அவன் பகல் வேளைகளில் நின்று பார்த்திருக்கிறான். குளித்திருக்கிறான். 'குரைகடலோரம் நித்திலங் கொழிக்கும் கோண மாமலை யமர்ந்தாரே' என்ற சம்பந்தரின் கோணேஸ்வரப் பதிகத்தைப் பலமுறை இந்தக் கடற்கரையோரத்தில் தனிமையாக நின்று பாடிப் பரவசமடைந்திருக்கிறான். அந்தக் கோணேசர் ஆலயம் மலை உச்சியில் பல வெளிச்சங்களோடு கெம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. அவன் கைகள் அந்த ஸ்தலத்தை நோக்கிப் பக்தியுடன் சிரசில் குவிந்து கொள்கின்றன.

' கோணேசா காளித்தாயையும் உன்னையும் நம்பித் தான் இந்த ஊரில் கடந்த இரண்டு மூன்று வாரங்கள் காலந் தள்ளினேன். நீங்களே எனக்குத் திருட்டுப்பட்டம் சூட்டியபின்பு நான் எதற்காக வாழவேண்டும் அப்பனே.. இதோ நீ அளித்த பெரிய இயற்கைக் கொடை மக்கள் துன்பத்தின் எல்லையை அடையும்போது தன்மடி மீது அரவணைத்துக் கொள்ளும் பரந்த சமுத்திரம் என்னை அழைத்துக்கொள்ள ஆரவாரத்துடன் தயாராகிக் கொள்கிறது. தற்கொலை பாதகமான செயல்; கோழைகளின் கடைசி ஆயுதம் என்று தெரியும். ஆயினும் எனக்கு வேறு வழி...? பிறந்த ஊரும் புகுந்த ஊரும் என்னை விரட்டிக் கலைத்த பின் எனக்கு வேறு யார் தஞ்சம் அருளப்போகிறார்கள். அதனால்தான் இந்தக் கேவலமான முடிவுக்கு வந்தேன். இந்த வகையிலாவது எனக்கு நிம்மதி கிட்ட அருள் செய் இறைவா. என்னை மன்னித்துவிடு என்று மூடிய கண்களுடனும் கூப்பிய கரங்களுடனும் அவன் வணங்கிவிட்டு அக்கம் பக்கம் பார்த்துவிட்டு இரண்டடிகள் முன் வைத்து நடக்க எத்தனித்தபோது அந்த இருளில் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த ஒரு உருவம் கடலை நோக்கி வேகமாகச் செல்வது அதன் அசைவாட்டத்தில் இருந்து அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. ஒருவேளை பேய் பிசாசாக இருக்குமோ என்றுகூட எண்ணத் தோன்றியது அவனுக்கு. ஆயினும் அவற்றைக் கண்டு பயப்படும் நிலையைக் கடந்திருந்தான் அவன். அதனால் அந்த உருவத்தின் செயல்களையே ஊன்றிக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“ கடவுளே இந்த ஊரில் தற்கொலை செய்து கொள்ளக்கூட நீ தடைவிதிக்கிறாயா..? என் மனதை மரணத்திற்குப் பக்குவப்படுத்திய பின் எதற்காக இப்படியொரு குழப்பத்தை உண்டுபடுத்தி என் மனதைச் சபலமடையச் செய்கிறாய்..? என்று அவன் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த

போதே வந்த உருவம் கடலைக் கிட்டிவிட்டது. கரையில் நின்றபடியே அது குனிந்து ஏதோ செய்வது அவன் கூரிய கண்களுக்குத் தெரிந்தது. வல்வெட்டித் துறைபக்கம் இரவில் இருளோடு இருளாக இப்படித்தான் கள்ளக்கடத்தல் செய்வார்கள் என அவன் கேள்விப் பட்டிருக்கிறான். ஒருவேளை அப்படி ஏதாவது செய்யும் நோக்கத்துடன் வந்த நபராக இருக்குமோ என்று மிகவும் உன்னிப்பாக அவதானிக்கத் தொடங்கினான். இருளில் ஆணோ பெண்ணோ என்று அவனால், கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் அவன் நின்று கொண்டிருந்தபோது அந்த உருவம் கடலுக்குள் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கியது.

அதற்கு மேல் அவன் பொறுமையிழந்து அந்த உருவத்தைப் பின் தொடர்ந்து கடலை நோக்கி ஓடினான். தன்னைப் போல் விரக்தியடைந்த நிலையில் யாராவது தற்கொலை செய்ய வந்திருக்கலாம் என நினைத்தபோது அவன் உடல் பதறியது. அவன் கடலுக்குள் அந்த உருவத்தின் அண்மையில் வந்துவிட்டான். அவன் வந்த வேகத்தில் தண்ணீர் சலசலத்தபோது யாரோ தன்னை நோக்கி வருவதை உணர்ந்த அந்த உருவம் கண்ணை மூடிக் கொண்டு கடலுக்குள் ஓடத் தொடங்கியது. அதைத் தொடர்ந்து ரகுவும் ஓடினான். அப்போது திடீர் என எழும்பிய அலையொன்றில் அந்த உருவம் மறைந்தது. இருந்தும் ரகு மனந்தளரவில்லை. ஐந்து வயதிலிருந்து கடந்த இருபது வருடங்களாகத் தான் நீந்தி விளையாடிய கடல் தன்னைக் கைவிடாது என்ற நம்பிக்கையில் நீரோடு நீராக மூழ்கி சுழியோடத் தொடங்கினான். சில மணி நேரப் போராட்டத்தின் பின் அவன் கைகளில் ஏதோ கனமாகத் தட்டுப் பட்ட போது அவன் அந்தப் பொருளைக் கெட்டியாகப் பிடித்து இழுத்துத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டு நீரின் மட்டத்திற்கு வந்து நீந்தத்தொடங்கினான்.

ஒருமணி நேரம் கடலுடன் போராடியதால் ஏற்பட்ட களைப்பு அவனை மிகவும் வேகமாக நீந்த வைத்தது. எப்படியாவது கரையை அடைந்துவிட வேண்டும் என்ற, வெறியில் அவன் நீந்தத் தொடங்கினான். முடிந்தால் அந்த உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் அல்லது இருவருமே கடலுக்குள் சங்கமமாகி விடவேண்டும் என்ற விரக்தி மனப்பான்மையில் நீந்திக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஒருபடியாக மரணப் போராட்டத்தின் பின் கரையேறிய அவன் அந்த உருவத்தை மணல் மேட்டில் மெதுவாகக் கிடத்திவிட்டுத் தனக்குத் தெரிந்த முதலுதவி செய்வதில் முனைந்தான். சிறுகச்சிறுக பிரக்ஞை பெற்றுக் கொண்டு வந்த அந்த உருவம் சற்று அசையத் தொடங்கியதும் அவன் வெற்றிப் புன்னகையுடன் சற்றுத் தள்ளி மணல் தரையில் மல்லாக்காச் சாய்ந்து தன் காலை நீட்டி ஓய்வெடுக்க முனைந்தான். அப்போது அந்த உருவத்திடம் இருந்து கிளம்பிய முனகல் சத்தம் அந்த உயிருக்கு இனி ஆபத்து இல்லை என்ற நம்பிக்கையை அவனுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. தப்பித் தவறிக் கூட யாராவது அந்த இடத்துக்கு வந்துவிடக்கூடாது என உள்ள தெய்வங்களை யெல்லாம் அவன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். அந்த நேரம் இறைவனின் திருவிளையாடலை நினைத்து அவனால் வாய்விட்டுச் சிரிக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை.

தான் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று துணிவுடன் வந்து தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்ற இன்னோர் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டி வரும் என்று அவன் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்கவில்லை. இப்படித்திடும் என ஏற்படும் அற்புதமான செயல்களால்தான் இறைவன் ஒருவன் இன்னும் இருக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு அற்றுப்போகாமல் இருக்கிறது என்று எண்ணி

யவனாய் அந்த உருவத்தின் அருகிற் சென்று மிகவும், நெருக்கமாய் நின்று பார்த்தான். அதை விசித்திரமென்று சொல்வதா அல்லது விநோதம் என்று சொல்வதா என்று சிந்திக்கச் சில நிமிட நேரம் பிடித்தது அவனுக்கு.

ஒரு பெண்ணை இழக்க ஏற்பட்டதால் தற்கொலை செய்யத் துணிந்த அவன் இன்று ஒரு பெண்ணை வாழ வைப்பதற்காக அந்த எண்ணத்தையே மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தான். ஆமாம்! அங்கே அவன் முன் மணல்மேட்டில் கிடந்தவள் ஒரு பெண். ஆனால் ஆடை அவிழ்ந்து அலங்கோலமான நிலையில் இல்லாமல் ஆடை சிறிதுகூட நெகிழ்ந்து போகாதபடி அவள் கிடந்த நிலையைப் பார்க்க நிச்சயமாக இந்தப் பெண் தற்கொலைக்கு ஆயத்தமாக வந்திருக்கிறாள் என்பது அவனுக்கு மிகவும் சுலபமாகப் புரிந்தது. அவன் கண்மூடிப் படுத்திருந்த அந்தப் பெண் உடலில் சூடு வந்து விட்டதா என்று பார்ப்பதற்காகத் தன் கரத்தை அவள் நெற்றியில் வைத்தபோது அதுவரைபிணம் போலக் கிடந்த அந்தப் பெண் எழுந்து அமர்ந்து அவனைப் பார்ப்பது அந்த இருளில்கூட அவனுக்குத் தெரிந்தது.

‘ நீ யார் எதற்காக என்னைக் காப்பாற்றினாய்? இப்போது நீ என்னை என்ன செய்யப் போகிறாய் ’ என்று அந்தப் பெண் கேட்டுவிட்டு வாய்விட்டுக் கதறியழத் தொடங்க ரகு பேசச் சக்தியற்று நடைப்பிணமாக நின்றான்!

9ஆம் அத்தியாயம்

நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும் என அவன் கற்றிருந்த பழமொழி அவனைப் பொறுத்தவரையில் அன்று உண்மையாகிவிட்டது போன்றதோர் பிரமையில் அவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துத் தங்கச்சி என அழைத்தான். அவளது குரலிலும் உடல் கட்டிலும் இருந்து அவள் பருவமடைந்த பதினெட்டு வயது மங்கையாகத்தான் இருப்பாள் என்றொரு யுகம் அவனுக்குத் தோன்றியது. அத்துடன் அவளை எப்படியோ ஒருமுறை சொல்லி அழைத்தே ஆகவேண்டும் என்று கட்டாயம் ஏற்பட்டிருந்தது.

தன்னைவிட வயோதிப நிலையில் இருந்திருந்தால் அவளை அவன் 'அம்மா' என்றே மரியாதையாக அழைத்திருப்பான். ஆனால் அவளது வயதையும் இளமையையும் நினைத்துப் பார்த்தபோது அப்படி அழைக்க அவன் பயப்பட்டான். அத்துடன் அவளும் அதை விரும்பியிருக்க மாட்டாள் என்பதும் தெரிந்திருந்தது. அலுவலகத்தில் பல பெண்கள் மத்தியில் வேலை செய்து பழகிய அனுபவம் இருந்தது அவனுக்கு. அத்துடன் தற்போதைய நிலையில் அவள் வேறொன்றும் செய்துவிடாமல் அவளைத் தன் அதி காரத்துக்குட்படுத்த விரும்பியதால் அவளுக்குத் தன் அண்ணன் முறையாவதே உசிதமாகப்பட்டது அவனுக்கு.

‘தங்கச்சி...என்னை மன்னித்துவிடம்மா..மனிதத் தன்மை படைத்த எந்தவொரு மனிதனுஞ் செய்யக்கூடிய ஒரு காரியத்தைத்தான் செய்தேன். எனது நிலையில் நீ இருந்திருந்தாற்கூட அதைத்தான் செய்திருப்பாய். அது தான் மனிதத்தன்மையுங்கூட. ஆமாம்! இவ்வளவு சிறிய வயதில் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டிய இளமைப் பருவத்தில் நீ ஏன்மா சாகத் துணிந்தாய்....? ஒரு உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தின் பேரில்தான் உன்னைக் காப்பாற்றினேனே தவிர வேறு எந்தக் கெட்ட எண்ணத்துடனும் நான் உன்னைக் காப்பாற்றவில்லை. அத்துடன் உன்னைக் கடலில் தேடித் தூக்கும்வரை நீ ஒரு பெண் என்ற உண்மையே எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. நீ எனக்கு ஒரு தங்கைபோல் உன்னைக் காப்பாற்றியதில் நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைகிறேன் தெரியுமா....?’

அவன் கேள்வியைத் தொடர்ந்து அந்தப் பெண் பயங்கரமாகச் சிரித்தாள். அவளுக்குப் பைத்தியமோ என்று கூட ரகுவை நினைக்கத் தூண்டியது அந்தச் சிரிப்பு. அவன் எதுவுமே பேசக்கூடிய திராணியற்று நின்றபோது என்னைக் காப்பாற்றியதில் நீங்கள் தற்போது அடைந்திருக்கும் பெருமகிழ்ச்சி நான் இருக்கும் நிலையை உங்களுக்கு எடுத்துரைத்தால் ஒரு நொடிப்பொழுதில் மறைந்துவிடும். நீங்கள் என்னைக் காப்பாற்றியிருக்கவே கூடாது. மனிதன் கடைசி வரை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாயினும் வாழத்தான் ஆசைப்படுகிறான், எந்த மனிதனும் சாக ஆசைப்படுவதில்லை. அது மனித இயற்கை. மனிதன் மரணப்படுக்கையிற்கூட நம்பிக்கையில்லாதான் வாழ்கிறான். வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் அப்படியான ஒரு ஒட்டாத உறவு நிலைத்திருக்கும்போது என்போன்றவர்கள் எதற்காகச் சாக விரும்புகிறார்கள் என்று

மட்டும் நீங்கள் சிறிதாவது சிந்தித்துப் பார்த்திருந்தால் நிச்சயம் நீங்கள் என்னைக் காப்பாற்றியே இருக்கமாட்டீர்கள். ஆமாம்! வாழ்க்கையில் துன்பத்தின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி இனி மரணத்தில்தான் அமைதியைக் காணமுடியும் என்று நான் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டு என் திட்டத்தை நிறைவேற்றப்போன சமயம் நீங்கள் என் மனக்கோட்டையையே சிதைத்துவிட்டீர்கள். சரி, என் உயிரைக் காப்பாற்றிவிட்டதில் இவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொள்ளும் நீங்கள் என் எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்..? என் எதிர்காலம் முழுவதும் எனக்கு ஒத்தாசையாக இருந்து இப்போது என்னைப் புனிதமான முறையில் 'தங்கச்சி' என்றழைத்தீர்களே அந்த உறவு நிலைக்க அண்ணாவாகி என்னை நீங்கள் காப்பாற்றுவீர்களா....? ஆமாம்! இதென்ன பிரமாதம் என்று கூறுவீர்களாக்கும்....ஆனால் நான் மூன்று மாதக் கர்ப்பிணி என்பது தெரிந்தால் என்னைப் போய்க் கடலில் விழுத்தான் சொல்வீர்கள். என் வயிற்றில் விளைந்திருப்பது ஒரு அவமானச் சின்னம் என்று கூறிவிட்டு இம்முறை அவள் அடக்கமாக அழத்தொடங்கியது இடையிடையே வெடித்த விம்மலின்போது தெரிந்தது.

சற்றுமுன் மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்தான் இவ்வளவு நேரமும் பேசினாள் என்ற சந்தேகந் தெளிய ரகுவுக்குப் பலநிமிட நேரஞ் சென்றது. அவள் கூறியது உண்மையாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவளை அவன் என்ன செய்வது. வயிற்றில் குழந்தையோடு இருக்கும் பெண்ணை அவன் அழைத்துப் போனால் ஊரவர்கள் கண்டபடியெல்லாம் பேசிக்கொள்வார்கள். திருட்டுப்பட்டம் போய் விபசாரப்பட்டமும் தனக்குக் கிடைக்கலாம் என்று சிந்தித்தவன் அவள் கூறியபடியே அவளை

மீண்டும் கடலில் போய் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும்படி கூறலாமா என்றுகூட நினைத்தான். கடவுள் தன்னை அதிகமாகச் சோதிப்பதாக எண்ணியபடி அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துத் 'தங்கச்சி நீ கூறுவது உண்மையா அம்மா' என்று கேட்டான்.

அந்தக் கேள்வி அந்தப் பெண்ணைச் சிரிக்கத் தூண்டியது. அவள் பைத்தியக்காரி போலப் பெரிய சத்தமிட்டுச் சிரித்துவிட்டு 'பாவம் பயந்து விட்டீர்களாக்கும்' யாரும் பயப்படவேண்டிய விடயந்தானே. ஆனால் உங்கள் வினாதான் என்னை இப்படிச் சிரிக்க வைத்தது. ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படியான ஒரு அவமானத்தை விடக் கேவலமாக வேறு எதுவும் நடந்துவிட முடியாது. திருமணமாவதற்கு முன்னே தன் பெண்மையை மாசுபடுத்திப் புனிதமான தாய்மைத் தன்மைக்கும் இழிவு தேடித் தரும் என்போன்றவர்களைப் பெண்குலம் மன்னிக்கவே முடியாது.

“ திருமணமாவதற்கு முன்பே நானும் அவசரப்பட்டு என் பெண்மையை இழந்துவிட்டேன். பணத்திற்காகவோ பருவக் கோளாறினாலோ என் பெண்மை போயிருந்தால் நான் அதையிட்டுக் கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டேன். ஆனால் நான் பெண்மையை அளவுகடந்த நம்பிக்கையால் இழக்க நேரிட்டது என்பதைக் கூறும் போது ஆண்குலத்தின் மீதே எனக்கு ஆத்திரமாகத்தான் வருகிறது. அந்த ஆண் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்தானே நீங்களும். இளமைப் பருவத்தவள் ; பருவ மங்கை என்ற பூரிப்பில் என்னைக் காப்பாற்றியிருப்பீர்கள். இப்போது வயிற்றில் சுமையோடு இருக்கும் நான் தங்களுக்குப் பெரிய சுமையாகத் தோன்றலாம்.

“ எவரும் தீமையைத் தயங்காமல் செய்வார்களே தவிர அதன் பலாபலன்களை அனுபவிக்கத் தயாராக இருக்க

மாட்டார்கள். அதற்கு நீங்கள் ஒன்றும் விதிவிலக்கல்லவே. உண்மையை உங்களிடம் இருந்து ஒளிக்க நான் விரும்பவில்லை. அது பெண்குலத்தின் பலவீனம். . . . ஏன் சாபக்கேடு என்றுகூடக் கூறிக்கொள்ளலாம். நீங்கள் ஒன்றும் கவலைப்படவேண்டாம். என்னை என்பாட்டுக்கே விட்டு விடுங்கள். உங்கள் கண் முன்னிலையில் நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளாமல் வேறு எங்காவது சென்று விடுகிறேன் ” கூறிவிட்டு அவள் சில நிமிட நேரம் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டாள்.

அவள் பேச்சு ரகுவைச் சில நிமிடநேரஞ் சிந்திக்க வைத்தது. ஒரு சில நெறி கெட்ட ஆண்கள் தம் சிற்றின்ப வேட்கையைத் தணித்துக்கொள்ள இப்படியான அப்பாவிப் பெண்களைப் பலியாக்கிவிடுவதால்தான் ஆண்குலமே அவமதிக்கப்படுகின்றது என்று நினைத்தபோது அவனுக்கு அவளைக் கெடுத்து அந்தப் பரிதாப நிலைக்கு ஆளாக்கிய மனிதன்மேல் கோபங் கோபமாக வந்தது. அவன் மட்டும் அந்த நேரம் ரகுவின் கண்ணிற்பட்டிருந்தால் நிச்சயமாக அவன் கூண்டோடு கைலாயம் சென்றிருப்பான். அந்தப் பெண்ணினது நிலையை ரகு நன்றாகப் புரிந்துகொண்டான்.

உமாவைப் பிரிய நேரிட்ட ஒரு காரணத்திற்காக அவனே தற்கொலை செய்ய முயற்சித்தவன். அவன் ஒரு ஆண்பிள்ளையாக இருந்தபோதும் ஒரு பெண்ணின் பிரிவை அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதே நிலையில் அந்த ஆண்மகன் கொடுத்த நம்பிக்கையில் அவனையும் இழந்து தன் பெண்மையையும் பறிகொடுத்த பின் இந்தக் கொடுமையான உலகத்தில் எப்படி உயிர் வாழ்வது. அவளை வாழவைக்கும் அளவுக்கு இன்னும் இந்தப் பாழுஞ் சமூகம் முன்னேறவில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது.

சில மணித்தியாலயங்களுக்கு முன் வாழ்க்கையில் எந்த விதக் குறிக்கோளும் இல்லாமல் காதலில் தோல்வியடைந்து விட்ட ஒரு காரணத்திற்காகத் தன் உயிரையே போக்கிக் கொள்ள வந்த ரகுவின் தோள்களில் இப்போது ஒரு பெருஞ்சுமை அழுத்துவது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. ஆம்! அவன் எந்தப் பெண்ணைச் சாவின் எல்லையில் இருந்து காப்பாற்றினானோ அந்தப் பெண்ணுக்கு வாழ்வளித்து அவள் எதிர் காலத்தைக் கலங்கரை விளக்கமாக்குவது தன் கடமை என உணர்ந்தான். அந்த உணர்வு அவன் உடலில் ஒரு வலுவையும் உள்ளத்திற்கு ஒரு தென்பையும் கொடுக்க அசட்டுத் தைரியத்துடன் ' தங்கச்சி . . . நீ பயப்பட வேண்டாம் . . . நீ நினைப்பதுபோல நான் ஒரு கோழையல்ல உன்னைக் கைவிட்டுச் செல்ல, இதுவரை எதுவித இலட்சியமுமின்றி வாழ்ந்துவந்த நான் இனி ஒரேயொரு இலட்சியத்திற்காக உயிர் வாழ்வதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். ஆமாம்! என் தங்கையைக் கூட்டிச்சென்று பாதுகாத்து அவளைக் கெடுத்தவனைக் கண்டுபிடித்து அவனிடம் அவளை ஒப்புவிப்பது அல்லது அவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவது, இந்த நிமிடத்தில் இருந்து திக்கற்ற நாம் இருவரும் சகோ தரர்கள் . . . இணைபிரியாத—இறைவனால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட சகோதரர்கள் தங்கச்சி ' என்று அவன் பேசி முடித்தபோது உணர்ச்சி வேகத்தில் அவன் உடல் பட படத்தது.

“ அண்ணா ” முதல் தடவையாக அன்பொழுக்க உரிமையுடன் அழைத்தாள் அவள். ' உங்களைப் போன்ற ஒரு சில ஆண்களும் இந்த உலகத்தில் இருப்பதால்தான் ஆண்குலமே இன்று வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. அன்று இராவணன் செய்த தீமையால் அழிந்த இலங்காபுரிகூட இராமனால்தான் பிழைத்து இன்றும் நிலை பெற்றிருக்க

கிறது. உங்கள் பெருந்தன்மையை நான் போற்றுகிறேன். உங்களை என் இதயம் நெஞ்சார வாழ்த்துகிறது. ஆயினும் சகோதரி என்ற உரிமையில் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன் அண்ணா.

“ பெண்ணாகப் பிறப்பதும் பாவம் ; பெண்ணோடு கூடிப் பிறப்பதும் பாவம் என்று இந்த உலகந் தோன்றிய நாள் முதலாகப் பல அறிஞர்கள் கூறி வந்திருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் உங்கள் பேச்சில் இருந்து நீங்கள் அப்படியான பாவஞ் செய்யவில்லை என்று தெரிகிறது. அப்படியிருக்கும்போது நீங்கள் எதற்காக வலிந்து ஒரு பாவ மூடையைச் சமக்க ஆசைப்படுகிறீர்கள். நான் கறைபட்டவள். சந்திரனில் உள்ள களங்கத்தை எப்படி அகற்ற முடியாதோ அதே போல் என் களங்கத்தையும் நான் உயிர் வாழும்வரை உங்களால் அகற்ற முடியாது. என் பொருட்டு நீங்கள் வீணாகக் கஷ்டப்படவேண்டாம். . . . ’ என்று கூறிய போது அவள் குரல் குமுறியது.

‘ தங்கச்சி. . . . தயவு செய்து உன்னை வாழவைக்கும் உரிமையை மட்டும் எனக்குத் தர நீ மறுத்துவிடாதே. அந்த ஒரு நல்ல காரியத்தையாவது நான் செய்வதற்கு எனக்கு அனுமதி கொடு. அதற்காகவாவது நான் உயிர் வாழட்டும். இந்த உயிர் இனி எனக்குச் சொந்தமானது. ஆமாம்! தங்கச்சி நமக்குள் இந்த உறவு ஏற்பட்டதே ஒரு விசித்திரம். என் கதைகூடக் கிட்டத்தட்ட உன் மாதிரிதான். என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட விரக்தி மனப் பான்மையால் என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளும் நோக்கத்தோடு இந்தக் கடலை நம்பி வந்த நான் கடைசியில் ஒரு பெண்ணுக்காக உயிர்வாழ வேண்டி ஏற்படும் என்று கனவுகூடக் காணவில்லை. உன்னை உன் காதலன் ஏமாற்றியதால் சாகத் துணிந்தவள் நீ. ஆனால் என்னை எவரும்

எ-6

ஏமாற்றவில்லை. என்னைக் காதலித்தவள் என்னைக் கடைசி வரை ஏமாற்றமாட்டாள் என்ற உண்மை அறிந்து அவளின் நல்வாழ்வுக்காக சாகத் துணிந்தவன் நான். என்னைக் காதலித்துக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பியவளின் பெற்றோர் அவளை மறந்து அவளுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்கும் படி கோரியதன் விளைவுதான் எனது தற்கொலை முயற்சி என்று அவன் தன் சரித்திரத்தை ஆதியோடு அந்தமாக அவளுக்குக் கூறி வைத்தான்.

அதைக் கேட்ட பின் அவளும் தன் சோகக் கதையை அவனுக்குக் கூறிவைத்தாள். அவள் கூறியதிலிருந்து அவளும் அவனைப் போன்ற ஓர் அநாதை என்றும் தனக்குச் சிற்றன்னையாக வேண்டிய ஒருவனுக்குக் குற்றேவல் செய்து கொடுத்துத் தான் வாழ்ந்ததாகவும் அங்குச் சாப்பிட்டு வந்த இளைஞன் ஒருவனிடம் அன்புகொண்டு அவன் கூறிய போலி வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வைத்துத் தன் பெண்மையை இழந்து விட்டதாகவும் அறிய முடிந்தது. அவளிடம் அவனைப்பற்றி மேன்மேலுந் தூண்டிக் கேட்டதன் பேரில் அவள் தான் மூன்று மாதக் கர்ப்பிணியாகிய செய்தியை அவனுக்கு அறிவித்தபோது ஊருக்குச் சென்று பெற்றோரின் அனுமதி பெற்று வந்து அவளை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூறிச் சென்றவன் திரும்பி வரவேயில்லையாம். இரண்டு மூன்று வாரத்தின் பின் அவனுக்குத் திருமணமாகி இருப்பதாகவும் அதனால் சொந்த ஊருக்கு மாற்றலாகிச் சென்றுவிட்டதாகவும், அதன் பின் தான் அவள் இந்த முடிவுக்கு வந்ததாகவும் அறிந்து கொண்டான். அதைக்கூட மிகுந்த சிரமப்பட்டுத்தான் அவளிடம் இருந்து அறிந்து கொண்டான்.

அவ்வளவையும் கூறிய அவள் அவன் ஊரையும் பேரையும் சொல்ல மறுத்து சந்தர்ப்பம் வரும்போது கூறுவதாக வாக்களித்தாள்.

ரகுவும் அதற்குமேல் அவளை வற்புறுத்தவில்லை. அடுத்து என்ன செய்வது என்பதே அவனுடைய தற்போதைய பிரச்சனையாக இருந்தது. என்ன வந்தாலும் இனிமேல் ஒரு நாள்கூட இந்த ஊரில் தங்குவதில்லை என்று முடிவுகட்டினான். அடுத்த நாள் பொழுது புலர்வதற்குள் எங்காவது சென்றுவிட வேண்டும் என்று எண்ணியபடி அன்றைய மிகுதி இரவுப் பொழுதை எங்கே கழிக்கலாம் என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். காளி கோயிலுக்குத் திரும்பப் போவதை அவன் விரும்பவில்லை. அந்த வழியால்கூடப் போவதை அவன் வெறுத்தான். அந்தப் பெரியவரைக் காண நேர்ந்தால் பாசம் பிரிவைத் தடுத்து விடும் என்ற பயம் இருந்தது. அதற்கு மேலாகத் தற்போது தன் அருகில் தன் பொறுப்பில் ஒரு பெண் இருப்பதையும் அவன் மறக்கவில்லை.

அவள் திருகோணமலைக்கு அடுத்துள்ள கும்புறுபிட்டி என்ற கிராமவாசியென்பதை அறிந்து கொண்டதில் அவனுக்கு ஒரு துளி நிம்மதி ஏற்பட்டது. அவள் பேசிய தோரணையில் அவளும் அவனுக்காக வாழத் துணிந்து விட்டாள். ஆகவே அவளுடன் கலந்துரையாடி அன்றைய இரவை எங்காவது ஒரு கோயில் திண்ணையில் படுத்துறங்கி கழித்துவிட்டு விடிய இருவரும் கொழும்புப்பட்டணம் செல்வதாக முடிவு கட்டினர். அதன் மேல் நனைந்த உடைகளுடன் குளிரில் உடல் நடுநடுங்க மாற்றி உடுப்பதற்குக் கூட ஒருமுழத் துண்டு கிடைக்காத நிலையில் இருவரும் கடற்கரையைத் தாண்டித் தெருவழியாக நடந்தனர். நேர்ப்பாதையால் நடந்து கொண்டிருந்தபோது முற்றவெளியில் நடுவே இருந்த நகரமண்டபம் ரகுவின் கண்களுக்குக் காட்சியளித்தது. அவன் உள்ளத்திலும் ஒரு நிம்மதி உண்டாகியது.

அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு அவன் வேகமாகத் தெருவைக் கடந்து முற்றவெளிக்குள் இறங்கி நகரமண்டபத்தை நோக்கி நடந்தான். திறந்தவெளியில் நாலு பக்கமும் இருந்து வீசிய காற்றில் அவள் உடல் நடுங்கிப் பல்லோடு பல் கிட்டியது அவன் காதுகளுக்குக் கேட்டபோது அவனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. எப்படியும் மாற்றி உடுப்பதற்கு அவளுக்காவது ஒரு நல்ல புடவை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கடந்த சில நாட்களாக வலை இழுத்து மீன் விற்று சேகரித்த பணத்தில் மிகுதியைத் தன் மடிக்குள் இருந்து வெளியே எடுத்துக் கைக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

நல்லவேளை மடிக்குள் இறுக்கி முடிந்திருந்தபடியால் கடலில் அது தொலையவில்லை. நகரமண்டபத்தை அண்மித்தபோது அந்த வெளிச்சத்தில் அவன் முதல் முறையாக அவளை உற்றுப் பார்த்தான். அந்த அழகு அவனைச் சொக்க வைத்தது. எவரையும் பைத்தியமாக்கக்கூடிய அற்புதமான அழகுச் சிலையாக ஈரப்புடவையில் பருவத்தின் வளர்ச்சி பொங்கிப் பூரிக்க அவள் நிற்குகொண்டிருந்த காட்சி அவனை என்னவோ செய்தது. அவளிடம் அவன் உமாவைக் கண்டான். இதே நிலையில் அவன் உமாவையும் ஒருமுறை பார்த்து ரசித்திருக்கிறான். அவள் நினைவு நிறையப் பெற்றவனாக அவன் நின்றபோது “என்ன அண்ணா” என்ற குரல் அவனை இந்த உலகத்துக்கு மீட்டது. அவன் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு கையில் இருந்த பணத்தைக் கணக்குப் பார்ப்பது போல எண்ணத் தொடங்கினான்.

10ஆம் அத்தியாயம்

சில நிமிட நேரத்துக்குள் தன்னிலையிழந்து விட்ட அவன் தன் செயலுக்காக வெட்கிப்போனான். இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒரு பெண்ணினது அழகு தன்னை நிலை குலையச் செய்யுமென அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

ஒருபடியாகத் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு, 'இல்லை தங்கச்சி தங்கச்சிலை போன்ற உன்னை விட்டுப் பிரிய அந்தக் கயவனுக்கு எப்படி மனம் வந்தது என்று என்னை மறந்த நிலையில் யோசித்துவிட்டேன். அது தான் அப்படி உன்னை இமைக்காமல் பார்க்கவேண்டி ஏற்பட்டது. என்று பேசிக்கொண்டே தன் கையிலிருந்த பணத்தை எண்ணிப் பார்த்தான். இரண்டு பத்து ரூபா நோட்டுக்களும் மூன்று இரண்டு ரூபா நோட்டுக்களுமாக அவனிடம் எல்லாமாக இருபத்து ஆறு ரூபாய்தான் இருந்தது. பயணத்திற்குப் போதுமான பணம் இருக்கிறது என்ற திருப்தி ஏற்பட்ட போதும் தன் தங்கைக்கு ஒரு மாற்றுப் புடவை வாங்கிக் கொடுக்கப் பணம் போதாது என்பதை எண்ண அவனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது. அவன் தன் கவலையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அந்தப் புற்றரையில் கிடந்த இரண்டு கூழாங்கற்களை எடுத்து, நீரில் நனைந்து ஊறிப்போயிருந்த ரூபாய் நோட்டுக்களை அந்த

நகரமண்டபத் திண்ணையில் விரித்து அதன் மேல் அந்தக் கற்களைப் பாரமாக வைத்துவிட்டு அதன் பக்கத்தில் தான் அமர்ந்து கொண்டு பவானி என்று கூறப்பட்ட தன் தங்கையைச் சுவரோரமாகப் படுக்கும்படி பணித்தான். அவளும் சுவரோரமாகத் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள். அவர்களைப் போல இன்னும் சில பரதேசிகள் அங்கே படுத்துறங்கியது அவனுக்குப் பக்கத்துணையாக இருந்தது.

கற்றுண் ஒன்றுடன் சாய்ந்திருந்த அவன் மெதுவாகத் தன் பார்வையைப் பவானி மீது திருப்பினான். பாவம்.... வாயும் வயிறுமாக இப்படிக் கட்டாந்தரையில் ஈரப்புவையுடன் ஆடிக்காற்றில் நடுநடுங்கப் படுக்கவேண்டிய விதி எதற்காக அவளுக்கு இந்த வயதில் ஏற்பட்டது என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். கூதலில் நடுங்கிய அவள் உடலை அவன் நன்றாகப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது.

அந்த நிலையில் உமா அவன் கண்முன்னால் நின்றாள். மழைத்தூற்றல் சாதையாக உடலில் பட்டுவிட்டால்கூட துவாலையால் துவட்டி உடைமாற்றி சாம்பராணிப் புகையில் கூந்தலைக் காயவைத்துத்தான் மறுவேலை பார்க்கக்கூடிய வசதி படைத்தவள் அவள். ஒரு நாள் கொட்டும் மழையில் நனைந்து நனைந்து வளவுக்குள் நிறைம்பி நின்ற மழை நீரை வாய்க்கால் வெட்டி அப்புறப்படுத்தியதை தன் படுக்கையறை யன்னல் அறையில் நின்று பார்த்துவிட்டு அடுத்த நாள் மழைவிட்டதும் அவன் வளவுக்குள் வரும் வரை காத்திருந்து 'அப்பப்பா நேற்று என்னமா மழையில் நனைந்தீர்கள்..... எனக்கென்றால் ஜன்னி பிடித்திருக்கும்..... உங்களுக்குத் தடிமல் கூடப் பிடிக்கவில்லையா.....? இரவு முழுவதும் உங்களைப்பற்றி நான் எவ்வளவு பயந்திருந்தேன் தெரியுமா.....? இனிமட்டும் என் கண்முன்னால் நீங்கள் நனையக் கூடாது..... ஆமாம்!'

அதைப் பார்த்துக்கொண்டு என்னால் கவலைப்படாமல் இருக்கவும் முடியாது. தெரிஞ்சதா...? என்று குழந்தை போலச் சிணுங்கிக்கொண்டு அன்புக் கட்டளையிட்டபோது அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பு அவளுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டுபண்ணி யிருக்க வேண்டும். ' உங்க உடல் கல்லால் செய்யப்பட்டது என்ற எண்ணமாக்கும்? ' என்று அவள் குமுற ' இல்லை உமா என் உடல் இரும்பாலாக்கப்பட்டுள்ளது ' என்று மறுத்துக் கூற அவள் அவனுடன் கோபித்துக்கொண்டு திரும்பிப் போக ஓரடி எடுத்துவைக்க ' எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு ' என்ற பாட்டை அவளுக்குக் கேட்கும் படி அவன் பாடியதும் அவள் தன் கோபமெல்லாம் மறந்து மலர்ந்த முகத்துடன் அவன் அருகில் வந்து ' ரகு உங்கள் உடல் எப்போதும் இரும்பாகவே இருக்கட்டும்.... ஆனால் அதற்குள் இருக்கும் உங்கள் இதயம் மட்டும் இரத்தமும் தசையும் சேர்ந்த மனித இதயமாகவே இருந்து விட்டும்.... அதை மட்டும் இரும்பாக்கி விடாதீர்கள் என்று அவள் கெஞ்ச அவன் ' சரி ' எனத் தலையசைத்ததும் அவனால் என்றும் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகள்.

அவளுக்கு அவன் கொடுத்த வாக்குறுதி கயிறறுந்த காற்றாடி போல எங்கோ எந்த மூலையிலோ போய்ச் சிக்கிக்கொண்டு விட்டது. இன்று அவன் தன் உடலுடன் சேர்த்து இதயத்தையும் இரும்பாக்கிவிட்டான். அல்லது வாழ வழி....? உமா என்னை மன்னித்துவிடு என்று அவன் உள்ளம் அழுதபடியே கூறியது. சிந்தனையின் கோரப்பிடியில் சிக்கித் தவித்த அவன் அதற்கு மேலும் தனிமையில் அமர்ந்திருக்க முடியாதவனாய்க் காயவைத்த ரூபா நோட்டுக்களைத் திரும்பவுந் தன் மடிக்குள் சொருகிக்

கொண்டு காலை நீட்டித் தலையைத் தூணுக்கு முட்டு கொடுத்தபடி கண்ணயரத் தொடங்கினான்.

மீண்டும் அவன் கண்விழித்தபோது கிழக்கு வானம் வெளுத்துக்கொண்டிருந்தது. கதிரவன் உதயமாவதற்குரிய அறிகுறிகள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. பறவை இனங்கள் இன்னிசை எழுப்பியபடி ஆகாயத்தில் பறந்து செல்ல எங்கிருந்தோ வந்த கோயில் மணியோசை ' டாங் டாங் ' என விடியப் போவதை அவனுக்குக் கட்டியங் கூறியது. இரவு இருளில் மங்கிக் கிடந்த சுற்றுப்புறம் இப்போது தெளிவடைந்து கண்ணுக்குப் புலப்படத் தொடங்கியிருந்தன. தூரத்தே தண்ணீர் ' சலசல ' என ஒழுகுஞ் சத்தம் கேட்டு அவன் படுத்திருந்த திண்ணையில் இருந்து இறங்கி அந்தப் புற்றரையில் நடந்து தண்ணீர் சத்தங்கேட்ட திசையை நோக்கி நடந்தான்.

இப்போது அவன் ஆடை உடற்கூட்டில் உலர்ந்து விட்டிருந்ததால் குளிர் சற்றுக் குறைவாக இருந்தது. நகர மண்டபத்தின் முன்புறமாக நடு முற்றவெளியில் அமைக்கப் பட்டிருந்த நீர்க்குழாயில் ஒருவர் முகம் கழுவிக்கொண்டிருந்தார். ரகுவும் அந்தக் குழாயடிக்குச் சென்று முகம் கைகால் அலம்பிக்கொண்டு அங்கு நின்றபடியே காளி தேவியையும், பிள்ளையாரையும், கோணேசரையும் வணங்கி விட்டு மீண்டும் தான் படுத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்று ' தங்கச்சி தங்கச்சி ' என்று பவானியை எழுப்பினான்.

அவன் குரல் கேட்காத நிலையில் அவள் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாள். அவளிருக்கும் நிலையில் அவளை எழுப்புவது பாவமாகப்பட்டது அவனுக்கு. ஆயினும் தங்கச்சி தங்கச்சி என்றழைத்தான். இம்முறை அவன் குரல் சற்றுப் பலமாக ஒலித்ததால் அவள் ' திடீர் ' எனக்

கண்விழித்தாள். அதன் பின்புதான் அவளுக்கு இரவு நடந்ததும் தான் முன்பின் தெரியாத ஓரிடத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதும் நினைவிற்கு வந்திருக்கவேண்டும்.

அவள் அவசர அவசரமாக வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அன்புகலந்த சகோதர பாசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர். அனேகமாக நன்றாகப் பொழுது புலர்ந்துவிட்டிருந்ததால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டனர். 'தங்கச்சி நேரமாகிவிட்டது வா, குழாயடியில் முகம் கழுவிக்கொண்டு பஸ்ஸுக்குப் புறப்படலாம்' என்று அவன் கூறிக்கொண்டே முன் செல்ல அவள் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றாள்.

குழாயடி வெறுமையாக இருந்ததால் பவானிக்கு முகம் கழுவுவது சலபமாக இருந்தது. அவள் முகங்கழுவிக்கொண்டு முந்தானையால் துடைத்துவிட்டு அவன் காட்டிய வழியில் அவனுடன் நடந்து சென்றாள். அஞ்சலகத்திற்கு முன் இருந்த பஸ்நிறுத்தத்தில் இருவரும் சென்று நின்றனர். பஸ் வருவதற்கு இன்னுங் கால்மணி நேரம் இருந்தது. ரகுபக்கத்துக் கடையிற் சென்று ஒரு பாத்திரத்தில் தேனீர் வாங்கி வந்து அவளுக்குக் கொடுத்தான். பாத்திரத்தைத் திருப்பிக் கடையில் கொடுத்துவிட்டு அவன் திரும்பியபோது பஸ் அவ்விடத்திற்கு வந்தது. இருவரும் ஏறிக் கொண்டனர். அன்று பஸ்வண்டியில் தாராளமாக இடம் இருந்ததால் ஒரு பகுதி ஆசனத்தில் இருவரும் வசதியாக அமர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.

பஸ் புறப்பட்டது. கூடவே ரகுவின் சிந்தனையும் விரைந்து வேலை செய்யத் தொடங்கியது. கொழும்பு அவனுக்குப் புதிய இடமில்லை. இதற்குமுன் அவன் ஓரிரு

முறை கொழும்புக்குச் சென்றிருக்கிறான். ஏதாவது அலுவலகச் செல்வதால் ஹோட்டலில் தங்கிக் காரியம் முடிந்ததும் திரும்பி விடுவான். இம்முறை அவன் ஹோட்டலை நினைத்துக் கூடப் பார்க்கமுடியாது. தனியாளாக இருந்தால் புகையிராத ஸ்தான தங்குமறையில் காலத்தைக் கடத்தி விடலாம். ஆனால் இப்போதுதான் அவனுக்குப் பெருத்த பொறுப்பொன்றுள்ளதே. பருவப்பெண் அழகி அத்துடன் கர்ப்பமானவள் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு அவன் எங்குச் செல்லமுடியும்....? நாலுபேர் கேட்டால் அவளை அவன் எப்படி அறிமுகப்படுத்துவது. கேட்பவர்கள் அவன் சொல்வதை நம்பவா போகிறார்கள்....? அவனால் இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வு காணவே முடியவில்லை.

எங்காவது ஒரு ஒதுக்குப்புறமாக ஏழைகளோடு ஏழையாகத் தங்கிக்கொண்டு எங்காவது வேலை தேடி நாலுகாசு சம்பாதிக்கத் தொடங்கிய பின்புதான் ஒரு அறை எடுத்துக் கொண்டு பவானிக்கு நல்வாழ்வு அளிக்கமுடியுமென்று மனதுக்குள் எண்ணிக்கொண்டான். அதற்கு அவள் சம்மதிப்பாளா என்பது அவன் அடுத்த பிரச்சனையாக இருக்கவே “தங்கச்சி நாங்கள் போனதும் எங்காவது ஓட்டைக் குடிசையில் தான் சில நாட்களைக் கழிக்கவேண்டிவரும். அதற்கப்புறம் அண்ணாவுக்கு ஒரு வேலை கிடைத்ததும் ஒரு நல்ல அறை பார்த்து தங்கச்சியை வசதியாக அண்ணா வாழ வைப்பான். தங்கச்சிக்கு இது சம்மதமா....?” என்று கேட்டு விட்டு அவள் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தான்.

“என்னண்ணா இது....ஊர் பெயர் தெரியாத ஒரு அநாதைப் பெண்ணுக்கு அன்புகாட்டி அவளை வாழவைக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்துடன் இவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு அழைத்துச்செல்லும் நீங்கள் எங்கே இருக்கச் சொல்கிறீர்களோ அதுதான் எனக்கும் சுவர்க்கம். இராமர் இருக்கும் இடம் தானே சீதைக்கு அயோத்தி”.....

என்று அவள் கூறியபோது அவளை அன்பொழுகப் பார்த்தான் அவன். அந்தப் பார்வையில் நன்றியுணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தோடியது.

அதற்கு மேல் அவன் அவளிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை. அவள்மேல் அவனுக்கு இருந்த அனுதாபம் இரட்டித்து அன்பாகப் பெருக்கெடுத்தோடியது. என்ன கஷ்டப்பட்டாவது அவளை ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவருவது இனித் தன்கடமை என்று சங்கற்பம் பண்ணிக் கொண்டான். மத்தியானம் இரண்டு மணியளவில் பஸ் கொழும்பில் வந்து நின்றதும் பிரயாணிகள் எல்லோரும் இறங்கத் தொடங்கினர். அவர்களோடு சேர்ந்து ரகுவும், பவானியும் இறங்கிக்கொண்டனர். பவானியிடம் ரகு தன் பெயரை ராமு என்றே அறிமுகப்படுத்தியிருந்தான். பக்கத்துக் கடை ஒன்றுக்குள் நுழைந்து மதிய உணவு சாப்பிட்டபின் ரகு தன்னிடமிருந்த பணத்தை எண்ணிப்பார்த்தான். இன்னும் பன்னிரண்டு ரூபாய் இருந்தது. இது இரண்டு நாட்களுக்கு வயிற்றுப்பாட்டைப் போக்கக் காணும் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பிடம் தேடத் தொடங்கினான்.

நடைபாதையால் கால் போனபாட்டிற்கு நடந்து கொண்டிருந்தபோது எதிரே கீரைக்கடகத்துடன் திருநீறு பூசிய நெற்றியோடு ஒரு பெண் வந்துகொண்டு இருந்தாள். ரகுவிற்கு அவள் முகம் பிடித்திருந்ததால் அவளை நிறுத்தி ஒருவாரத்திற்குத் தாங்கள் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்கு செய்துதர வேண்டுமென உருக்கமாகக் கேட்டான். அந்தப் பெண் சேரிவாசியாக இருந்திருக்கவேண்டும். அதனால் ரகு தன்னிடம் இருக்க இடம் கேட்டபோது அவள் திகைப்படைந்தாள். ஆயினும் அவர்கள் நிலையைப் பார்க்கும் போது அவர்களுக்கு எப்படியாவது இந்த உதவியைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் மனத்தில் உதித்ததால்

“தம்பி உங்களைப் பார்க்கப் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை மாதிரியிருக்கு என்னிடம் நீங்கள் இருக்க இடங்கேட்பது எனக்கு விசித்திரமாக இருக்கிறது. உங்கள் இருவர் நிலையையும் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாகவும் இருக்கிறது. என்னால் செய்யக்கூடியது ஒரேயொரு உதவிதான். நான் இருப்பது ஒரு சேரி தம்பி. இரண்டு சிறிய அறைகளை யுடைய மண் குடிசை. பிள்ளைகள் இருவரும் கல்யாணமாகிப் போய்விட்டார்கள். நானும் என் புருஷனுந்தான் இருக்கிறோம். நீங்க விரும்பினால் ஒரு அறையை உங்களுக்கு ஒதுக்கித் தரலாம். அதைவிட மேலாக என்னால் எதுவும் செய்யமுடியாது. என்று அந்தப் பெண் கூறியதும் ரகுவுக்கு அப்பாடா என்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சு வெளிவந்தது. ஒட்டுத்திண்ணையாவது கிடைத்தால் போதும் என்றிருந்தவனுக்கு ஓரறையே கிடைப்பதாக இருந்தால்..?

அந்தப்பெண் அவர்களுக்காக அன்று அந்தக் கீரை முழுவதையும் யாருக்கோ பேரம் பேசிக் கொடுத்துவிட்டு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தன் இருப்பிடம் நடக்கத் தொடங்கினாள். மருதானைப் புகையிரத ஸ்தானத்தின் அண்மையில் காணப்பட்ட சேரிகளில் ஒன்றில்தான் அவள் குடியிருந்தாள். அது சேரியாக இருந்த போதும் மிகவுந்துப்புரவாகக் கூட்டிப் பெருக்கப்பட்டுக் குப்பை கூளங்கள் இன்றி வேண்டாத நாற்றங்கள் அற்றுக் குடியிருக்கத்தக்க புனிதத் தன்மையுடன் காட்சி அளித்ததைப் பார்த்த போது ரகுவுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்தப் பெண் தன் பெயர் புனிதம் என்று கூறியிருந்தாள். ஆகவே இடமும் அவள் பெயருக்கேற்பப் புனிதமாக இருப்பதாக ரகு நினைத்துக்கொண்டான்.

அந்த மண்குடிசையை அடைந்ததும் வெளிமுற்றத்தில் கையால் இழைக்கப்பட்ட ஒரு ஒற்றை ஓலைப் பாயை

விரித்து அதில் ரகுவையும் பவானியையும் அமரும்படி பணித்துவிட்டு அந்தக் குடிசைக்குட் சென்ற சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அதற்குள் இருந்து வெளிப்பட்ட ஓர் வயோதிபர் அவர்கள் பக்கத்தில் வந்து “ வணக்கம் தம்பி ! புனிதம் என்கிட்ட எல்லாம் சொல்லிச்சு, நாங்கள் ஏழைகள்; சேரி வாசிகள். எங்களால் ஆன உதவியைச் செய்யறம். நீங்கள் விரும்பும்வரை இங்குத் தங்கியிருக்கலாம் அப்பா ” என்று கூறிக்கொண்டே அவர்கள் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

சுற்றிவர வெயில் அனலாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் இருந்த இடத்தில் தாவாரம் இறக்கப் பட்டிருந்ததால் வெயில் அவர்கள் மீது படவில்லை. ஆயினும் உஷ்ணத்தைத் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. மாரிக் காலத்திலும் இங்கு வெயில் அதிகமாக்கும்....ரகுவே பேச்சை ஆரம்பித்தான். ஆமாம் தம்பி ! இங்கு நினைத்த நேரம் மழை பெய்யும் ‘ திடீர் ’ என வெயில் எறிக்கும் எங்களுக்குப் பழக்கமாகிப் போய்விட்டது. காலையில் மட்டும் சரியான குளிரடிக்கும். அதுதான் எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. இன்று காலையில் கூட எனக்கு ரொம்ப இழுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதனால்தான் புனிதங்கூட இன்று இவ்வளவு சுணங்கிக் கீரை விக்க வந்திடுச்சு அல்லது விடியக்காலைக்கே போயிட்டு இந்நேரம் எல்லாம் வந்திடும். சமைக்கணும் அல்லவா....? பாவம்.. அதுக்கு என்னைக் கட்டிய நாளில் இருந்து சதா கஷ்டந்தான். நல்ல பிள்ளைங்க சிறுவயசா இருக்கிறப்போ நான் கண்டபாட்டுக்குக் குடிச்சிட்டுத் திரிந்தேன். அப்பவும் இந்தத் தொழிலைப் பார்த்து அதுதான் வீட்டைக் காப்பாற்றிச்சுது. பிள்ளைங்க பெரியதாகியதும் நம்பளைக் காப்பற்றுங்கள் என்று மனப் பால் குடிச்சம். இரண்டும் ஆண் குழந்தைகள் அதுகள் வளர்ந்தாப்பல தங்க விருப்பத்துக்கு இரண்டு மனைவி

மாறாப் பிடிச்சுக்கிட்டுத் தங்கபாட்டுக்குக் களந்திட்டாங்க. இப்ப திரும்பவும் புனிதந்தான் நம்ம குடும்ப விளக்கு அணையாம காப்பாற்றிக்கிட்டிருக்கு” என்று கூறி முடித்ததும் லொக்கு லொக்கு என்று இருமத் தொடங்கினார் அவர்.

அவர் பேச்சில் இருந்து அவர்தான் புனிதத்தின் கணவர் என்று அறிந்து கொண்டான் ரகு. அதற்குள் அவர் இருமும் சத்தங் கேட்டு வெளியே வந்த புனிதம் “என்னவாந்தம்பி....பேசினதெல்லாம் நான் கேட்டுக்கிட்டத்தான் இருந்தன். இந்த வேதாந்தம் எல்லாம் இப்போ பேசி என்னா செய்ய முடியும்....? இரத்தத் திமிரில் இராப்பகலா குடிச்சுக்கிட்டிருக்கிறப்ப யோசித்திருக்கவேண்டும் இல்லையா தம்பி....? இப்படித்தான் ஏதாவது அதிகமா பேசி இந்த இருமல் அவரைப் பாடாய்ப்படுத்தி விடும் ‘உம்’ எழுந்திருங்க உள்ளே படுக்கை விரித்திருக்கன் போய்ப்படுத்துத் தூங்குங்க....தம்பி நீயும் தங்கச்சியைக் கூட்டிகிட்டு உள்ள போய்க் கொஞ்சம் படுத்து ஆறு....என்று கூறியபோது பணம் படைத்த பங்களா வாசிகளுக்கு ஏன் இந்தப் பரந்த மனப்பான்மை வரமாட்டேன் என்கிறது என்று ஏகாம் பரத்தை எண்ணிக்கொண்டே ரகு எழுந்திருக்கக் கூடவே பவானியும் எழுந்து சென்றாள்.

ரகு புனிதத்திடம் பவானி தன் சொந்தத் தங்கை என்றும் திருமணம் ஆகிய ஆறாம் மாதம் அவள் கணவன் அவளைக் கைவிட்டுச் சென்று விட்டதால் ஊரில் தலை காட்ட முடியாமல் மானம் ஒன்றே பெரிதென மதித்துத் தாங்கள் கொழும்புப் பட்டணம் பிழைக்க வந்ததாகவும் கூறியிருந்தான். ஆகவேதான் அவர்கள் இருவரும் எதிர்வார்த்தை பேசவில்லை. இரத்தத்தால் ஒன்றுபடாவிட்டாலும்கூட உள்ளத்தாலும் ஒன்றுபட்ட அவர்களிடையே எந்தவித

வேற்றுமைக்கும் இடம் இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் இரண்டு பாய்கள் விரிக்கப்பட்டு இருந்தன. அவற்றிற்குத்தான் அந்த இடம் போதுமானதாக இருந்தது. சிறிய கோழிக்கூடு போன்ற அறையாக இருந்த போதும் அதன் புனிதம் ரகுவை மிகவும் கவர்ந்தது. சுவரில் ஒரு முருகன் காலண்டரும் பக்கத்தில் பத்திரிகையில் வெட்டப்பட்ட சத்தியசாயிபாபாவின் படம் ஒன்றும் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. தரையில் ஒரு மூலையில் ஒரு விளக்கு மாறும், கைவிளக்கொன்றும் இருந்தன.

பவானியைச் சிறிது நேரம் படுத்து ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறிய ரகு வெளியே சென்று உலாவப் புறப்பட்டபோது 'ராமுத் தம்பி எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று எதிரே வந்துகொண்டிருந்த புனிதம் கேட்க ரகு அப்படியே நின்றான். தன் பெயரை அவன் அவர்களுக்கும் ராமு என்று அறிமுகப் படுத்தியிருந்தான். ரகு புனிதத்தை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த போது அவள் கையில் இருந்த சீமேந்துப் பைக்கட்டையும் ஒரு சட்டிப் பசையைப் கொடுத்து 'வாங்க தம்பி இதை வெட்டிச் சிறிய பைகள் சரிக்கட்டிக் கொடுத்தா ஒன்றுக்கு மூன்று சதம் கூலி கிடைக்கும். ஓய்வு நேரத்தில் மட்டும் நான் இத்தொழிலைச் செய்வதுண்டு. இனி உங்களுக்கு ஒரு வேலை கிடைக்கும் வரை இதைத் தொழிலாக்கிக் கொள்ளுங்க என்று கூறியபோது ரகு வாயடைத்து நின்றான்.

11ஆம் அத்தியாயம்

திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வம் துணை என்று கேள்விப் பட்டிருந்தான் ரகு. ஆனால் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அந்தத் தெய்வம் தனக்கு உதவும் என்று அவன் நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லை. புனிதத்திற்கு எந்த வகையில் நன்றி கூறுவது என்று தெரியாமல் அவன் தயங்கி நின்ற போது 'பரவாயில்லை தம்பி களவு எடுக்காமல் பொய் சொல்லாமல் எந்தத் தொழிலையும் செய்யலாம். வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் தொழில் செய்வது ஒன்றும் அவமானம் இல்லை. உனக்கு ஒரு வேலை கிடைக்கும்வரை இதைச் செய். அப்புறம் உன் விருப்பம் போல எதையாவது செய்து கொள்' என்று கூறியபோது ரகுவின் நிலை தர்மசங்கடமாகி விட்டது. முன் பின் அறிமுகமில்லாத தனக்கு அவள் இவ்வளவு செய்கிறாளே என்று தயங்கி நின்றதை அவள் தவறாக விளங்கிவிட்டாளே என்று வருத்தப்பட்ட வனாய் 'அப்படியெல்லாம் இல்லை. . . . ஒரு நாளும் கண்டி ராத எங்களை நம்பி இவ்வளவும் செய்கிறீர்களே. . . . இதற்கெல்லாம் நாம் எப்படிக்கைமாறு செய்வது என்றுதான் யோசித்தேன். பரவாயில்லை இப்போது பாருங்களேன். . . உங்கள் கையில் இருக்கும் அத்தனை சீமேந்து பைகளையும் ஒரு கை பார்த்த பின்புதான் இரவு தூங்கப்போவது. பவானிகூட எனக்கு உதவப் போகிறாள் இருந்து பாருங்'

களேன்’ என்று கூறிக்கொண்டே அவன் அவள் கையில் உள்ள அத்தனை பொருட்களையும் பெற்றுக்கொண்டு காலையில் அமர்ந்த இடத்தில் மணல்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான். “‘பொறு தம்பி பாய் கொண்டு வாறன்’” என்று புனிதம் கூறியதை அவன் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஐந்து மணிக்குள் அவன் எண்பது பைகளுக்கு மேல் செய்து முடித்துவிட்டான். கை தன்பாட்டுக்கு வேலை செய்துகொண்டேயிருக்க மனம் மட்டும் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தது.

புனிதத்திடம் அவன் ஏதோ பொய் கூறித் தப்பிவிட்ட போது மனம் மட்டும் அவனைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டே இருந்தது. அவனைப்பொறுத்த வரையில் அவனுக்கு அது கேவலமான தொழில்தான். திடகாத்திரமான கைகளையும் கால்களையும் வைத்துக்கொண்டு இப்படியான சோம்பேறித் தொழில் செய்வதை அவன் சிறிதும் விரும்பவில்லை. இருந்தும் புனிதத்தின் புஷ்பம் போன்ற உள்ளத்தைப் புண்படுத்தக்கூடாது என்ற ஒரு காரணந்தான் அவனை இவ்வளவு உற்சாகமாக இயங்க வைத்தது.

வலிய வந்த சீதேவியைக் காலால் எட்டி உதைத்துத் தள்ளுவதுபோல எவ்வளவோ கஸ்டப்பட்டு அவன் பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகமும் பறிபோன நிலையில் அவன் வேறு என்னதான் செய்யமுடியும்? புயல் காரணமாக இதுவரை அவன் தனது உத்தியோகஸ்தானத்தைக் காலி செய்து விட்டதாகக் கருதிக் கொள்வார்கள் என்று மனநிம்மதி பெற்றான். அல்லது வேலையைக் காலி செய்வதற்கு அவன் வேறு விளக்கங் கொடுக்கவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கும். அல்லது அவனைத் திடீர் எனக் காணவில்லை என்ற செய்தி பத்திரிகையில் ‘கொட்டை எழுத்தில் வெளியாகி அவன் மானம் முழுவதும் போய்விட்டிருக்கும். இறைவன்

எதையும் நன்மைக்கே செய்கிறான் என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு அவன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த சமயம்* 'என்னண்ணா இது என்ன வேலை செய்து கொண்டு இருக்கிறீங்க.....அடடே இந்தப் புதிய தொழில் எப்போ திருந்து ஆரம்பமோ.....என்று கேட்டுக்கொண்டே எழுந்து வந்தாள் பவானி.

'ஓ.....ஓ.....எழுந்து விட்டாயா தங்கச்சி.....வா.....வா உன்னை எழுப்பிக் குழப்பக்கூடாது என்று தான் விட்டேன். இப்ப நல்லாத் தூங்கிவிட்டாயல்லவா.. இனி இந்தத் தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்வது உன்ர வேலைதான். நமக்கும் இதுக்கும் சரிப்பட்டு வராது. இது உன்னைப்போன்ற பெண்களுக்குத் தான் ஏற்ற வேலையம்மா. எனக்கு ஏதாவது இழுக்க வேண்டும். அல்லது கொத்த வேண்டும். அந்த அம்மாவிிற்காகப் பொறுமையாக இருந்து இவ்வளவும் செய்து முடிச்சன். இரண்டரை ரூபா இருந்த இடத்தில் உழைத்து விட்டன். ஆமாம் தங்கச்சி ஒரு பை செய்து கொடுத்தா மூன்று சதம் கூலியாம். சரி.. உனக்கும் தேத்தண்ணி விடாய்க்குமாக்கும்! உனக்கில் லாட்டியும் என், மருமகனுக்கு வேண்டும் அல்லவா? பாவம் இதற்கெல்லாம் அவர்களைத் தொந்தரவு படுத்தக்கூடாது. நீ சத்தம் காட்டாம இருந்துகொள் நான் இந்த முன்கடைக்குச் சென்று எல்லோருக்குமாக ஒரு போத்தல்ல வாங்கியாறன்..உம்..' அவன் தன் பாட்டுக்குச் செல்லமாகப் பேசிக் கொண்டே போக பவானி வெட்கத்துடன் தலை குனிந்து கொண்டு தன் வேலையில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள்.

அவளுக்கு ரகு ஒரு மனிதப் பிறவியாகவே தோன்றவில்லை. தெய்வந்தான் மனித உருவில் வந்து தனக்கு உதவுவதாக அவள் நினைத்துக்கொண்டாள். உடன் பிறந்த

சகோதரன் கூட இவ்வளவு தூரம் முன் வர மாட்டான். என்பது அனுபவத்தில் இருந்து அவள் அறிந்து கொண்ட உண்மை. ரகுவை மட்டும் அவள் அன்று சந்தித்திருக்கா விட்டால் அவள் இறந்த இடத்தில் இன்று புல் கூட முளைத்திருக்கும் ' இனி என்னதான் வந்தாலும் அவனுக்காகத் தான் உயிர்வாழ்ந்தே ஆவது என்ற திடமான முடிவுக்கு வந்து விட்டாள். தன் காதலனைக் கண்டுபிடித்து அவனிடம் ரகு தன்னை எப்படியாவது ஒப்புவித்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு நிறைய இருந்தது. அதனால் தன் வயிற்றில் இருந்த சிசு அவளுக்கு இப்போது பாரமாகவோ அவமானச் சின்னமாகவோ தோன்றவில்லை. அந்தச் சிசுதான் தன்னையும் பிரிந்துபோன தன் காதலனையும் ஒன்று சேர்க்கப்போகும் வரப்பிரசாதமாக எண்ணி மகிழ்ந்தாள். அந்த நேரத்தில் அவள் கைகள் அவளையும் அறியாமல் அவள் வயிற்றைத் தடவிக் கொடுத்தன. ஒரு தாயின் பூரிப்பை அவள் அன்றுதான் அடைந்தாள்.

' என்ன தங்கச்சி பலமான யோசனை....பிறக்கப் போவது பெண்ணா ஆணா என்ற சிந்தனையாக்கும் பயப்படாதே உனக்குப் பையன்தான் பிறப்பான் ' என்று கேலியாகச் சிரித்துக் கொண்டே ரகு தேநீர் நிறைந்த ஒரு போத்தலை அவள் பக்கத்தில் வைத்தபோது சிந்தனை கலைய அடக்கமாகச் சிரித்துக்கொண்டாள் அவள். ' உம் ' குடி தங்கச்சி ! நீ குடிச்சுப் போட்டு அந்த அம்மாளுக்குக் கொடு. நான் கடையில் குடித்திட்டன்.... ' என்று கூறிக்கொண்டே அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள் அவள். அதற்குள் புனிதமே அங்கு வந்துவிட்டாள்.

பவானி, மடக்மடக் என்று நான்கு மிடற்றைக் குடித்து விட்டு மிகுதியைப் புனிதத்திடம் நீட்ட ' இதென்ன தங்கச்சி

தேநீர்க் கடையிலா வாங்கினீங்க அடுப்பு பற்ற வைக்கத் தான் வந்தன். அதற்குள் தம்பி வாங்கி வந்திடிச்சா.... இனிமே மட்டும் நீங்க எதுவும் கடையில் வாங்கக்கூடாது. இது உங்க வீடு....உரிமையோடு என்னிடம் கேட்கலாம் அப்படிக் கேட்கப் பிடிக்காட்டிப்போனால் குசினியில் எல்லாம் இருக்கு. விரும்பியதைச் செய்து சாப்பிடலாம்.. அநியாயமா பணத்தையெல்லாம் எதற்குக் கடையில் கொண்டே கொட்டுவான்....? என்று சற்று உரிமையுடன் அவள் கண்டித்த போது அவள் கூறுவதை ஆமோதிப்பதுபோல் இருவரும் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டனர். இப்படியே ஹாயாக இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. இப்போது புனிதம் வேறு அவர்கள் வேறு என்ற வித்தியாசமின்றி இரண்டு குடும்பங்களும் மிகவும் அந்நியோன்யமாகப் பழகத் தொடங்கியிருந்தார்கள். ஆயினும் ரகுவுக்குப் பவானியை நீண்ட நாட்கள் அங்குவிட்டு வைப்பதில் துளி கூட விருப்பமில்லாமல் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் அங்கு நிலவிய சூழலும் சுற்றாடலுந்தான்.

சாயந்தரங்களில் ஆணும் பெண்ணுமாகக் குடித்து விட்டு அங்கு அடித்த கொட்டத்தையும் கும்மாளத்தையும் பார்க்கப் பார்க்க ரகுவுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.. அவர்கள் பரிமாறிக்கொண்ட பேச்சும் சண்டையும் அவனைப் பொறுமை இழக்கச் செய்தன. எப்படித்தான் புனிதம் இவற்றைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறாளோ என்று கூடச் சிந்திக்கத் தோன்றியது. இரண்டு நாட்கள் இவற்றை எல்லாங் கவனித்த பின்பு எப்படியாவது ஒரு சிறு வேலை தேடிக்கொண்டு பவானியை வேறிடத்திற்கு அழைத்துப் போய்விட வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஒரு வாரத்தில் அவன் பவானியிடம் கூறிவிட்டு வெளியே சென்றான். ஒவ்வொரு கடையாக அவன் ஏறி இறங்காத படியில்லை. ஆனால் வேலை மட்டும் கிடைத்தபாடில்லை-

கடைசியாக சில நாட்கள் அலைந்ததன் பயனாக ஒரு டாக்டர் வீட்டில் அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. அந்த டாக்டரின் பிரத்தியேக டிஸ்பென்சரியில் காவல்புரியும் வேலைக்கு மாதம் நூறு ரூபா சம்பளத்தில் அமர்த்தப் பட்டான்.

வேலை நேரம் பிற்பகல் ஆறு மணியில் இருந்து அடுத்த நாள் விடிய ஆறு மணிவரையாக இருந்தபோதும் அவன் மட்டும் எப்போதும் ஐந்து மணிக்கே சென்றுவிடுவான். டிஸ்பென்சரி கூட்டிப் பெருக்கிப் பூமரங்களுக்குத் தண்ணீர்வார்த்து டாக்டரின் காரைக் கழுவி இன்னும் பல வேலைகளைத் தன் விருப்பத்திற்கே செய்வான். இவற்றை எல்லாம் டாக்டர் அவதானித்த போதும் அவனிடம் செய் என்றும் சொல்லவில்லை செய்யாதே என்றும் சொல்லவில்லை. அவர் ஏதாவது சொல்வார் என்று காத்திராமல் ரகுவும் தன்பாட்டுக்கு அந்த வேலைகளையும் நாள்தவறாமல் செய்து வந்தான். இப்படியே இரண்டு மாதங் கழித்தும் இரண்டாம் மாதக் கடைசியில் டாக்டர் அவனிடம் சம்பளமாக இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாவைக் கொடுத்த போது அவன் திடுக்கிட்டு மேல்மிச்சமாக இருந்த ஐம்பது ரூபாயையும் அவரிடம் திருப்பி நீட்டினான்.

அவனை அந்த நிலையில் பார்த்த டாக்டர் சிரித்தார். என்னப்பா பணம் போதாதென்று பார்க்கிறாயா..... என்று அவர் தன் பேச்சை ஆரம்பிக்குமுன்பே “ இல்லை ஸார். . அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை என் சம்பளப் பணத்திற்கு மேலாக ஐம்பது ரூபா உள்ளது. அதுதான் சிந்திக்கிறேன் என்றான் பணிவோடு. அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்த டாக்டர் “ அது உனக்குத்தானப்பா.... உன்னைப் போன்ற உத்தம ஊழியனுக்கு மாதம் முந்நூறு ரூபா கொடுத்தாலும் போதாது. ஆனால் உன்னைப் பேராசைக் காரனாக்கக் கூட வேலை செய்யவில்லை. அவர்கள்

நோக்கம் எல்லாம் சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதில்தான் இருந்தது. எனது ஆயுள் காலத்தில் சம்பளத்தைப்பற்றி அக்கறைப்படாமல் தன் வேலையே கண்ணுங் கருத்து மென்று நினைத்து உழைத்த நபர் நீ தான். உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது ராமு. ஆமாம்! உனக்குக் கலியாணம் ஆகிவிட்டதா....? என்று கேட்டு விட்டு அவனைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்தார்.

அவர் எதற்காக இப்படியொரு குதர்க்கமான வினாவைக் கேட்கவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே “இல்லை ஸார்” என்றான். அப்படியா ரொம்ப நல்லதாய்ப் போச்சு....இனி மேல் நீ என்னுடனேயே தங்கிக்கொள்ளலாம், ஓய்வு நேரங்களில் உனக்கு நான் றைவிங் பழக்கப் போகிறேன் ராமு. அதன் பின் எனக்குக் கவலையே இருக்காது. என் குடும்பத்திற்கு நீ தான் சிறந்த ட்றைவராக இருப்பாய்! என்றவர் முடித்ததும்....“ஸார்....என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.. நீங்க நினைக்கிறாப் போல இல்லை.. எனக்குத் திருமணமாகிய ஒரு தங்கச்சி உண்டு. அவள் கர்ப்பிணி ஸார். அவள் கணவன் கோபித்துக்கொண்டு அவளைத் தனியாகத் தவிக்கவிட்டுப் போனதில் இருந்து நான் தான் அதுக்கு எல்லாமா இருக்கிறேன். இந்த நிலையில் நான் தனியாக எப்படி ஸார் உங்களுடன் இருக்கமுடியும் என்று கூறிய போது சகோதர பாசம் அவன் குரலில் மிளிர்ந்தது.

“ஓ அப்படியா....பரவாயில்லை தம்பி. அது தான் உன் முக்கிய கடமையாக இருக்கவேண்டும். உன்னைச் சகோதரனாகப் பெற்ற உன் தங்கை ரொம்பப் பாக்கியசாலியாக இருக்கவேண்டும். இந்தக் காலத்துப் பசங்களில் யார் தம்பி உன்னைப் போல இவ்வளவு, கரிசனையாகச் சகோதரங்களைக் கவனிக்கப் போகிறார்கள்.....

கடவுள் உன்னை ஆசீர்வதிப்பார். உன் தங்கையின் பிரசவம் பற்றி நீ சிறிதுங் கவலைப்படக் கூடாது. எல்லாம் என் ஆஸ்பத்திரியில் இலவசமாக நடக்கும்....” என்று கூறி விட்டு அவர் உள்ளே சென்ற போது அவனுக்கு இப்படியான தெய்வப் பிறவிகள் கூட உலகத்தில் இருக்கிறார்களா என்று நினைக்கத் தோற்றியது. வல்வையில் இருந்து புறப்பட்ட பின் தன் வாழ்க்கையில் இப்படியான தெய்வப் பிறவிகளைச் சந்திக்கப் போகிறோம் என்பது முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தால் நிச்சயமாக அன்று அவன் தற்கொலை செய்ய எத்தனித்திருக்கமாட்டான்.

நாட்கள் விரைவாக நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தன. பவானி வயிற்றுக் குழந்தையும் ஆறுமாத வளர்ச்சியைப் பூர்த்தியாக்கிவிட்டிருந்தது. இன்னும் நான்கு மாதங்களில் குழந்தை பிறந்துவிடும், பிரசவம் பற்றிக் கவலையில்லை. காரணம் டாக்டர் ராஜன் இருக்கும்வரை அவனைக் கைவிட மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு நிறைய இருந்தது. ஆனால் பிள்ளைப் பதிவு வைத்தாக வேண்டுமே. தகப்பன் பெயர் தெரியாத குழந்தையாகப் பவானி பெறப்பொகும் குழந்தை இருக்கக்கூடாது என்பது அவன் கருத்து. எப்படியும் பவானியிடம் இருந்து அவள் காதலன் பெயரையறிந்து அந்தப் பெயரையே பதிவு செய்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அவனது அடுத்த பிரச்சனை வீடு மாறும் பிரச்சனையாக இருந்தது. வெள்ளவத்தையில் அறுபது ரூபாவுக்கு வீடு பார்த்துவிட்டான். ஆனால் சொந்த மனிதரைவிடப் பந்தமும் பாசமும் காட்டிய உள்ளன்புடன் பழகும் புனிதத்தையும் அவள் கணவனையும் விட்டுப்பிரிய அவனுக்கு மனம் வேதனைப்பட்டது. என்ன சாட்டுச்சொல்லி அவளை வேறு வீட்டிற்கு அழைத்துப் போகலாம் என்று முளையைக் குழப்

பிக்கொண்டிருந்தபோது டாக்டர் கூறிய செய்தி அவன் நாக்கில் தேன் வார்த்தது போன்றிருந்தது. டாக்டருக்கு வேண்டிய ஒரு பிரபல வர்த்தகரின் குழந்தைகளை மேற்பார்வை செய்யப் படித்த பெண்ணொருத்தி தேவை என்றும் டாக்டர் அந்த இடத்திற்கு ரகுவின் சகோதரியைச் சிபார்சு செய்திருப்பதாகவும் ரகு விரும்பினால் அடுத்த நாளே அந்த உத்தியோகத்தைப் பெற்றுத்தரமுடியும் என்றும் அவர் கூறியிருந்தார்.

பவானி இதை விரும்புவாளோ என்று பயந்த ரகுவுக்கு அவள் அளித்த பதில் மிகவும் சாதகமாக இருந்தது. உத்தியோகம் பார்ப்பதில் அவனைவிட அவளே அதிகம் கரிசனை காட்டினாள். அந்த நிலையில் வீட்டுப் பிரச்சனை சுலபமாகத் தீர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது அவனுக்கு. புனிதத்திடம் ஒருபடியாகத் தான் வீடு பார்த்திருப்பதை எடுத்துக் கூறி விடையும் பெற்றுவிட்டான். ஒன்றுபட்ட இதயங்கள் பிரிய வேதனைப் பட்டபோதும் பிரிந்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற கட்டாயத்தின் பேரில் நீர் மல்கும் கண்களுடன் பிரிந்தனர். ரகுவும் பவானியும் புதிய இருப் பிடத்திற்குச் சென்று நான்கு நாட்கள் முடிந்துவிட்டன.

பவானி உத்தியோகம் ஏற்றுக் கொண்ட பின் காலை யில் ஏழுமணிக்குப் போய் மாலை ஐந்து மணிக்கு வருவாள். அவளுக்கு அந்த வேலை ரொம்பவும் பிடித்துக்கொண்டது. இரண்டு குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச்சொல்லிக் கொடுப்பது, அவர்கள் உணவு, விளையாட்டு முதலியவற்றை மேற்பார்வை செய்தல், ஓய்வு நேரங்களில் அவர்களுக்கு அறிவு வளர்க்கும் கதைகளைக் கூறுதல் இவைதான் அவளுடைய நாளாந்த வேலை. அவளைவிட அந்த வீட்டில் சமையலுக்கு இரண்டு பேர். பிள்ளைகளைக் கவனிக்க ஒரு ஆயா.

பூந்தோட்டம் பார்க்க ஒரு ஆள். ட்றைவர் இப்படித் தொட்டதற்கெல்லாம் ஏவல் செய்ய அங்கு ஒரு தொழிலாளர் வர்க்கம் நிறைந்திருந்தது. பணத்தில் புரளும் குடும்பமாக இருந்தது அவர்கள் வாழ்ந்த விதம்.

பவானியைப் பொறுத்தவரை ஒரு குறையும் இருக்கவில்லை. மூன்று நேர உணவுடன் மாதம் எழுபத்தைந்து ரூபா சம்பளமும் கிடைத்ததால் அவர்கள் வாழ்க்கை திருப்திகரமாக அமைந்திருந்தது. அந்த வகையில் இருவரும் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்தனர், ரகுவும் காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து போனால் மாலை ஆறு மணியளவில்தான் வீடு திரும்புவான். சில வேளைகளில் பவானியும் அவனும் இடையில் சந்தித்து ஒன்றாகவே வீடு திரும்புவார்கள். பகல் முழுவதும் இருவரும் வெளியே செல்வதால் போயா தினங்கள் தவிர ஏனைய நாட்களில் அவர்கள் அறை அநேகமாகப் பூட்டப்பட்டேயிருக்கும். அந்த வீட்டுக்காரருக்கு அது எவ்வளவோ ஒத்தாசையாக இருந்தது.

ரகுவுக்கு வேண்டிய போதெல்லாம் உதவ டாக்டர் இருந்ததால் அவனுக்கு இப்போது எந்தக் கவலையுந்தோன்றவில்லை. இடையிடையே சின்னையாவைப் பற்றிய எண்ணம் வரும்போது அவன் மனம் குழம்பத்தான் செய்யும். இருந்தும் அவன் அதையும் ஒரு பக்கமாக்கிக் கொண்டு விட்டதால் கவலை அவ்வளவு தெரிவதில்லை. பவானியின் பிரசவத்திற்காகப் பணம் சேர்ப்பதே தற்போதைய அவன் குறிக்கோளாக இருந்தது. கடந்த இரண்டு மாதங்களில் அவன் மிச்சம் பிடித்துச் சேர்த்த பணத்தை எண்ணிப் பார்த்த போது அவன் முகம் மலர்ந்தது, ஆமாம்! அவனிடம் இருநூறு ரூபா பணம் சேர்ந்திருந்தது.

12ஆம் அத்தியாயம்

கையில் அரைக் காசுக்குக்கூட வழியில்லாமல் வெளிக் கிட்ட தன்னிடம் இன்று கையிருப்பாக ரூபா இருநூறு இருப்பதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தான் ரகு. கடவுள் கருணையுள்ளவர் என்ற திடமான முடிவுக்குத்தான் அவனால் வரமுடிந்தது. அவன் நாஸ்திகன் அல்ல ஆயினும் தன் வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட சஞ்சலங்களைத் தாங்கமுடியாத சமயங்களில் கடவுள் ஒருவர் இல்லை என்ற முடிவுக்கு ஒரு முறையல்ல பலமுறை அவன் வந்திருக்கிறான். ஆனால் அவன் இன்று தனது முடிவை முற்றாக மாற்றிக்கொண்டுவிட்டான். பவானி சுகப்பிரசவமாகித் தாயாகிவிட்டால் போதும் என்றிருந்தது அவனுக்கு. தான் பட்ட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் பவானி தரப்போகும் அந்த ஒரு பரிசு விலைமதிப்பற்ற பொக்கிஷமாக இருக்கும் என்று அவன் நம்பினான்.

வழக்கம்போலக் காலமும் நேரமும் யாருக்காகவும் காத்திராமல் தன் கடமையைச் செய்துகொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் பவானி வேலை பார்க்கப் போகும் வீட்டில் அந்தக் குழந்தைகளின் பெற்றோர் அவளை இரண்டு நாட்களுக்கு இரவில் தங்கிக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டதன் பேரில் ரகுவின் அனுமதியுடன் அவள் தங்கிக் கொண்டாள். அந்தக் குழந்தைகள் ஒன்றின் பிறந்த நாளுக்கு ஏதோ பொருட்கள்

தயாரிப்பதற்காகத்தான் அவள் நிற்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர்.

பவானியும் அவர்கள் அதைச்செய், இதைச்செய் என்று கட்டளையிடாமலே ரகுவைப்போலத் தன்பாட்டுக்குக் காரியங்களைச் செய்து அவர்களின் நன்மதிப்பையும் அன்பையும் சுலபமாகப் பெற்றுக்கொண்டாள். அந்தக் குழந்தைகளும் அவளிடம் 'அக்கா அக்கா' என்று அன்பை அள்ளிச் சொரிந்தனர். அவள் அந்த வீட்டில் தங்கத் தொடங்கிய இரண்டாவது நாள் மத்தியானம் ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம் வெளியே மோட்டார் ஒன்று "ஹார்ன்" பண்ணும் சத்தம் கேட்டது. நெடுநேரமாக யாரும் சென்று விசாரிக்காததால் 'ஹார்ன்' அலறிக் கொண்டேயிருந்தது. சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டுப் பவானியே சென்று பதில் கொடுக்க இருந்த சமயம் அந்த வீட்டுக்கார அம்மாளே வெளியே சென்றாள். அவள் செல்வதைக் கண்ட பவானி மீண்டுந் தன் வேலையில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள். அப்போது வெளியே பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவள் அதற்குக் காது கொடுக்காமல் தன் அலுவலில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தபோது அவர்கள் பேச்சு பெரிய சத்தமாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. இரண்டு மூன்று வித்தியாசமான குரல்கள் கேட்டன. ஆயினும் அவற்றில் ஒன்று அவளுக்குப் பழக்கமான குரலாக இருந்ததால் இதுவரை இல்லாத ஆர்வத்தோடு அவள் காதுகொடுக்கத் தொடங்கினாள்.

அந்தக்குரல் அவள் உள்ளத்தில் அணைந்து போயிருந்த ஜுவாலையை எரியத் தூண்டவே அவள் தன் பொறுமை இழந்தாள். அங்குப் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்த்து விட வேண்டும் என்று ஆவல் தூண்டியது. ஆனால் கூலிக்கு வேலை செய்யும் அவள் எந்த உரிமையில் அவர்கள்

பேசும் இடத்திற்குச் செல்ல முடியும். . . .? அந்த வீட்டுக் கார அம்மாளே தன்னை எதற்காவது அழைக்கக்கூடாதா என்றுகூட எண்ணமிட்டாள். ஆனால் நேரம் போய்க் கொண்டு இருந்ததே தவிர, அவளை யாரும் அழைக்கவில்லை. பொறுமையிழந்த அவள் தானாகவே ஒரு சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்பில் அந்த வீட்டு மாடியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த குழந்தைகளை நோக்கிச் சென்றாள். அவளுக்கு அந்த மாடிப்படி களைக் கடப்பது கொஞ்சம் சிரமமாக இருந்தது. ஆயினும் அவள் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் மேல் மூச்சு வாங்க நடந்து மாடியை அடைந்துவிட்டாள். குழந்தைகளோடு திரும்பவும் அவள் கீழே இறங்கி வந்தபோது வெளியே கேட்ட பேச்சரவம் அடங்கிப்போயிருந்தது. அவள் அவசரமாகக் குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியே ஓடிச் சென்று பார்த்தபோது அங்கு வந்திருந்தவர்கள் மோட்டாரில் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். 'ட்றை விங்' சீற்றில் இருந்தவரைத்தான் அவளால் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. அவள் கேட்ட பேச்சுக் குரலுக்கும் அந்த மோட்டாரில் அவள் கண்ட நபருக்கும் ஏதோ ஒற்றுமையிருப்பதாக அவளுக்குப் புலப்பட்டது. ஆனால் அவள் தன் சந்தேகத்தை யாரிடங் கேட்டாக முடியும். அது நிவர்த்தி செய்ய முடியாத சந்தேகமாகவே இருந்துவிடுமோ என்ற பயமும் ஏற்படவே செய்தது.

அவள் கண்ட காட்சி உள்ளத்தில் ஓர் உணர்ச்சியைத் தூண்ட அவளுக்கு ஒருவித பயமும் குழப்பமும் ஏற்பட்டன. அவள் முகம் வெளிறியிருந்தது. 'என்ன பவானி குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு எதற்காக இங்கு வந்தாய்?' என்று அந்த வீட்டுக்கார அம்மாள் கேட்ட பின்தான் அவள் தன்நிலை உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அவள் வாய்

திறந்து பதிலளிக்கு முன்பே ' அம்மா வந்திருந்தவங்களுக் குக் குடிக்க ஏதாவது கொடுக்க வேண்டுமா என்று கேட்கத் தான் பவானி அக்கா எங்களைக் கூப்பிட மாடிக்கு வந்திச்சு.. நாங்கள் இறங்கிக் கீழே வருவதற்குள் அவர்கள் எல்லாம் போய்விட்டார்கள். ஆமாம்! யாரம்மா வந்திருந்தாங்க என்று மூத்த குழந்தை அவளை முந்திக் கேட்டது.

' சரி சரி...பெரியவங்க விடயம் எல்லாம் சின்ன வங்க கேட்கக் கூடாது... யாராவது வருவாங்க போவாங்க அதைப்பற்றிக் குழந்தைகள் ஏன் கவலைப்படவேண்டும். நீங்கள் பவானி அக்காவைக் கூட்டிப்போய் ஏதாவது படியுங்கோ.. என்று குழந்தைகளைக் கண்டித்துவிட்டு வீட்டுக் கார அம்மா உள்ளே சென்றபோது பவானி எதுவும் பேச முடியாதவளாய்க் கைக்கெட்டியது எதுவும் வாய்க்கெட்டாத நிலையில் குழந்தைகளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். அவளால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. குழந்தைகள் அவளை வழக்கம் போல வினாக்களால் துளைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் வினாக்களையெல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டு ஆணித்தரமாகப் பதில் கொடுக்கும் அவளுக்கு அன்று அவர்கள் கேட்டவை தலையிடியையும், ஆத்திரத்தையும் உண்டுபண்ணின.

அவள் அவர்கள் கேட்டவற்றிற்குப் பட்டும்படாமலும் பதிலளித்துவிட்டுத் தலையிடப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள். அதன் பின் அவளுக்கு ஒரு வேலையும் ஓடவில்லை. அவளுக்கு உண்மையாகவே தலையிடக்கத் தொடங்கியது. உடலெல்லாம் பதற அவள் அந்த வீட்டுக்கார அம்மாளிடஞ் சென்று தனக்கு மயக்கம் வருவதாகக் கூறியபோது அந்த அம்மாள் அவளைச் சிறிது படுத்துறங்கும்படி கூறிக் குடிப்பதற்குக் கொஞ்சம் கோப்பியும் போட்டுக் கொடுத்தாள். பவானிக்கு உனடியாக வீட்டுக்

குப்போய் ஒரு கண் அழுதோய்ந்தால்தான் நிம்மதியேற்படும்போல் இருந்தது. அதற்கு மேலும் அங்கு அவள் தங்க விரும்பவில்லை. அவளை அந்த வீட்டுக்கார அம்மாள் எவ்வளவோ தடுத்தும் அவள் கேட்காமல் தன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள். திடீர் என ஏதாவது ஏற்பட்டால் தனக்கு அறிவிக்கும்படி ரகு கொடுத்த டாக்டரின் போன் நம்பர் அவளிடம் பத்திரமாக இருந்தது. வீட்டையடைந்ததும் படுக்கையில் சிலநிமிடம் சரிந்து மனம் பொனபாட்டுக்கு அழுது தீர்த்தாள். அழுத வேகத்தில் அவளுக்கு அடி வயிற்றில் நோவெடுத்தது. வரவர அந்நோ கூடி வந்ததால் அடுத்த பக்கத்தில் குடியிருந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரியாகிய இலட்சுமியிடம் அவள் தன் நிலையை எடுத்துச் சொல்லி ரகுவின் 'போன்' நம்பரையும் கொடுத்து அவனுக்கு உடனடியாக அறிவிக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டாள்.

சில மணி நேரத்தில் ரகு அவசர அவசரமாக ஓடிவந்து அவள் நிலையைப் பார்த்து எதுவும் புரியாமல் இலட்சுமியின் உதவியை நாட அவள் பவானியை உடனடியாக வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு செல்வதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்று கூறிவிட்டாள். ரகு மனங்குழம்பியவனாய் "தங்கச்சி உனக்கு என்னம்மா செய்யுது" என்று கண் மூடிப்படுத்திருந்த அவள் அருகிற் சென்று கேட்டதும் பவானி மூடியிருந்த தன் விழிகளைத் திறந்து தன் வயிற்றைச் சுட்டிக்காட்டி நோகுது என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

அவள் முகம் அதைத்துக் கண்கள் சிவந்திருந்ததனால் அவள் அழுதிருக்க வேண்டும் என்று ரகு யூகித்துக் கொண்டானாயினும் அவள் எதற்காக அழுதிருப்பாள் என்றறிய அவனால் முடியவில்லை. வலி தாங்க முடியாமல்தான் அழுதிருக்க வேண்டும் பாவம்! என்னபாடு பட்டாளோ

என்று நினைத்து ஏங்கியவனாய்த் தெருவுக்குச் சென்று ஒரு வாடகை மோட்டார் அமர்த்தி இலட்சுமியின் உதவியோடு பவானியை ஒருபடியாக டாக்சியில் ஏற்றிக்கொண்டு டாக்டர் ராஜனிடம் வைத்திய சாலை நோக்கி விரைந்தான்.

அவன் அதிஷ்டமாக இருக்கவேண்டும். அங்குச் சென்ற போது டாக்டர் ராஜனே நேஸிங் ஹோமின் வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் அவன் தான் மட்டும் காரை விட்டிறங்கி ஓடிச்சென்று டாக்டரிடம் நிலைமையை விளக்க அவர் இரண்டு தாதிமார்களை அனுப்பி அவளை வார்டில் அனுமதித்தார். அதன் பின் அவளைப் பரீட்சித்துவிட்டு வெளியே வந்த டாக்டரை அதுவரை வெளிவாயிலில் துடிக்கும் உள்ளத்துடன் காவல் நின்ற ரகு ஆவலோடு பார்த்தான். டாக்டர் எதுவித பதிலுங் கூறாதது அவன் பொறுமையை மேலுஞ் சோதிப்பது போலிருக்கவே அவனாகவே வலிந்து வாய்திறந்து 'ஸார் தங்கச்சிக்கு எப்படி இருக்கு....ஒன்றும் பயமில்லையே.... ஸார்....ஸார்.... என்னை உங்கள் மௌனம் கொல்கிறது. தயவு செய்து கூறுங்கள்....தங்கச்சிக்கு எப்படியிருக்கு அவளை நான் சென்று பார்க்கலாமா....?' அவன் அழாக்குறையாகக் கேட்டபோது டாக்டரின் உள்ளமே உருகியது.

அவர் அவனைத் தட்டிக் கொடுத்துப் 'பயப்பட வேண்டிய கேஸ்தான் ராமு....ஆனால் கொஞ்சம் முந்திவிட்டாய் அல்லது இறந்த குழந்தையைத்தான் நீ கண்டிருக்க முடியும். பிரசவங்கூட மிகவும் கஷ்டமாக இருந்திருக்கும். அபாயம் முற்றாக நீங்கிவிட்டது என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை. உன் தங்கச்சிக்கு வேண்டியது பூரண ஓய்வு. அவள் இங்கு இரண்டு வாரங்களாவது இருக்க. வேண்டிவரும். அதன் பிறகு பிரசவம்வரை மிகவும் கவனமாக

இருக்க வேண்டும். உன் தங்கச்சிக்கு ஏதோ அதிர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கப்பா. இனிமேல் அவள் எந்தப் பலமான வேலையுஞ் செய்யக் கூடாது. அத்துடன் எந்தவித சிந்தனைக்கும் இடங்கொடுக்கக்கூடாது. முடிந்தவரை உன் தங்கச்சியைக் காப்பாற்றுவது என் பொறுப்பு.... அவ்வளவு தான் என்னால் கூறமுடியும். அதற்கு மேல் உங்கள் அதிஷ்டத்தையும் கடவுளையும் பொறுத்தது....என்று கூறி முடித்தபோது ரகுவின் உடல் நடுங்கியது.

தான் அடைந்த இன்பம் மகிழ்ச்சி எல்லாமே ஒரு நொடிப் பொழுதில் மறைந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அவனை வாட்டியது. மாய்த்துக்கொள்ள இருந்த பின் உயிரை யாருக்காகப் பத்திரப்படுத்தி வாழ்ந்தானோ அந்த உயிருக்கு ஏதாவது ஆபத்து நடக்கும் பட்சத்தில் அவன் தன் உயிரையும் போக்கிக்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டான். அவளைப் பிரிந்து இனிமேல் அவனால் வாழமுடியாது. அப்படியொரு உணர்ச்சி ஒரு பாசம் ஏன் பந்தம் என்றுகூடக் கூறிக்கொள்ளலாம் அவனை அவளிடம் பிணைத்து வைத்திருந்தது.

ஒருகால் அவளுடைய காதலனைத் தேடி அவளை ஒப்புவிக்க நேர்ந்தால் அப்படியொரு கட்டாயம் ஏற்படுமாக இருந்தால், அவள் நல்வாழ்வுக்காக அவளைப் பிரிந்து போக அவன் தயார். ஆனால் இப்படியான ஒரு பிரிவை அவனால் தாங்கமுடியாது. ஆமாம்! தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது. அவளுடைய எதிர் காலத்தைப் பற்றி அவன் எவ்வளவு மனக்கோட்டை கட்டி வைத்திருந்தான். எத்தனை திட்டங்கள் வகுத்திருந்தான். அவையெல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகிப் போவதா...? கடவுள் கருணையுள்ளவர்....என்னைக் கைவிடமாட்டார் என்று நினைத்துக்கொண்டவன் 'டாக்டர் ஒருமுறை சென்று தங்கச்சி

யைப் பார்க்கட்டுமா ' என்று பச்சைக் குழந்தையொன்று தன் தாயாரைப் பார்க்க அனுமதி கேட்பது போலப் பவானியைப் பார்க்க டாக்டரிடம் அனுமதி கேட்டாள்.

டாக்டர் பிடிவாதம் பிடிக்கும் ஒரு குழந்தையை அன்பு கலந்த கண்டிப்புடன் பார்ப்பது போலப் பார்த்தார். ராமு. . . நீ படித்தவன் விடயங்களை விளங்காமலே புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன் என்றுதான் உன்னைப் பற்றி நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இப்போதுதான் தெரிகிறது பாசம் எவ்வளவு தூரம் அறிவுக் கண்ணைக்கூட மறைத்து விடுகிறது என்று. உன் தங்கையின் நிலையைப் பற்றி உனக்கு நான் நன்றாக எடுத்துக் கூறிவிட்டேன். என் வாக்கை மீறி நீ அவளைப் பார்க்கவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தால் எனக்குத் தடை இல்லையப்பா. கதவைத் திறந்து விடுகிறேன். அதற்குப் பின் உன் தங்கைக் கேற்படும் பலாபலன்களுக்கும் நீயே பாத்திரவாளியாக இருப்பாய். சம்மதமா. என்று கூறிவிட்டுப் புன்சிரிப்புடன் நின்ற போது ரகு அவரின் காலில் விழுந்தான்.

“ டாக்டர் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். . . நீங்கள் கூறியது போலப் பாசம் என் அறிவுக் கண்களை மறைத்துத் தான் விட்டது. என் தங்கைமேல் நான் என் உயிரையே வைத்திருக்கிறேன் ஸார். என் வாழ்க்கைக் கடலில் தென்படும் ஒரேயொரு கலங்கரைவிளக்கம் அவள்தான். அதனால் தான் நான் என்னை மறந்து ஏதோதோ பேசிவிட்டேன். அவளுடைய சுகம்தான் எனக்கு முக்கியம் ஸார். என்று அவர் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சிய போது டாக்டர் அவனை மெதுவாக எழுப்பிவிட்டு 'சரி.. நீ எதற்கும் பயப்படவேண்டாம் போய் உன் வேலையைக் கவனி ' என்று கூறி அப்பால் நகர்ந்தார்.

அவர் செல்வதையே சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ரகு தன் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றான். அன்று அவனுக்கு வேலையிற் புலனே செல்லவில்லை. அவன் எண்ணஞ் சிந்தனை முழுவதும் பவானி மீதே லயித்திருந்தது. அவளுக்கு நல்லதைப்போல் ஒரு கெட்டது நடந்தால் என்ன செய்வது என்று நினைத்த போதே அவன் நெஞ்சம் ஏங்கியது. அவன் உறவினர்களில் ஒருவரைக்கூட அவனுக்குத் தெரியாதே.... தற்செயலாக.. ஏதாவது விசாரணை நடந்தால் அவன் என்ன பதில் கூற முடியும். அப்போது டாக்டர் அவனைப் பற்றி என்ன நினைத்துக்கொள்வார். மதிப்பின் சிகரத்தில் ஏற்றி வைத்திருக்கும் அவர் அவனை நிச்சயமாகக் கடைசிப் படிக்குத் தள்ளிவிடுவார். அதன் பின்பு அவர் அவனை ஒரு துளி கூட நம்பப்போவதில்லை.

இதுவரை பவானியிடம் இருந்து இந்த உண்மைகளை யெல்லாம் அறிந்து வைக்காமற் போனது எவ்வளவு தவறு என்பதை உணர்ந்துகொண்டான். கடவுள் வழியாக இந்த இக்கட்டில் இருந்து பவானி தப்பி விட்டால் அவன் அவளிடம் சகல உண்மைகளையும் அறிந்து எதற்குந் தயாராக இருப்பான். கடவுளே இதுவரை உன்னிடம் இரந்து கேட்காமல் அவ்வப்போது என்னைக் காப்பாற்றி வந்தாய். இப்போது உன்னை நான் மனமுருக வேண்டிக் கேட்கிறேன். நீ எனக்குக் கொடுத்த என் தங்கச்சியைக் காப்பாற்றி விடு.... என்று கைகூப்பி வேண்டிக் கொண்டபோது உணர்ச்சி மேலீட்டால் அவன் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியது. பவானிக்கு என்ன நடந்திருக்கும்.... இப்படி ஒரு அதிர்ச்சி இத்தனை நாளாமில்லாமல் இன்றுமட்டும் ஏன் புதினமாக அவளுக்கு ஏற்படவேண்டும் என்றெல்லாம் அவன் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

13ஆம் அத்தியாயம்

பவானியைத் தன் தங்கையாக்கி மாதங்கள் பல முடிவடைந்துவிட்டன. இத்தனை காலமும் அவள் துன்பம் என்றால் என்ன என்று அறிந்திருக்கமாட்டாள். அறியும்படி அவளை அவன் வளர்க்கவில்லை. அவளை வேலைக்குக் கூட விருப்பத்தின் பேரில்தான் அனுப்பி வைத்தான். அவள் உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கிய இந்த இரண்டு மாத காலத்திலும் அவளிடம் சம்பளம் எவ்வளவு என்று கூட அவன் கேட்டதில்லை. முதற் சம்பளத்தை அவளாகக் கொண்டு வந்து அவளிடம் நீட்டியபோதுகூட இது உன் பொருள் தங்கச்சி. உன் விருப்பம் போல செலவு செய்து கொள் என்று கூறி அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டான். அப்படியான செல்வ நிலையில் கவலையின்னது என்று தெரியாமல் வளர்க்கப்பட்ட அவளுக்கு என்ன அதிர்ச்சி வந்திருக்க முடியும்....? ஒருவேளை அவள் வேலை செய்யுமிடத்தில் வேலைக் கஷ்டமாக இருக்குமோ.... என்றெல்லாம் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

பவானி வேலை செய்யும் இடம் அவனுக்குத் தெரியும். அவளை அவன்தான் முதல் முதல் வேலைக்கு அழைத்துச் சென்றவன். அதனால் அந்த வீட்டு முதலாளியைக்கூட அவனுக்கு அறிமுகமாகியிருந்தது. அவர்களிடம் சென்று என்ன நடந்தது என்று விசாரிக்கலாமென்றால் அது பவானி

யின் எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும் எனப் பயந்தான். டாக்டரிடங் கூறிக் கேட்கச் சொல்லலாம் என்றால் நம்பிக்கையான இடமென்று அவரே சிபார்சு செய்திருக்கும்போது அவன் அவரிடம் எப்படிக் கேட்க முடியும். ஆகவே பவானிக்கு முதலில் சுகம் வரட்டும் அதற்குப் பின் கேட்கலாம் என்று மனதைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டான்.

அன்று சாயந்தரம் டாக்டர் வீட்டில் தன் கடமைகளை முடித்துவிட்டு நேராக வீட்டுக்குச் சென்று குளித்து விட்டுப் பம்பலப்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று பவானியின் பெயருக்கு ஒரு அர்ச்சனை செய்துவிட்டுத் திரும்பினான். வழியில் வீட்டுக்குப் போய் இலட்சுமியிடம் பவானியின் நிலையை எடுத்துக் கூறிக் தானும் இரண்டு நாட்களுக்குப் படுக்க வரமுடியாது என்பதைத் தெரிவித்து விட்டுப் பவானிக்கு மாற்றிக் கொள்ள சில உடைகளும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பவும் டாக்டரிடம் வீட்டை நோக்கி விரைந்தான்.

அவன் சென்றபோது டாக்டர் எங்கோ சென்று விட்டிருந்தார். அதனால் அவன் சிறிது துணிவு பெற்று பவானி படுத்திருந்த அறை வாயில்வரை சென்றுவிட்டான். ஆனால் அவன் துரதிர்ஷ்டம் அறைக்கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. அவன் ஏமாற்றத்துடன் வெளித் திண்ணையில் நின்று கொண்டிருந்த போது தாதி ஒருவள் அந்த அறையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ராமுவை நன்றாகத் தெரியும். அந்த டிஸ்பென்சரி ஊழியர் அனைவருக்கும் ராமுவை நல்ல பழக்கம். அவர்களுக்கு எல்லாம் வேண்டிய போது அவன் உதவிகள் செய்திருக்கிறான். அதனால் அந்தத் தாதி அவனைப் பார்த்து முறுவலித்த படியே அறைக் கதவைத் திறக்கப் போன சமயம் மிளிர்... என்று அழைத்துவிட்டுத் தயங்கினான் அவன். என்ன

ராமு....? தங்கச்சியைப் பார்க்கவா....? டாக்டரிடம் அனுமதி பெற்றுவா” என்று புன்சிரிப்புடன் அவள் கூறி விட்டுக் கதவைத் திறந்த சமயம் அவன் திரும்பவும் ‘மிஸி’ என்றான். அந்தத் தாதி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து ஏதோ கூறப்போன சமயம் ‘மிஸி’ நான் தங்கச்சியைப் பார்க்கவில்லை....ஆனால்....இந்த விபூதியைத் தங்கச்சிக்குப் பூசி விடுவீங்களா மிஸி....? என்று அவன் ஒரு குழந்தையைப் போற் கேட்டான். அந்தத் தாதி அவன் செய்கையைக் கண்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தான். ‘என்ன ராமு.... தங்கச்சி மேல் இவ்வளவு அன்பா....பரவாயில்லைத் தா....உன் விருப்பப்படியே பூசி விடுகிறேன்.. என்று கூற ரகு தன் கையில் இருந்த அர்ச்சனைத் தட்டை அவளிடங் கொடுத்துவிட்டு அவள் அறைக்குட் செல்வதையே பார்த்து நின்றான்.

அவன் உள்ளம் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டது. கடவுளே என் தங்கச்சிக்கு நல்ல சுகம் வந்து சுகமாகக் குழந்தையைப் பிரசவித்துவிட வேண்டும், எனத் தன்னை மறந்து அவன் வாய்விட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அந்தத் தாதி திரும்பும்வரை அவனால் அந்த இடத்தை விட்டு அகல முடியவில்லை. அவள் திரும்பும் போது தன் தங்கச்சியைப் பற்றி அவளிடம் கேட்டுவிட வேண்டும் என மனந் துடியாய்த் துடித்தது. அதனால் அவன் இடத்தை விட்டு நகராமல் அப்படியே நின்றான்.

அரைமணி நேரத்தின் பின் உள்ளே சென்ற தாதி வெளியே வந்தாள். ‘என்ன ராமு.... இன்னும் நீ போகவில்லையா....? இன்று முழுவதும் இப்படியே நிற்கிறதாக உத்தேசமாக்கும்....? என்று அவள் கேட்டு விட்டுச் சிரித்தபோதுதான் ரகு தன் நினைவு பெற்று ‘இப்ப எப்படி மிஸி இருக்கு தங்கச்சிக்கு....? அதிட

சுக்கத்தை அறிந்து கொள்ளத்தான் இதுவரை இதில் காவல் நின்றேன்'. என்று சொல்லிவிட்டு அவள் கூறப்போகும் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றான்.

'இப்போ எவ்வளவோ தேவலை ராமு பயப்பட வேண்டிய கட்டந் தாண்டிவிட்டது இருந்தாலும் இனி மேல்தான் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். எந்த ஒரு சிறு அதிர்ச்சியையும் இனி உன் தங்கையின் உடம்பு தாங்கிக்கொள்ளாது. பிரசவம் வரை கண்ணை இமை காப்பது போல் மிகவும் பத்திரமாகக் காக்க வேண்டும்' என்று கூறிவிட்டுத் தாதி அப்பால் சென்றதும் ரகு தன் தலைமயிரைக் கோதிச் சிந்தித்தபடி வெளியே சென்று முன்படியில் அமர்ந்து கொண்டான்.

வாழ்க்கைப் பாதை இவ்வளவு கரடு முரடானதா...? அதற்கு எல்லையில்லாமல் இப்படியே தொடர்ந்து செல்ல வேண்டியதுதானா என்றெல்லாம் யோசிக்கத் தொடங்கினான். எல்லையற்ற சமுத்திரத்தில் செல்லும் கப்பல்கள் கலங்கரை விளக்கத்தைக் கண்டவுடன் பயணத்தை மகிழ்ச்சியுடன் முடித்துக் கொள்ளும். ராமு கூடத்தான் பவானியைக் கண்டபோது அவள் சோகக் கதையைக் கேட்டு அவளைக் காப்பாற்றுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தபோது அவளைத் தன் வாழ்க்கையின் கலங்கரை விளக்கமாக எண்ணினான். அவன் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒளி விளக்காகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்த பவானிக்கு ஏதாவது நேர்ந்திருந்தால் அவன் பயணமும் முடிந்திருக்கும். ஏதோ இறைவன் கருணையுள்ளவனாக இருந்துவிட்டான். ரகுவுக்கு, மனதில் அமைதியே குலைந்துவிட்டிருந்தது.

உமாவைப் பிரிந்த அந்நிய நாட்களில் ஏற்பட்டிருந்த மனநிலை அவனுக்குத் திரும்பவும் ஏற்பட்டது. எந்த நினைவு தன்மனதில் திரும்பவுந் துளிர்விடக்கூடாது என்று

எண்ணியிருந்தானோ அந்த நினைவு அந்த முகம் இன்று அவன் இதயக்கமலத்தில் புகுந்துகொண்டு அவனை வாட்டியது. பழைய நினைவுகள் கோவையாக வந்து அவன் நெஞ்சைப் பிணித்துக்கொண்டபோது அவற்றில் இருந்து அவனால் மீள முடியவில்லை. மீளவே முடியவில்லை.

இப்படித்தான் உமாவுக்கும் ஒரு நாள் நல்ல ஜூரம் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு ஜூரம் என்ற செய்தி மட்டுந்தான் அவனுக்குத் தெரிந்ததே தவிர அவளைப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம்கூட அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. அவள் மலர் வதனத்தை ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறையாவது பார்க்காமல் அவனால் இருக்கமுடியாது. அப்படி இருந்தால் அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும். அவளில்தான் தன் உயிர் தங்கியிருப்பது போன்றதோர் எண்ணம் அவனுக்கு. அன்று அலுவலகத்தில் இருந்து திரும்பிய நேரம் முதல் அவன் அந்த மாட்டுக்கொட்டியலையே வட்டமிட்டுத் திரிந்தான். அப்போது அவர்கள் உறவு பற்றி யாரும் அறிந்திராத அந்நிய நாட்கள். மாலை மணி ஐந்தும் அடித்துவிட்டது. இன்னும் சிறிது நேரம் தாமதித்தால் இருள் குவிந்துவிடும். வேறு ஒரு உபாயமும் தோன்றாத அவன் அந்த வேலி ஓரமாக நடந்து கொண்டே குழை ஒடிக்கும் சாட்டில் 'எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு' என்று பாடத் தொடங்கினான். அந்தப் பாட்டுக்கு எப்படியும் ஒரு தீர்வு கிடைக்கும் என்பது அவன் அபிப்பிராயம். ஆமாம்! அவன் நினைத்தது வீண் போகவில்லை. உமா மெதுவாக யன்னறப்பக்கம் வந்து துப்புவது போற் பாவனை செய்துவிட்டுத் தனக்கு ஜூரம் என்பதை சைகையால் காட்டிவிட்டுப் போனாள். அதன் பின்பு தான் அவனுக்குச் சொட்டு நிம்மதி ஏற்பட்டது.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் அவள் ஜூரம் குணமாகி வெளியே நடமாடத் தொடங்கியபின் இருவரும் சந்தித்துக்

கொண்டனர். அந்தச் சந்திப்பு அப்பப்பா.... எவ்வளவு இனிமையானது. அந்த இரண்டு நாட்களும் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்திருந்தபோது அருபவிக்க நேர்ந்த துன்பங்களையும், அந்தப் பிரிவின்போது சந்திக்கத் துடித்த துடிப்பையும் செய்து கொண்ட இரகசிய முயற்சிகளையும் ஒருவர்க்கொருவர் பரிமாறிக்கொண்டு சிரித்தபோது அந்தச் சிரிப்பினால் வெகுண்ட பறவையினங்கள் பக்கத்து மரங்களில் இருந்து பறந்தோடின.

அவையெல்லாம் இறந்த கால நினைவுகள். நினைவுகள் இறந்த காலத்தவையாக இருக்கலாம். ஆயினும் நினைவுகள் எப்போதும் இறப்பதில்லை. தீபாவளிகள் பல வருகின்றன. எத்தனையோ நத்தார்கள் வருகின்றன. பலதைப் பொங்கல்கள் பிறக்கின்றன. இருந்தும் அவற்றை மக்கள் விலக்கி வைப்பதில்லை. வருடா வருடம் காலத்திற்குக் காலம் புதியதொரு நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்ப்பது போல்தான் குதூகலமாக வரவேற்கிறார்கள்.

அத்தன்மையை உடையவைதான் நினைவுகளும். அவையும் அலுப்பதில்லை. இனிய நினைவுகளின் நிழலில் தான் பல மனிதர்கள் வாழ முயல்கிறார்கள். ரகுவும் அவற்றிற்கு விதிவிலக்கல்லன். கடந்த கால நினைவுகள் அவனுக்கு இனித்தன. அதனால் பவானியின் துன்பத்தை மறக்கக் கடந்த கால நினைவுகளை அசைபோடத் தொடங்கினான்.

“ என்னப்பா ராமு.... எவ்வளவு நேரமாக இங்கே அமர்ந்திருக்கிறாய் என்ற குரல் கேட்டு அவன் தன் நினைவுகளில் இருந்து விடுபட்டு நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். அங்கே டாக்டர் தன் குடும்பத்துடன் வந்துகொண்டு இருந்தார். டிஸ்பென்ஸரியை ஒட்டியபடி இருந்த ஒருபகுதி வீட்டில்

தான் டாக்டர் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அதனால் ரகுவுக்கும் அவர்களைப் பழக்கமாக இருந்தது. அவர்களைக் கண்டதும் ரகு அலறிப்புடைத்துக் கொண்டெழுந்தான். டாக்டர் மனைவியின் கையில் இருந்த குழந்தை, ரகுவைக் கண்டதும் அவனிடந் தாவிக்கொண்டது.

“ சாயந்தரம் கோயிலுக்குப் போய்விட்டு வந்தேன். தங்கச்சியை விட்டுப்போட்டு எங்குஞ் செல்ல மனம் இல்லாத தால் அமர்ந்துவிட்டேன்” என்று அவர் வினாவிற்குப் பதிலளித்த ரகு தன்னிடம் தாவிய குழந்தையை அன்புகனியப் பற்றித் தன் தோளில் சுமந்துகொண்டான். டே..அப்ப நீ ராமு மாமாவோட இருந்துகொள்.... நாங்கள் போறம்.... என்று மகனிடம் கூறி அவனை ரகுவோடேயே விட்டுவிட்டு டாக்டரும் மனைவியும் அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தனர்.

டாக்டர் ராஜனின் பழக்கம் ஏற்பட்ட நாள் முதலாக அவர்கள் குடும்பத்திற்கும் ஒரு நல்ல பிள்ளையாகவே இருந்து வந்திருக்கிறான். டாக்டரின் மனைவி கூட அவனை ராமு என அடிக்கொரு முறை அழைத்து அன்புக் கட்டளைகள் இட்டுக்கொண்டே இருப்பாள். அவனும் ஓய்வுநேரங்களிலெல்லாம் அங்குச் சென்று அவருடைய அன்புக் குழந்தையுடன் விளையாடுவதில் இன்பம் அடைவான். அந்தக் குழந்தை மேல் அப்படியொரு பாசம் அவனுக்கு. அந்தக் குழந்தையைக் காணும் போதும் பேசும் போதெல்லாம் பவானிக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தையைப் பற்றியே அவனது எண்ணம் வட்டமிடும். அந்தக் குழந்தைக்கு என்ன பெயரிடுவது எப்படியழைப்பது அது யாரைப் போல் இருக்கும் என்றெல்லாம் சிந்திப்பான். அன்றுகூட அவன் பவானியின் குழந்தையை மனதில்

நினைத்துக் கொண்டோதான் டாக்டரின் குழந்தையோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்த மழலைச் செல்வத்தின் அன்பு முத்தங்கள் அவனைப் பரவசப்படுத்தின.

‘என்ன ராமு நேரம் போவதே தெரியவில்லையாக்-
கும்.... கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்கொள் உன் தங்கச் சிக்குப் பையன் பிறக்கட்டும் அப்புறம் கண்ணனைக் கவனிக்க-
மாட்டாயாக்கும்....! உம் இருந்துவிட்டுக் கண்ணன்ர அம்மா உன்னைச் சாப்பிட வரட்டாம். சாப்பிட்டுட்டு வாப்பா....! என்று டாக்டர் வந்து குழந்தையை அவனிடங் கேட்கும்வரை அவனுக்கு இரவு அவ்வளவு நேர மாகிவிட்டது என்று தெரிந்திருக்கவில்லை.

ரகு குழந்தையை அவரிடம் நீட்டிவிட்டு வெளிப்புறந் திரும்பி நடக்க இருந்த சமயம் டாக்டர் மறுமுறையும் அவனை அழைத்து வீட்டுக்குப் போகும்படி கூறினார். வேண்டாம் லார்.... எனக்குப் பசிக்கவில்லை. நான் கோவிலில் இருந்து திரும்பும்போதுதான் வடையும் சாப் பிட்டுக் காப்பியுங் குடித்துவிட்டு வந்தேன். அதனாற் பசியே இல்லை என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் என்றான் பணிவுடன்.

‘எங்கே நீ சாப்பிட்டுவிட்டாய் என்று பொய் சொல்லப் போகிறாயோ என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனாலும் நீ பொய் சொல்லமாட்டாய் என்றொரு நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. எவ்வளவோ பெரிய பெரிய காரியங்களுக் கெல்லாம் பொய் சொல்லாத நீ கேவலம் இந்த அற்ப விடயத்திற்கா பொய் சொல்லப்போகிறாய் என்ற என் யூகம் பொய்த்துவிடவில்லை. சரி....பசிக்காவிட்டாற் பரவாயில்லை. ஒருவருக்காக ஒருவர் எதையாவது செய்ய லாம் அல்லவா.... இப்போது நீ எனக்காகப் போய்

கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டு வா.... என்று டாக்டர் கட்டளையிட்டபோது அவனால் அதை மறுக்கமுடியவில்லை. அன்புடைய ஆசிரியர் ஒருவருக்குப் பணிந்துபோகும் மாணவனைப் போல அவனும் அவருடைய வேண்டுகோளை மதித்து உட்புறமாக அவர் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

மேசைமேல் அவனுக்கு உணவெல்லாம் தயாராகியிருந்தது. அவன் வரவைக் காத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் டாக்டரின் மனைவி. “ வந்திட்டியா ராமு.... வா..வா....எங்கே நீ வராமல் தட்டிக்கழித்துவிடுவாயோ என்று பயந்திருந்தேன். நல்லபிள்ளை வந்திட்டாய். அப்படி உட்கார்ந்து சாப்பிடு. இது உன்வீடு மாதிரி ஆனபடியால் உன் இஷ்டப்படிக்குப் போட்டுச் சாப்பிடு. உம் வெட்கப்படாமல் போ ராமு.. என்று கூறியதும் மறுவார்த்தைக்கிடமின்றி அவர்களுக்காக ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டு அவருக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டுக் குனிந்த தலை நிமிராமல் அப்பாற் சென்றான் ராமு.

இரவும் பகலும் மாறி மாறி வருவதுபோல இந்த உலகமும் இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்த ஒன்று. அதில் எது வந்தாலும் அதைத் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய சக்தியை மட்டும் மனிதன் பெற்றுவிட்டால் இந்த உலகத்தைச் சுவர்க்க மாக்கிவிடலாம் என்ற அரிய தத்துவம் அவ்வப்போது அவன் வாழ்க்கையில் நடந்து கொண்டிருந்தது நிகழ்ச்சிகளால் அவனுக்கு உதயமாகியது. அவன் டிஸ்பென்ஸரிக்குள் கால் வைத்த போது வெளித் திண்ணையில் பல மனிதர்கள் கூடி நிற்க யாரோ ஒரு பெண் விசும்பி அழும் சத்தங் கேட்டதால் அவன் அவ்விடத்திற்கு விரைந்தான்.

அவர்களிடம் விசாரித்ததில் தெரியாமல் மண்ணெண்ணையை அருந்திய குழந்தையொன்றைக் கவலைக்கிடமான

நிலையில் அனுமதித்திருப்பதாகவும் அங்கே அழுது கொண் டிருப்பவள் அந்தக் குழந்தையின் தாய் என்றும் அதைவிட அவளுக்கு வேறு குழந்தைகள் இல்லையென்றும் அறிந்து கொண்டான்.. அந்தத் தாய்படும் துன்பத்தைப் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது. பலர் தாயைத் தேற்றிக்கொண்டிருந் தனர். உலக ஒப்புக்காக அவன் கூட இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல நினைத்தான். ஆனால் சில மணி நேரத்திற்கு முன் இரத்த பாசமற்ற, பழகிய ஒரு ஜீவனுக்காகத் தான் பட்ட துன்பமுந் துயரமும் உணரப் பெற்றவனாய் அப்பால் நகர்ந்து தன் தங்கையின் அறைப் பக்கஞ் சென்றான்.

அந்தக் கதவு மூடப்பட்ட படியே இருந்தது. அந்த அறையைக் கடந்து சென்ற போது மூன்றாவது அறை யிலிருந்து டாக்டர் ராஜன் வெளிப்பட்டார்! கூடவே இரண்டு தாதிகளும் வந்தனர். டாக்டர் வந்த அவசரத்தில் இருந்து புதிதாக அனுமதிக்கப்பட்ட குழந்தை அந்த அறை யில் தான் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டு அவன் தன் நடையைத் தொடர்ந்தான். அப் போது “ ஐயோ டாக்டர் ” என்ற அலறல் கேட்டு அவன் அதிர்ச்சியடைந்து நின்றான்.

14ஆம் அத்தியாயம்

ரகு தன் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ மரணங்களைப் பார்த்து இருக்கிறான். மரணச்சடங்குகளில் பங்கு பற்றியிருக்கிறான். அப்போதெல்லாம் தன் மனதில் ஏற்படாத சோகம் ஒரு கலக்கம் அன்று அந்த அவல ஓலத்தைக் கேட்ட போது அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அது எதனால் என்பது தான் இன்னும் அவனுக்குப் புரியாத புதிர் ஆக இருந்தது. நோய்வாய்ப்பட்டு ஆபத்தான குழந்தை அவனுக்கு அறிமுகமானதாக இருக்கவேண்டும் அல்லது அதன் பெற்றோர் அவனுக்கு உறவாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் இரண்டும் கெட்ட நிலையில் யாரோ முன்பின் அறிமுகமற்ற பெண்ணொருத்தி அமுதால் அவன் மனம் எதற்காகக் குழம்பவேண்டும். ஒருவேளை அவனது மனநிலை அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாமா....? ஆமாம்! பவானியின் எதிர்பாராத வருத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அவன் மனம் எந்த ஒரு துன்பத்தையும் சகித்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்ததே அதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

'ஐயோ டாக்டர்' என்று அலறிய பெண்ணின் குரல் இப்போது உச்ச ஸ்தாயியில் ஒப்பாரி வைத்து அலற அந்தப் பெண் தன் குழந்தை அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த அறையை நோக்கி ஓடினாள். ரகுவுக்கு அவள் ஏன் ஓடுகிறாள்

என்பது யாரும் கூறாமலே புரிந்தது. அவள் தலையில் அடித்துக்கொண்டு ஓட அவளைப் பின்தொடர்ந்து அந்தக் கூட்டமும் ஓடியது. குழந்தை மரணத்தின் வாயிலில் அகப் பட்டுவிட்டது என்பது இப்போது தெளிவாகிவிட்டது. அவள் டாக்டரைத் தேடிப் போனாள். டாக்டர் அதற்குள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தன, அவனும் அதைத்தான் எதிர்ப்பார்த்திருந்தான்.

அவனும் அந்த வைத்தியசாலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்து பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. டாக்டருடன் பழகி அவனுக்கு நல்ல அனுபவம் உண்டு. இதற்கு முன்புகூட வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு யாராவது துர திர்ஷ்ட வசமாக இறக்க நேர்ந்தால் ராஜாவால் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை என்பதை அவன் கண் கூடாகக் கண்டிருக்கிறான். ஏதாவது கேஸ் தவறினால் அடுத்த நிமிடம் டாக்டரை டிஸ்பென்சரியில் காண முடியாது. அவர் வீட்டுக்குப் போய்விடுவார். திரும்பவும் அவர் டிஸ்பென்சரிக்கு வர அரைமணி அல்லது ஒரு மணி நேரஞ் செல்லும் தன்னைப் போல அவருக்கும் மிகவும் இளகிய உள்ளம் என்று நினைத்துக் கொள்வான்.

அன்றும் அப்படித்தான் டாக்டர் சென்றது அவனுக்கொன்றும் ஆச்சரியமாக இருக்கவில்லை. அதனால் அவன் அங்கு நின்ற தாதிமார்களில் தனக்குப் பழக்கமானவளைப் பார்த்துக் குழந்தைக்கு எப்படி என்று வேண்டுமென்றே கேட்டான். 'என்ன ராமு.. உனக்குத் தெரியவில்லை. குழந்தையின் ஆயுள் முடிந்துவிட்டது. சிறிது முந்திக் கொண்டு வந்திருந்தால் காப்பாற்றியிருக்கலாம்..... என்னமோ விதி அவ்வளவுதான் என்று அவள் அலுத்துக் கொண்டபோது அவனுக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. அதே சமயம் அவனால் பவானியையும் நினைக்காமல் இருக்க

முடியவில்லை. கொஞ்சம் பிந்தியிருந்தால் உயிருக்கே ஆபத்து வந்திருக்கும் என்று டாக்டரும் தாதியும் கூறியது அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்த போது அதிர்ஷ்டம் இன்னுந் தன் பக்கம் இருப்பதாக அவன் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

எப்படியோ ஒருவாரஞ் சென்றுவிட்டது. பவானி எழும்பி நடக்கும் நிலையை அடைந்துவிட்டாள். ரகு ஓய்வு நேரங்களில் அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதிலேயே காலத்தைக் கழித்து வந்தான். இந்த இடைக்காலத்தில் டிஸ்பென்சரிக்கு ஒரு புதிய தாதியும் நியமனமாகியிருந்தாள் என்று பேச்சுப் போக்கில் தன் தங்கச்சி கூறக் கேள்விப்பட்டிருந்தானே தவிர அவளை அவன் இதுவரை காணவில்லை. டிஸ்பென்சரியில் என்ன நடக்குமென்றே அவனுக்குத் தெரியாது. அதைப் பற்றி அவன் கவலைப்பட்டதாகவுந் தெரியவில்லை. அதனால்தான் புதிய தாதி வந்தது கூட அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. பவானியை அங்கு அனுமதித்திருக்காவிட்டால் டிஸ்பென்சரித் திண்ணையிற் கூட அவன் கால் வைத்திருக்கமாட்டான்.

வழக்கம் போல அன்றும் அவன் பவானியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்தப் புதிய தாதி பவானியைப் பார்வையிடுவதற்காக உள்ளே நுழைந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் அவள் தான் புதியவளாக இருக்க வேண்டும் என ரகு ஊகித்துக்கொண்டான். அவளை அவன் இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை. மற்றைய தாதிகளில் சிலர் அவனோடு அன்பு பாராட்டி உரிமையுடன் பழகும்போது அவனும் அவர்களுடன் ஒரு சகோதரனுக்குரிய அன்புடன் பழகுவான். பேசாதவர்களோடு அவனும் பேசிக் கொள்ள மாட்டான். வலியச் சென்று யாருடனும் பேசிக் கொள்ளும் வழக்கந்தான் அவனிடங் கிடையாதாச்சே. ' எக்ஸ்கியூஸ்

மீ....' நாஸ் அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டுப் பவானியின் அருகிற் சென்று அவள் உஷணத்தைப் பரீட்சிக்கத் தொடங்கினாள். அப்போது அவள் விழிகள் ரகுவின் மீது பதிந்து தாழ்ந்தன. தூரத்திற் சென்று நின்ற ரகுவும் அதே சமயம் அவளைப் பார்க்க நேர்ந்ததால் இருவர் கண்களும் ஒருமுறை சந்தித்துக்கொண்டன.

' இவர் தான் என் அண்ணா மிஸி.. ராமு அண்ணா என்று கூறினேனே அவர்தான் இவர்.. என்மீது ரொம்பப் பிரியம்.... '

பவானி ரகுவை அவளுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்க அவள் மகிழ்ச்சியோடு ரகுவை இரண்டாம் முறை பார்த்தாள். மரியாதைக்காக ரகுவும் அவளைப் பார்த்து ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டுத் தன் பார்வையை வேறு பக்கந் திருப்பிக் கொண்டான்.

பவானி மீது அவனுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.. எதற்காக இவளுக்கு என்னை அறிமுகஞ் செய்யவேண்டும் என்று கர்விக் கொண்டவன் அந்தத் தாதி போகும்வரை காத்திருந்தான். இதற்கு முன்பும் அவன் அவளோடு பேசிக்கொண்டிருந்த சமயங்களில் வேறு தாதிமார் பவானியைப் பரீட்சிக்க வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவளோடு ஏதாவது குறும்பாகப் பேசிக்கொண்டே ஐந்து நிமிடத்தில் தங்கள் வேலையை முடித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். ஆனால் இவள் ஆமாம்! இவள் அவனுடன் ஒரு வார்த்தை பேசவும் இல்லை. வேலை முடிந்தவுடன் போகவும் இல்லை. பவானியுடன் சில நிமிடம் ஏதோ அரட்டை அடித்துவிட்டுப் பின்புற யன்னற் பக்கஞ் சென்று சிறிது நேரம் வெளியுலகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ரகுவுக்கு அவள் மேல் ஆத்திரம் வந்தது. தான் ஒரு தாதி என்ற கர்வத்தைக் காட்டு

கிறாள் போலும் என்று அவள் அந்த அறையை விட்டுப் போகும்வரை அவனும் வெளியே சென்று காத்து நின்றான்.

அவன் வெளியே செல்லும் பூட்ஸ் சத்தம் கேட்ட பின்புதான் அவன் உள்ளே சென்றான். 'இதுதான் புதிதாக வந்த தாதி அண்ணா' பெயர் நிர்மலா ரொம்ப நல்லவள்.... இன்றைக்கு இவள்தான் நைட் ட்யூடியாம்' என்று பவானி அவனிடங் கூறியதற்கு "உனக்கு யாரைத்தான் பிடிக்காது.. அது சரி எதற்காக நீ என்னை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாய்....? எனக்கிதெல்லாம் கொஞ்சமும் பிடிக்காது தங்கச்சி...." என்று அவன் சற்றுக் கண்டிப்புடன் சொல்ல பவானி சிரித்தாள். இதென்னண்ணா நீங்கள்.... படிக்காத ஆள் மாதிரி.... உங்களை அறிமுகஞ் செய்ததில் என்ன தவறு.... என்னண்ணாவைப் பற்றி நான் எப்படிச் சொன்னால், என்ன? என்று பவானி திருப்பிச் சொன்னபோது ரகு சிரித்தான்.

பவானியின் மனம் நோக்கக்கூடியதாக அவனால் எதுவுமே செய்யமுடியாது. அதனால் அவன் சிரித்துச் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுக் குறிக்கப்பட்ட நேரம் வந்ததும் பவானியிடம் விடைபெற்று வெளியேறினான். அவன் வெளியேறிய போது எதிரே வந்துகொண்டிருந்த நர்ஸ் நிர்மலா அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தாள். அவன் அவளைக் கவனிக்காதவன் போல் நேராக நடந்து சென்று விட்டான். அவளைப் பார்க்கவோ அவளோடு பேசவோ அவன் பயப்பட்டான். அவளைப் பார்த்தது முதல் அவனுக்கு ஒரு மனப்பயம் உண்டாகி இருந்தது.

பார்ப்பதற்கு அப்படியொன்றும் அவள் விகாரமல்ல. மேக்கப் போட்டால் அசல் சினிமா நட்சத்திரம்தான்.

மேக்கப் இல்லாமல் சற்றுப் பொதுநிறமானவள். அதனால் தான் அவனுக்கு அப்படியொரு பயம் ஏற்பட்டது.

சிலரைப் பார்க்கும்போது முதற் பார்வையிலேயே பிடித்துவிடும். அவர்களிடம் ஏதோ கவர்ச்சி இருக்கும். சிலரை முதல்தரம் பார்க்கும் போதே ஒரு வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும். அதை அவன் அனுபவ மூலமாக அறிந்திருந்தான். நிர்மலாவைக் கண்ட போதும் அவளை அவனுக்கு ரொம்பப் பிடித்துவிட்டிருந்தது. அதனால் தான் இரண்டாம்முறை அவளை அவன் பார்க்க விரும்பவில்லை. ஆசைக்கு ஒரு தங்கையும் அன்புக்கு ஒரு காதலியும் இருக்கும் போது மூன்றாவது பெண்ணொருத்தியிடம் எதற்காக அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று தான் அவளைத் தட்டிக் கழிக்க முயன்றான்.

ஆனால் மனிதன் நினைத்தபடி என்னதான் நடந்து விடுகிறது...? எந்த ஒரு பொருளை அடைய விரும்புகிறோமோ அது எம்மைவிட்டுத் தூர விலகிப் போவதையும் எதை விலக்கித்தள்ள முயற்சிக்கிறோமோ அது எம்மை நெருங்கி நெருங்கி வருவதையும் வாழ்க்கையில் பலமுறை கண்டிருக்கிறோம். ரகுவின் வாழ்க்கையிலும் அப்படித் தான் ஒன்று நடந்தது.

ஆரம்பத்தில் காவல் காரணமாக அமர்த்தப்பட்ட அவன் காலப் போக்கில் டாக்டரின் அந்தரங்கக் காரிய தரிசிபோலானான். அவனுக்கென்று ஒரு தனிவேலை இருக்கவில்லை. அனேகமாக அவன் டிஸ்பென்சரியோடு சம்பந்தப்பட்ட எல்லா வேலைகளையும் பழகிவிட்டான் என்றே கூறவேண்டும். அதனால் யாராவது வேலைக்கு வராத நாட்களில் டாக்டர் அவனை அந்த வேலைக்குத் தற்காலிகமாக நியமிப்பார். இப்போது வேறொர் காவற் காரன் அங்கு நிரந்தரமாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தான்.

ஆனால் ரகுவின் துரதிர்ஷ்டம் அன்று அந்தக் காவற் காரன் வராததால் அவன் வரும்வரை டாக்டர் அவனையே காவற்காரனாக நியமித்திருந்தார். அத்துடன் இரவு டியூட்டி பார்க்கும் நர்ஸுக்கும் வேண்டிய ஒத்தாசை செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பது டாக்டரின் கட்டளையாக இருந்தது. அவனுக்குப் பழக்கமான மிளி யாராக இருக்க லாம் என்று தான் அவன் தடைசொல்லாமல் டாக்டரின் கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால் இப்பொழுது அது அவனுக்கு ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது.

அவன் பக்கத்துக் கடைக்குச் சென்று சாப்பிட்டுவிட்டு வாயிற்படி அருகே ஒரு நாற்காலியைப் போட்டு அமர்ந்து கொண்டான். அன்றையப் பொழுதைப் போக்கவும் நித் திரை தூங்காமல் இருப்பதற்காகவும் தனக்குப் பிடித்தமான ஆங்கில நாவலாசிரியையான ' பாபறா காட்லான்ட் ' என் பவரின் ' லவ் இன் ஹைடிங் ' மறைவில் காதல் என்ற புத்தகத்தையும் கையோடு கொண்டு வந்திருந்தான். அதை முன்பு ஒருமுறை படித்திருக்கிறான். அதை எத்தனை முறை படித்தாலும் அவனுக்கு அலுப்பதில்லை. அந்த நாவலாசிரியையின் எந்தப் புத்தகத்தை எடுத்தாலும் அவன் பலமுறை படிப்பான். வாசகர்களைப் பாத்திரங்களுடன் ஒன்றிப்போக வைக்கும் படைப்புகள் அவை. வழக்கம் போல பவானி படுத்திருந்த அறைப்பக்கம் வரை சென்று வெளியே நின்று பார்த்துவிட்டு மீண்டுந் தன் இருப்பிடத் திற்குச் சென்று புத்தகம் படிக்கத் தொடங்கினான்.

அப்போது யார் நீங்களா...? நீங்கள் கூட இங்கே தானே வேலை பார்க்கிறீர்கள்? எனக்குப் பவானி சொன் னாள். இங்குப் பல நாட்கள் வேலை செய்கிறீர்களாக்கும். .? நான் இங்கு வேலை ஏற்று ஒரு சில நாட்கள் தான் ஆகிறது. ஆயினும் எனக்கு இந்த டிஸ்பென்சரியும் டாக்டரும் ரொம்

பப் பிடித்துள்ளனர். உங்களுக்கு நாவல்கள் என்றால் பிடிக்குமாக்கும்..? எங்கே அந்தப் புத்தகத்தைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாமா.....? என்று குரல் கேட்டது.

அந்தக் குரலைக் கவனிக்காதவன் போல் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அவள் குரலுக்கு மட்டும் காதைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அவன் தன் கையில் இருந்த புத்தகத்தை அவளிடம் நீட்டினான். ஆனால் தன் பார்வையை மட்டும் வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான். அவனைப் பார்த்தபடியே புத்தகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு “ஓ பாபறா காட்லாண்டின் புத்தகமாக்கும்! எனக்கு ரொம்பப் பிடித்தமான ஆசிரியை. ஆங்கில நாவல்கள் உங்களுக்கு அதிகம் பிடிக்குமாக்கும்.....?”

அவள் கேள்வி அவனுக்குச் சினமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ‘பிடிக்கும்’ என்று மட்டும் சுருக்கமாகப் பதிலளித்தான். அவள் புத்தகத்தை அவளிடம் நீட்டினான். ஆனால் அவன் தன் பார்வையை வேறெங்கோ செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவள் புத்தகம் நீட்டியதைக் காணவில்லை. ‘உங்கள் புத்தகம்’ என்று அவள் குரல் கொடுத்த பின்புதான் தன் கையை நீட்டிப் புத்தகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

அதன் பின்பு கேட்ட சப்பாத்துச் சத்தத்தில் இருந்து அவள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விட்டாள் என்பது அவனுக்குப் புலனாகியது. கையில் புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவள் போவதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் அவன். அவளுக்காக அவன் உள்ளம் முதல் தடவையாக ஏங்கிக் கொண்டது. அவளை உதாசீனஞ் செய்துவிட்டோமோ என்ற பயமும் கூடவே எழுந்தது. பவானியையும் பார்வையிடுவளாக இருந்தபடியால் அவளுடன் சமாதான

மாகவே நடந்துகொள்ள வேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டான். அதனால் கையில் இருந்த புத்தகத்தை மூடிவிட்டு அவன் சிறிது நேரம் தெருவாயிலுக்கும் உள்ளாக்குமாக நடந்தான். அவன் மனதில் அமைதி நிலவுவதாக இல்லை. நிர்மலா எங்கே இருக்கிறாள் என்ன செய்கிறாள் என்று பார்க்க அவன் மனம் துடித்தது.

இதுவரை தெருவாயிலுக்கும் உள்ளாக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தவன் இப்போது டிஸ்பென்சரி விறாந்தை நீட்டுக்கு நடக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் யாரைத் தேடி வந்தானோ அந்த முகத்தை அவனால் காணமுடியவில்லை. எங்குப் போயிருப்பாள் என்று சிந்தித்தபடியே அவன் திரும்பவுஞ் சென்று தனக்குரிய இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

வழக்கமாக அவன் ஆசையோடு படிக்கும் புத்தகத்தைக் கையில் எடுக்கவே அவனுக்கு அன்று பிடிக்கவில்லை. சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒரு மனிதனின் மனநிலையை மாற்றியமைத்து விடுகிறது என்பதற்கு அன்றைய சம்பவமே சாட்சியாக அமைந்திருந்தது. அன்று, புதிய கேஸ் ஒன்றும் அனுமதிக்கப்படாததால் ரகுவுக்கு சோம்பலாக இருந்தது. கூடவே தூக்கமும் வந்து அவனைப் பழி வாங்கியது. அவனது நினைவு திடரென உமாவிடஞ் செல்கிறது. உமா இந்நேரம் நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பாள். அவளுக்கென்ன சீமான் வீட்டுப்பிள்ளை.. இந்த ஏழையை நினைத்துக்கொண்டிருக்க அவளுக்கு எங்கே நேரமிருக்கப் போகிறது....? என்று எண்ணியவனின் உதடுகள் மீண்டும் அந்தப் பழைய பாட்டை மீட்டுக்கொண்டன..

“ எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு
வாசலில் உன் காலடி ஓசை கேட்டிருப்பேன்

வந்தவுடன் உன் ஆசைமுகத்தைப் பார்த்திருப்பேன்
 கண்ணில் நீரைக் காணாமல்
 கவலை ஏதும் கூறாமல்
 என்னை எண்ணி வாழாமல்
 உனக்கென நான் வாழ்வேன்
 காலம் வரும் என் கனவுகள் எல்லாம்
 கனிந்து வரும்.....'

இந்த அடிகளையே திருப்பித் திருப்பி முணுமுணுத்துக் கொண்டவன் காலம் வரும் என் கனவுகள் எல்லாம் கனிந்து வரும்....என்று அடிகளைப் பாடியதும் கண்களில் இருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகித் தன்னை மறந்து கண்ணை இறுக மூடிக் கொண்டு தலையைத் தன் நாற்காலியின் பின்புறமாகச் சாய்த்து அப்படியே கண்ணயர்ந்து விட்டான். அது டிஸ்பென்சரி என்ற நினைவே அவனுக்கு அற்றுப்போய்விட்டது. அவன் மானசீகமாக உமாவோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டான். சுவர்க்கத்தை அவன் கண்டதில்லை. ஆயினும் தான் இருப்பது சுவர்க்கம் என்றோர் பிரமை தட்டியது அவனுக்கு. அப்போது 'ராமு' என்று குரல் கேட்டு அவன் திடுக்கிட்டு விழித்தான். அங்கே அவனுக்குப் பழக்கமான 'மிஸி' வழக்கம் போல அவனைப் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்..

15ஆம் அத்தியாயம்

அந்த டிஸ்பென்சரியில் வேலை ஏற்கத் தொடங்கிய நாட்களில் இதுவரை இன்று போல அவன் தன்னை மறந்து படுத்துக்கொண்டதே கிடையாது—உள்ளத்தால் ஏற்பட்ட சோக உணர்ச்சி அவன் உடலையுங் கூட வாட்டிவிட்டது.

“என்ன ராமு... நல்லாக் காவல் செய்கிறாய்... இம்... எழுந்திரு... இனித்தான் விடிஞ்சுபோச்சே போய் வீட்டில் நல்லாத் தூங்கிக் கொள்” என்று அந்த நர்ஸ் கூறிய பின்புதான் அவன் பரபரப்புடன் எழுந்தான். அவனால் எழுந்திருக்க முடியாதபடி தலைசுற்றியது. எங்கே விழுந்துவிடுவோமோ என்று பயந்த அவன் பக்கத்தில் சுவரைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“என்ன ராமு... உனக்குச் சுகமில்லையா...? என்று கேட்ட நர்ஸ் அவன் தலையில் கைவைத்துப் பார்த்து விட்டு உனக்கு நல்ல காய்ச்சல் அடிக்குது. வா மருந்து தாறன். குடித்துப்போட்டு போய்ப் படுத்துக்கொள் என்றாள்.

ரகு அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அவன் உடலெல்லாம் வலித்தது. ஆகவே அந்த நர்ஸ் இருக்கும் இடத்தில் இருந்த ஓர் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டான்.

அந்த நாள் கொடுத்த மருந்தைக் குடித்துவிட்டு அவன் பக்கத்து வாங்கின் மேல் படுத்துக்கொண்டான்.

திரும்பவும் அவன் கண்விழித்த போது நன்றாக விடிந்துவிட்டிருந்தது. காலைச் சூரியன் தன் பொற்கிரணங்களை உலகுக்கு அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்தான்.. அவனுக்குக் காய்ச்சல் சிறிது தணிந்து உடலும் லேசாக இருக்கவே அவன் எழுந்து பவானியின் அறைப்பக்கஞ் சென்றான். அது டாக்டர் வரும் சமயமாக இருந்ததால் பவானியின் அறைக்குட் செல்லாமல் அவன் வெளியே டாக்டர் கண்ணுக்கு மறைந்து நின்று கொண்டான்.

டாக்டர் பவானியின் அறைக்குட் சென்று திரும்பும் வரை அவன் அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிட்டு டாக்டர் அந்த அறையைத் தாண்டியதும் பூனையைப் போல் பதுங்கிப் பதுங்கி பவானியின் அறைக்குட் சென்றான். என்ன அண்ணா.... இப்போ காய்ச்சல் எப்படி....? வருத்தத்தோடு ஏன் வந்தீர்கள்....? வீட்டுக்குப்போய் நன்றாகப் படுத்துறங்குங்கள். இலட்சுமி அக்காளிடம் கூறி ஏதாவது சுடச் சுடப் போட்டுக் குடியுங்கள்.

அவனைக் கண்ட பவானி தன்பாட்டுக்கே பேசிக் கொண்டுபோன போது ரகு திடுக்கிட்டான். இதற்குள் இவளுக்கு எப்படி எனக்கு வருத்தம் என்று தெரிந்தது எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். மிஸிதான் சொல்லி இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அதற்குள் எனக்குச் சுகமில்லை என்ற விடயம் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது தங்கச்சி என்று நினைத்ததைக் கேட்டு விட்டான். விடிந்து இவ்வளவு நேரத்திற்கும் நீங்கள் வராததால் அப்படித்தான் ஏதாவது இருக்கும் என்று மிஸியிடங் கேட்டன். அதுதான் உங்களுக்குச் சுகமில்லை என்றும் தான் மருந்து கொடுத்த தாகவும் கூறியது என்றாள்.

ரகுவுக்கு உடல் உஷ்ணம் குறைந்திருந்ததே தவிர உடல் அசதி குறைந்தபாடாக இல்லை. அதனால் பவானியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அவன் தெருவில் இறங்கி நடந்தான். அவனால் நடக்கக்கூடத் தெம்பு இருக்கவில்லை. எப்படியோ பஸ்ஸில் ஏறி வீட்டை அடைந்துவிட்டான். அவன் வீட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தபோது இலட்சுமி வீட்டு ரேடியோவில் இருந்து வெளிவந்த பாட்டு அவனை அப்படியே அதிரவைத்தது.

“ வாசலிலே உன் காலடி ஓசை கேட்டிருப்பேன் வந்தவுடன் உன் ஆசை முகத்தைப் பார்த்திருப்பேன் ” அந்த அடிகள் அவனை என்னவோ செய்தன. அந்த வீட்டில் அவன் காலடி ஓசை கேட்டு வரக்கூடிய ஆசைமுகம் இல்லவே இல்லை. அந்த ஆசைமுகத்தை அன்பு இதயத்தை அழகான உருவத்தைப் பார்க்கவேண்டுமானால் அவன் திரும்பவும் வல்வெட்டித் துறைக்குத்தான் போக வேண்டும். அதுதான் அவன் வாழ்க்கையில் நடக்காத நடக்கமுடியாத ஒரு காரியமாய் விட்டது. அந்த அன்பு ஜீவனாகிய உமாவை அவன் நினைக்கக்கூட உரிமையற்றவனாகி விட்டான். அவனை மறக்கத்தான் முயற்சிக்கிறான். ஆனால் முடியவில்லை. போதாததற்கு அவனைச் சோதிப்பது போல் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டாகிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. அதற்கு மேலும் அவன் அங்கு நிற்கமுடியாதவனாய்த் தன் காதுகள் இரண்டையும் கைகளால் இறுகப் பொத்திக் கொண்டதான் குடியிருக்கும் பக்கத்தை அடைந்தான். நல்ல காலம் அவன் வந்ததை யாரும் காணவில்லை. அவன் பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டான்.

நித்திரை கொள்ளவேண்டும்போல இருந்ததே தவிர அவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தவனின் உதடுகள் அந்தப் பாட்டின் சில அடிகளை முணுமுணுக்கின்றன.

“ காலம் வரும் என் கனவுகள் எல்லாம்
 கனிந்து வரும்,
 காத்திருப்பேன் என் பாதையில் தெய்வம்
 இணைந்துவிடும்.
 காதல் என்றால் சேயாவேன், கருணை என்றால்
 தாயாவேன்
 கண்ணா உந்தன் நிழலாவேன்,
 உனக்கென நான் வாழ்வேன் ”.

இந்தக் கடைசி அடிகள்தான் உமாவுக்கு மிகவும் பிடித்த
 மானவை. அந்த அடிகளைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கச்
 சொல்லிவிட்டுக் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பாள். அவனும்
 அவளை அர்த்தத்துடன் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே
 பாடுவான். “ என்னை அப்படிப் பார்க்காதீர்கள் ” அவன்
 பிசு பண்ணுவான். அவன் இமைக்காமல் பார்த்துக்
 கொண்டே இருப்பான்.

அவள் முகம் குங்குமமாகச் சிவப்பேறக் கைகளால்
 முகத்தை இறுக மூடிக் கொள்வாள். ‘ கண்ணா உந்தன்
 நிழலாவேன் உனக்கென நான் வாழ்வேன் ’ அவன் அந்த
 அடிகளைப் பாடியதும் அவள் அவன் மார்பில் முகம்
 புதைத்துக் கொள்வாள். . . . அப்புறம். . . . அப்புறம். . . .
 அது அவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

“ உமா. . . . நீ என் மேல் உன் உயிரையே வைத்திருக்
 கிறாய் அந்த ஆழமான அன்பில் நம் ஏற்றத் தாழ்வை
 உன்னால் அணுஅணுவும் சிந்திக்கமுடியவில்லை. ஆனால்
 என் மனதில் என்னையறியாமல் ஒரு பயம் குடி கொண்ட
 டிருக்கு உமா. இறைவன் நம்மை ஒன்று சேர்ப்பான் என்ற
 நம்பிக்கை எனக்கு நிறைய உண்டு. ஆயினும் தற்செயலாக
 உன் பெற்றோர் நம் காதலை ஆதரிக்காவிட்டால் என்ன

நடக்கும் என்று நினைக்கவே எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. என்னைவிட நான் உன்னைப் பற்றித்தான் அதிகம் கவலைப்படுகிறேன். நான் ஏழை. கட்டாந்தரையில் படுத்துறங்குபவன். அதனால் எதையும் தாங்கக் கூடிய இதயம் எனக்குண்டு. நீ பணக்கார வீட்டுப்பெண். பஞ்சு மெத்தை யில் படுத்துறங்குபவள். அதனால் உன் இதயமும் மென்மையானதாக எந்தத் துன்பத்தையும் சகித்துக்கொள்ள முடியாததாக இருக்கும் என்ற துன்பந்தான் என்னை மிகவும் வாட்டுகிறது உமா. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதியாகக் கூற விரும்புகிறேன். நீ எங்கிருந்தாலும் அங்கே நானும் இருப்பேன் என்பதை மட்டும் நம்பு. உடலளவில் இல்லா விட்டாலும் என் உள்ளம் என்றென்றும் உன்னுடனேயே இருக்கும். எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு இருப்பேன் என்று அவன் இடையில் பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பும் போது அவள் தன் தாமரைக் கரத்தால் அவன் உதடுகளைப் பொத்திக் கொள்வாள்.

இப்போது அந்தப் பழைய நினைவுகளையெல்லாம் இந்தப் பாட்டு மீட்டுவிட்டது. ஓய்வையும் அமைதியையுந்தேடி வந்தவனுக்கு மீண்டும் மனதில் ஒரே குழப்பம். அவன் உணர்ச்சி அவனைச் சித்திரவதை செய்தது. அப்படியே எழுந்து ஓடிப்போய் அவளை இறுகக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் போல் அவன் அங்கமெல்லாந் துடித்தது.

ஆசை என்னும் உஷ்ணத்தையே தன்னைத் தீய்த்து விடுமோ என்ற அச்சத்தில் கண் மூடியவன் அப்படியே கண்ணயர்ந்து விட்டான். அன்று சாயந்தரம் அவன் கண்விழித்தபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டிருந்தது. தன்னை மறந்து கண்ணயர்ந்ததால் அவனுக்கு உடலும் லேசாக இருந்தது. அவன் எழுந்து திமிர்முறித்தபடியே வெளியே

சென்றான். அப்போது தான் இலட்சுமி அவனைக் கண்டிருக்கவேண்டும். “எப்ப வந்தீங்க ராமு.....? இதுவரை நீங்கள் அறைக்குள்தான் படுத்திருந்தீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. இரவு வேலையாக்கும் கண்ணெல்லாம் சிவந்து குடித்த மாதிரி இருக்கு.... ஆமாம்.... இப்போ பவானிக்கு எப்படி? வீட்டுக்கு எப்போ வாறாவாம். உங்களுக்குத் தேனீர் தரட்டுமா என்று கேள்விகளாகவே அடுக்கிக் கொண்டு போனாள்.

எனக்கு இரவு வேலைதான்....அத்தோடு சாடையான காய்ச்சலும். பிளெயின் டி யாகத் தந்தீர்கள் என்றால் நல்லது. பவானிக்கு இப்போ எவ்வளவோ தேவலையக்கா....இன்னும் இரண்டொரு நாளில் வீட்டுக்கு வந்திருவா என நினைக்கிறேன். இப்போ பவானியிடந்தான் போகப் போகிறேன். கையோடு டாக்டரையும் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்” என்று பதிலளித்துவிட்டுப் பக்கத்து நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டான் ரகு.

‘அடே. ஏன் நேரத்தோடேயே சொல்லவில்லை ராமு. குடிநீர் ஏதாவது போட்டிருக்கலாம். இப்போது கூட நான் கேட்காவிட்டால் நீங்கள் எதுவும் சொல்லியிருக்கமாட்டீர்கள். பரவாயில்லை, கொஞ்சம் இருங்கள் குடிநீர் தயாரித்து வருகிறேன் என்று அவள் கூறவும் வேண்டாம் அக்கா. ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வரும்போது மருந்து எடுத்துத்தான் வந்தேன். இப்போ உடம்புக்குச் சுகமாயிருக்கிறது என்று மறுத்துவிட்டான் ராமு.

சிறிது நேரத்தின் பின் இலட்சுமி கொண்டு வந்து கொடுத்த இஞ்சித் தேனீரைக் குடித்துவிட்டுப் பவானியைப் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றான். அவன் வைத்திய

சாலையை அடைந்த போது நன்றாக இருட்டி விட்டிருந்தது. டாக்டர் வாயிலிலேயே நின்றுருந்தார்.

“என்ன ராமு காலையில் உனக்குக் காய்ச்சல் என்று யாரோ சொன்னார்கள்சுகமா ? இன்றைக்கு நான் வேறு ஆளை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டேன். நீ வீட்டுக்குப் போய் நன்றாக இரண்டு நாட்களுக்குப் படுத்துறங்கு. உன் தங்கச்சியையும் நாளைக்கே அழைத்துப்போகலாம். அப்ப தான் நீயும் வீட்டிலே ஒழுங்காய் ஓய்வெடுப்பாய் என்று அவனைப் பார்த்துக் கூறிய அவரை நன்றிப்பெருக்குடன் பார்த்தான் அவன்.

அவர் கூறியதில் இருந்து அவன் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியவனாக இருந்தான். ஆயினும் தன் தங்கச்சியைப் பார்க்காமல் போக அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. அவன் ஆஸ்பத்திரி ஊழியன். நினைத்த நேரம் உள்ளே செல்ல அவனுக்குப் பூரண அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் அவன் அந்த அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் தயங்கித் தயங்கி ஒரு படியாகத் தன் உள்ளக்கோரிக்கையை டாக்டரிடம் வெளியிட்டான்.

அப்போது டாக்டர் அவனைப் பார்த்துப் பலமாகச் சிரித்தார். “உன் தங்கச்சியை ஒரு நாள் கூடப் பார்க்காமல் இருக்கமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும்” சரி சரி சந்திக்கும் நேரத் தவறிவிட்டது. உனக்காகப் பத்து நிமிடம் தருகிறேன். சீக்கிரம் பார்த்துவிட்டுப் போ என்றபோது அவர் குரலில் அன்புங் கண்டிப்புங் கலந்திருந்தன. டாக்டரைப் பழகிய குறுகிய காலத்துக்குள் அவரது குணநலன்களை நன்றாக ஆராய்ந்து வைத்திருந்தான். அவரது நெஞ்சம் எவ்வளவு இளகியதோ அவ்வளவு கட்டுப்பாடும்.

கண்டிப்பும் நிறைந்தவர் அவர் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

அதனால் அவருக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு அவன் விரைவாகப் பவானியின் அறையை நோக்கி நடந்தான். அன்று பவானி எழுந்து படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு அருகில் இருந்த நாற்காலியில் கையை ஊன்றிய படி நேற்றுப் புதிதாக அவனைக் கலக்கிய தாதி நிர்மலா நின்றுகொண்டு பவானியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். ரகு அந்த நேரத்தில் அவளை எதிர்பார்க்கவில்லை. உள்ளே செல்வதா விடுவதா என்று ஒரு நிமிடம் சிந்தித்தவன் திடீர் என உள்ளுக்குள் சென்றான். “பார்த்தீர்களா மிளி எப்படியும் அண்ணா வருவார் என்று நான் சொல்ல வில்லையா? என்று நிர்மலாவைப் பார்த்து பவானி உனக்குச் சுகமா அண்ணா என்று ரகுவைப் பார்த்து அன்புடன் வினாவினாள்.

“எனக்கு இப்போ நல்ல சுகந் தங்கச்சி.... படுத்தாற் போல் தூங்கிப் போய்விட்டேன். உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் நீ காத்திருப்பாய் என்றுதான் அவசரமாக ஓடிவந்தேன். உனக்குத்தான் நல்ல மிளி இருக்கிறாளே துணைக்கு.... என்று நிர்மலாவை வேண்டுமென்றே ஓரக் கண்ணால் பார்த்தபடி கூறினான் ரகு.

“ஆமாம் அண்ணா மிளிக்கு என்மேல் ரொம்பப் பிரியம். அடிக்கடி வந்து பார்க்கும். இப்போதுகூட அண்ணா ஏன் வரவில்லை என்று கேட்கத்தான் வந்திடுச்சு. உங்களுக்குச் சுகமில்லை என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள் உங்களுக்கு நூறு வயசு அண்ணா, என்று பதிலளித்தாள் பவானி.

“வேண்டாந் தங்கச்சி இருபத்தைந்து வருட வாழ்க்கை பூர்த்தியாவதற்குள்ளேயே இப்படி ஒரு சோதனை என்றால்

நூறு வருடங்களை நினைத்துப் பார்க்கவே நான் விரும்பவில்லை. ஆமாம் உனக்கு ஒரு நல்ல செய்தி சொல்லப் போறன். அதைக் கேட்டால் நீ ரொம்ப மகிழ்ச்சியடைவாய். நாளைக்கு நீ வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று டாக்டர் கூறிவிட்டார். ”

“ அப்படியா அண்ணா.... ரொம்ப மகிழ்ச்சி. மிளியை விட்டுப் போட்டுப் போறது தான் துக்கம் என்றாள் பவானி.

“ டிஸ்பென்சரிக்குப் போகும்போது ஒருமுறை வீட்டுக்கு வரச்சொன்னால் அந்தக் கவலையும் விட்டது என்று வாய் விட்டுச் சிரித்தான் ரகு. ஏனோ அன்று நிர்மலாவின் மனதைச் சீண்டி விளையாட வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு.

அவன் கூற்றைக் கேட்டுப் பவானி சிரித்தாள். நீ உன் அண்ணாவோடு கதைத்துக் கொண்டிரு. பவானி நான் போயிற்று பிறகு வாறன் என்று கூறி வெளியேறினாள் நிர்மலா. அவள் செல்வதையே பார்த்து நின்ற ரகு பவானியின் பக்கந் திரும்பி அவளையே கண்வெட்டாமற் பார்த்து நின்றான். என்னண்ணா இது..... அப்படி எதற்காக என்னைப் பார்க்கிறீர்கள். எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது என்று கூறிவிட்டுத் தலை குனிந்து கொண்டாள். ரகு தன் கொடுப்புக்குட் சிரித்துக்கொண்டான். இந்தப் பெண்களே புதிரானவர்கள் அன்றொரு நாள் உமாவின் அழகில் மயங்கி அவளை இப்படிப் பார்த்து ரசித்தபோது அவளும் இதே வார்த்தைகளைத்தான் சொன்னாள். இன்று இவளை என் சகோதரி என்ற உரிமையில் அன்பொழுகப் பார்க்கிறேன். இந்த இரண்டு வாரங்களுக்குள் ஏதோ ஒரு புதுவித வளர்ச்சியை இவளிடங் கண்டு பூரிப்பினால்

பார்க்கிறேன். ஆனால் இவளும் அதே வார்த்தைகளைத் தான் சொல்கிறாள். பெண்களுக்கெல்லாம் உணர்ச்சி, ஒன்றுபட்டது தானா ?

“ உன்னைப் பார்க்கும்போது இந்த இரண்டு வாரங்களுக்குள் ஒரு வித்தியாசமான தோற்றமாக இருக்கிறது. என் மருமகன் பூரண வளர்ச்சி அடைந்து விட்டனோ என்று சந்தேகித்து அப்படிப் பார்த்தேன் என்று கூறி அவன் சிரித்தபோது போங்கண்ணா என்று செல்லமாகக் கோபித்துக் கொண்டாள் பவானி.

ரகு தன் கையில் இருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்தான். டாக்டர் அனுமதித்திருந்த பத்து நிமிடங்களில் ஒன்பது நிமிடங்கள் சென்றுவிட்டிருந்தன. அவன் பவானியிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். அறையைவிட்டு வெளியேறியவன் இரண்டடி வைத்து இருக்கமாட்டான் ‘ உங்களைத் தான் கொஞ்சம் நிற்கிறீர்களா ? என்ற குரல்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். அவனை நோக்கி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தாள் நிர்மலா. அவள் அவனிடம் எதையோ நீட்டிய போது அவன் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினான்.

‘ பயப்படாதீர்கள் உங்களுக்கு மருந்துதான். இதில் இருக்கும் மாத்திரைகளில் இரண்டை இரவுக்கும் இரண்டைக் காலையிலும் போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்றாள் நிர்மலா.

காலையில் எனக்கு மற்ற மிளி மருந்து தந்தவர். அதற்குப் பிறகுதான் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினேன். இனி எந்த மருந்தும் தேவையில்லை என்று கூற வாயெடுத்தவன் அதைத் தொண்டைக்குள்ளேயே புதைத்துவிட்டு அவள் நீட்டிய பொட்டலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

அவன் உதடுகள் அவனையும் அறியாமல் நன்றி என்று பிரிந்து மூடிக்கொண்டன.

‘ பரவாயில்லை ’ கூறிவிட்டு விர் என அவள் நடந்து சென்றாள். அவளைப் புரியாமல் அவனும் நடந்தான். சிறிது தூரஞ் சென்றதும் அவன் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். அதே சமயம் அவளும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்திருக்க வேண்டும். அதன் பின்பு இருவர் நடையும் மிகவும் துரிதமாக இருந்தது. “ வாசலிலே உன் காலடி ஓசை கேட்டிருப்பேன் ’ உமா அவன் முன் நின்று பாடுவது போன்ற பிரமையில் நடந்து கொண்டிருந்தான் ரகு.

16ஆம் அத்தியாயம்

மறதி என்ற ஒன்றை இறைவன் படைத்திராவிட்டால் மனித சமுதாயம் எப்போதே சாம்பராகியிருக்கும். அப்படியான மறதியைக் கொண்டு எதையோ தன் மனதைவிட்டு அகற்றிவிடத்தான் ரகுவும் முயற்சிக்கிறான். ஆனால் சில நினைவுகளுக்கு மரணம் என்ற ஒன்று ஏற்படுவதேயில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் சில மனிதர்கள்கூட இந்த நினைவு தரும் நிம்மதியில்தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உமா என்னும் ஓவியம் அவன் இதயத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டிருந்தது. இனிமேல் அந்த ஓவியத்தை அவன் இதயத்தில் இருந்து அழிக்கவே முடியாது. அது அழிபட முடியாத மையால் வரையப்பட்டுவிட்டது. அவன் எங்குச் சென்றாலும் என்னத்தைச் செய்தாலும் உமா அவனைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பாள்.

அதன் பின் அவன் அந்தப் பக்கந் திரும்பவேயில்லை. நேராக நடந்து பஸ்ஸில் ஏறி வீட்டையடைந்தான். அன்று இரவு அவன் சாப்பிடவில்லை. நிர்மலா அவனிடம் கொடுத்த மாத்திரைகள் பத்திரமாக அவன் மடியில் இருந்தன. அதைக் குடிப்பதா விடுவதா என்ற நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பின் ஒரு அன்புள்ளத்தின் ஆத்ம திருப்திக் காக அவள் சொன்னபடி இரண்டு மாத்திரைகளை விழுந்

கினான். அதற்கு மேல் இலட்சுமி கொடுத்த காப்பியைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்துவிட்டான். அன்று இரவு முழுவதும் அவனுக்கு அமைதியாக நித்திரை கொள்ள முடிந்தது.

அடுத்த நாள் வழக்கத்திற்கு விரோதமாக அவன் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் பிந்தித்தான் எழுந்தான். அவனுக்கு உடல்நிலை பூரண குணமாகிவிட்டது போன்ற தோர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. காலையில் மிஸி கொடுத்த மருந்தைவிட நிர்மலா கொடுத்தது சிறந்ததாக இருக்கவேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டான். அன்று பவானியைக் கூட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றது மறக்கவில்லை. ஆனால் சாவகாசமாக சாயந்தரம் போய்க் கூட்டி வந்தால் போதும் என்ற எண்ணத்தில் முகங்கழுவிப் போட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டான்.

சிலநிமிட நேரத்தின் பின் அவனது அறைக் கதவு தட்டப்படும் சத்தங் கேட்டு எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தவன் திடுக்கிட்டு அப்படியே நின்றான். அங்கே மூட்டை முடிச்சுகளுடன் பவானி நின்றாள். 'நீயா தங்கச்சி தனியாகவா வந்தாய் சாயந்தரம் நான் வருவன் என்று தெரியுமல்லவா? என்று அப்படியிருக்க நீ ஏன் தனியாக வந்தாய்? டாக்டருக்கு நீ வந்தது தெரியுமா? என்று அதிர்ச்சியடைந்த நிலையில் கேள்விக்குமேல் கேள்வியாக அடுக்கிக் கொண்டு சென்ற ரகுவைப் பார்த்துக் கபடமற்ற குழந்தை போல் சிரித்தாள் பவானி. அவள் சிரிப்பு ரகுவுக்கு எரிகிற அடுப்பில் எண்ணெய் வளர்ப்பது போன்றதோர் நிலையை உண்டாக்கியது.

எனக்கு ஒரு கணவன் இருந்தால் அல்லது இரத்தத் தொடர்பு உடைய சகோதரனாவது இருந்திருந்தால் எப்போது விடிகிறது என்று காத்திருந்து அதிகாலையில் என்னை வந்து அழைத்துக்கொண்டு போயிருப்பார்கள். என்ன

இருந்தாலும் நீங்கள் உறவில்லாதவர்தானே. அதனால் அந்த அன்பும் பாசமும் கூட உங்களைவிட்டு அகன்று விட்டது. ஆயிரமிருந்தாலும் நான் உங்களுக்கு ஒரு சமைதான். அகத்தி ஆயிரம் காய் காய்த்தாலும் பிறத்தி பிறத்திதானே என்று சொல்லாமல் சொல்லிச் சிரிக்கிறாளோ என்று மேற்கொண்டு எதுவும் பேசமுடியாமல் அவன் நின்றபோது “ என்னண்ணா இது, நான்தான் தனியாக வெளிக்கிட்டாலும் டாக்டர் என்னைத் தனிய போகவிட அனுமதித்திருப்பார் என்று நினைக்கிறீர்களா.....? நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளைப் பார்க்கும்போது நீங்கள் அதிர்ச்சியடைந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. போன வருத்தம் எங்கே உங்களுக்குத் திரும்பி வந்துவிடுமோ என்று பயப்படுகிறேன் அண்ணா. என் அன்புத்தெய்வம் போன்ற அண்ணன் விடிந்ததும் விடியாததுமாக எங்கே என்னிடம் ஓடிவந்து விடுவாரோ என்று பயந்துதான் நிர்மலா மிளியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தன். அவர்கள் ‘ டியூட்டி ’ முடிந்து போகும் போது எனக்குத் துணையாக வருவதாகக் கூறினார். டாக்டரும் காய்ச்சலோடு நீங்களும் அலையாமல் இருப்பதற்கு அதுதான் நல்ல யோசனை என்றார். அவருடைய அனுமதியின் பேரில்தான் இருவரும் புறப்பட்டு வந்தோம். டாக்சிக்குக் கூட மிளிதான் பணங் கொடுத்தாங்க, என்று பவானி தான் வந்த விவரத்தைக் கூறியபோது ரகுவுக்கு ஒரு சொட்டு நிம்மதி யேற்பட்டதாயினும் நிர்மலாவோடு அவள் வந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நிர்மலாவோடு அவள் வந்தது தவறென்றோ அல்லது தன் கௌரவம் குறைந்துவிடுமென்றோ அவன் எண்ணவில்லை. அதற்கு மாறாகத் தன்னைப்பற்றி ஒரு தாழ்ந்த அபிப்பிராயம் அவள் மனதில் பதிந்து விடுமென்றே அவன் அஞ்சினான். அவளிடம் பவானி தன்னைப்பற்றி அவ்வளவு உயர்வாகக் கூறியிருக்கும் போது அவள் கேவலமாக நினைப்பதற்குத்தான் இடமளித்துவிட்டாளே என வருந்தினான்.

ஆயினும் தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளியே காட்டாமல் 'இரவு முழுவதும் கண்விழித்து வேலை செய்தவர்களுக்கு நீ வேறு தொல்லை கொடுத்து விட்டாய். எங்கே அவர்கள் போய்விட்டார்களா.... என்று நிர்மலாவுக்காகப் பரிந்து பேசினான். இல்லையண்ணா.... மிளி வெளியே தான் இருக்கிறாங்க. உங்கள் சுகத்தையும் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்றுதான் இருக்கிறா. ஆமாம் நீங்கள் மிளி தந்த மருந்து குடித்தீர்களா....? என்று தொடர்ந்து கேட்டாள் பவானி.

'குடித்தேன்' என்று பவானியின் கேள்விக்குப் பதில் அளித்த ரகு அவள் கையிலிருந்த பொருட்களை எல்லாம் வாங்கி அறைக்குள் ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு முன்னோக்கி நடந்தான். அங்கே நிர்மலா ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து ஏதோ ஒரு பத்திரிக்கையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். "பவானி உங்களை அதிகம் சிரமப்படுத்தி விட்டாள் என நினைக்கிறேன். அவள் சார்பில் உங்களிடம் நான் மன்னிப்பு கோருகின்றேன். அவள் எப்போதும் இப்படித்தான் ஒரு சின்னக்குழந்தை மாதிரி. யாராவது அன்பு காட்டினால் தானும் அளவுகடந்த உரிமையோடு பழகிவிடுவாள்,

அப்போது தான் நிர்மலா அவனை நிமிர்ந்து பார்த்திருக்க வேண்டும். 'பரவாயில்லை.... அவள் என்னிடம் கேட்காமல் அவளுக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என உள்ளந் துடித்துக்கொள்கிறது. எனக்குக் கூட அவள் மேல் அப்படி ஒரு பாசம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதற்காக யாரும் யாரிடமும் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உள்ளங்கள் ஒன்று சேரும்போது உணர்ச்சிகள் கூடச் சில வேளைகளில் ஒன்றிவிடுகின்றன. ஆமாம், உங்கள் சுகம் எப்படி? நான் கொடுத்த மாத்திரை சாப்பிட்டீர்களா.. அதன் பின் எப்படியிருக்கு என்று அவள் அவனைப் பரி

வுடன் வினவியபோது அவள் உள்ளத்தை என்னவோ செய்தது. உமாவுக்குப் பின் தன்னிடம் சுயநலமற்ற முறையில் அன்புகாட்டும் இரண்டாவது ஜீவன் என நினைத்துக் கொண்டான்.

“ ரொம்ப நன்றி.....உங்கள் மருந்து என்னை மிகவும் விரைவில் குணப்படுத்திவிட்டது. நாங்கள் இரு வருமே உங்களை அதிகஞ் சிரமப்படுத்தி விட்டோம் என நினைக்கிறேன். நீங்க ரொம்ப நல்லவங்களைப் போல இருக்கிறது. நல்லவங்களைக் கடவுள் எப்போதும் ஆசீர்வதிப்பார். அதனால் நீங்களும் நன்றாக இருப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. கூடிய விரைவில் மாங்கல்யப் பாக்கியம் பெற்றுப் பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழவேண்டும் என ஆசீர்வதிக்கிறேன் என்றான். அப்போது நிர்மலா பலமாகச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உங்கள் வாழ்த்துக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். பவானி எங்கே....சொல்லிவிட்டுப் புறப்படலாம் என நினைக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு அவள் எழுந்து கொள்ள முயன்ற போது “ இருங்கள் போகலாம்.... அதற்குள் ஏன் அவசரப்படுகிறீர்கள். எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் ஒரு கோப்பை தேநீராவது அருந்தக்கூடாதா? நாங்கள் ஏழைகள். அதைவிட வேறு எதைத்தான் உங்களுக்கு நாங்கள் செய்யமுடியும் என்றான் ரகு. அவன் விகடமானபேச்சைக் கேட்டு அவள் அடக்கமாகச் சிரித்தாள். இந்த வீட்டில் உள்ளவர்களே இருவர்தான். தாதியாகக் கடமையாற்றும் நான் உங்களை அப்படியெல்லாம் சிரமப்படுத்தக் கூடாது. உங்கள் விருப்பப்படி வேண்டுமானால் இன்னும் சிறிது நேரம் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் தேநீர் வேண்டாம். டிஸ்பென்சரியில் இருந்து

புறப்படும் போதுதான் நான் குடித்தேன். உங்கள் வீட்டில் இன்னுமொரு நாளைக்குக் குடிக்கிறேன் ' என்றாள் நிர்மலா.

அதற்கு மேல் ரகுவும் அவளை வற்புறுத்தவில்லை. சிறிது நேரத்தில் பவானியும் அங்கே வந்து அமர்ந்துகொள்ள மூவருமாகச் சிலநிமிட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப் போதுதான் நிர்மலாவும், ரகுவும் முதன் முதலாக மனம் விட்டுப் பேசிக்கொண்டனர். நிர்மலா அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றதும் ரகுவும் பவானியும் பலநாள்கள் பிரிந்திருந்த துயர்தீரப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

பவானிக்குப் பூரணமாக உடல்நிலை தேறி வாரங்கள் இரண்டுக்கு மேல் சென்றுவிட்டன. ரகுவும் பழையபடி ஒழுங்காக வேலைக்குப் போகத் தொடங்கியிருந்தான். அவனது தற்போதைய கவலையெல்லாம் பவானியைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது பவானி சுகமாகப் பெற்றுப் பிழைத்து விடவேண்டும் என உள்ள தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டான். அவன் ஒருநாள் கதையோடு கதையாக விளையாட்டுப்போல ரகு பவானியிடம் அவள் கணவன் பெயர் கேட்டுவிட்டான். அந்த வினா அவள் கண்களில் நீரைச் சொரிந்தபோது அவன் திடுக்கிட்டான். ' என்னை மன்னித்து விடு தங்கச்சி உன் மனதைப் புண்படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கமே எனக்கு அடியோடு இருக்கவில்லை. ஆயினும் நாளைக்கு உனக்கு ஒரு மகன் பிறந்தால் அந்தச் சுபசெய்தியை அவருக்கு அறிவிப்பது என் கடமையாக இருக்கும் என்றுதான் கேட்டேன். சரி, அது உனக்குப் பிடிக்காவிட்டால் உனக்கு வேண்டிய உறவினர்களின் பெயரையும், முகவரியையு மாவது கூறு. தற்செயலாக நாளைக்கு எனக்கு ஏதாவது நல்லது கெட்டது நடைபெற்றால் நீ நடுத்தெருவில் நிற்கக்

கூடாது என்று விளக்கங்கொடுத்து அவளைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றான் ரகு.

பவானியும் பிள்ளைப்பேறடையும் நாள்களை அணுகி விட்டாள். இன்னும் பதினைந்து நாள்களில் அவளுக்குச் சுகப்பிரசவமாய் விடுமென டாக்டர் கூறியிருந்தார். ரகு அவளை மிகவும் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பேணிக் காத்து வந்தான். டாக்டர் கட்டளையிட்டபின் அவரது புத்தி மதியை யேற்று வேலைக்குப் போவதைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்திருந்தாள் பவானி. ஆனால் அவளது வீட்டு எஜமானி அவளை எப்போதும் திருப்பி ஏற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாக இருந்தாள். தன் மகப்பேற்றின் பின் மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தாள்.. ரகுவைப்போல அவளும் குழந்தையின் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தன் தாய்மைப்பேற்றை நினைத்து அவள் பூரிப் படைந்த போதும் அந்தப் பூரிப்பு அவளிடம் நிரந்தரமாக நிலை கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கவில்லை. தன் வயிற்றில் கடந்த பத்துத் திங்களாக எத்தனையோ கஸ்டங்களின் மத்தியில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்திருக்கும் சிசு நேர்மையான முறையில் பெறப்பட்டதாக இருந்திருந்தால் அவளது மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்ததாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவள் வயிற்றில் இருப்பது ஒரு அவமானச்சின்னம் என்பது அவளறிந்த உண்மை. அவள் உயிர் உள்ளவரைக்கும் அவளுக்கு ஒரு பாவச்சின்னமாக அது அமைந்துவிடப் போகிறது. அந்தக் குழந்தை வளர்ந்து பெரிதாகியதும் தன் தகப்பனைக் காட்டச் சொல்லிக் கேட்டால் அவள் என்ன பதில் கூறமுடியும்?

தந்தை பெயர் தெரியாத குழந்தை என்று ஊரும் உலகமும் பேசிக் கொள்ளும் போது அவர்கள் வாயை அவள்

எப்படி அடக்க முடியும்? அந்தக் குழந்தை ஒரு பெண் குழந்தையாகிப் பெண்மையின் பெருமையைப் போற்றக் கூடிய தன்மையும் உடையதாக வளர்ந்துவிட்டால் தன்னைப் பெற்ற தாயைப்பற்றி அது எவ்வளவு கேவலமாக நினைத்துக்கொள்ளும் என்றெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்த அவளுக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது.

வருங்காலத்தை நினைத்துப் பார்த்தபோது அந்தக் குழந்தை பிறக்கும் போதே இறந்துவிட்டால் தேவலை போல இருந்தது பாவனிக்கு. ஆயினும் அவளது தாய்மை குமுறியது. குழந்தை எப்படிப் பிறந்தாலும் தாயாகி விட்டாள். அந்தத் தாய்மையை அழித்துவிட முடியாமல் அவள் குழம்பினாள். ராமு அண்ணா இருக்கும்வரை நான் எதற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை, என்று தனக்குள்ளாகவே பேசி மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டாள். பேறு காலம் நெருங்கி பவானிக்கு வயிற்றில் வலி உண்டாகியதும் அவளை டாக்டர் ராஜனின் டிஸ்பென்சரியில் அனுமதித்தான் ரகு. அவனுக்கு ஒத்தாசையாக நிர்மலா சகலதையும் செய்து கொடுத்தாள். இந்தக் குறுகிய காலத்துக்குள் ரகுவும் நிர்மலாவும் மனந்திறந்து பேசிப் பழகிக் கொண்டனர். ரகுவுக்கு வேண்டிய சகலதையும் நிர்மலா உரிமையோடு செய்து கொடுத்தாள். அவன் சாப்பிட வேண்டிய நேரத்தில் அன்புடன் கண்டித்தும் பழகிக் கொண்டவிதம் ரகுவிற்குச் சிறிது இதமாக இருந்த போதும் அதை அவன் முற்றாக ஏற்றுக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அந்த டிஸ்பென்சரியில் அவன் ஓர் புறத்தொழிலாளியாகக் கடமையாற்றிய போதும் நிர்மலா தான் ஒரு படித்த தாதி என்ற கர்வம் ஒரு சிறிதுமின்றி அவன் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் வகையில் நடந்துகொண்டாள்.

சென்றமுறை பவானி உடல்நிலை சுகமில்லாத காரணத்தால் டிஸ்பென்சரியில் அனுமதிக்கப்பட்ட போது ரகு அடைந்த தனிமையும் குழப்பமும் இம்முறை அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. பவானி இல்லை என்கிற உணர்ச்சி தோன்றாமல் நிர்மலா அவனைக் கண்காணித்துக்கொண்டாள். ஆயினும் ரகு அவளோடு மனம்விட்டுப் பழகப் பயப்பட்டான். அவள் காட்டும் அன்பை ஏற்றுக்கொள்ள அவன் மனந்துடித்த போதும் அந்தத் தகுதி தனக்கில்லை என அவன் மனம் அவனைச் சாடிற்று. பவானியை டிஸ்பென்சரியில் சேர்த்து இரண்டு நாட்கள் முடிந்துவிட்டன. மூன்றாம் நாள் காலை பவானிக்குச் சாடையாகப் பிரசவ நோய் ஆரம்பமாகி இருந்தது. அவள்படும் வேதனையைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த ரகுவின் மனந் துடித்தது. அவள் படும் பாட்டைப் பார்த்தபின் அவ்விடத்தில் நிற்க விரும்பாதவனாய் அவன் முன்பக்கஞ் சென்று இறைவனைப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினான். அன்று அவன் அதிர்ஷ்டமோ அல்லது பவானியின் பிரார்த்தனையோ நிர்மலா தான் பகல் வேலைக்குத் தலைமையாகப் போடப்பட்டிருந்தாள். அதனால் ரகு சிறிது அமைதியடைந்தான்.

அரைமணி நேரத்தின் பின் ரகு துடிக்கும் இதயத்துடன் மீண்டும் பவானியின் அறைப்பக்கஞ் சென்றான். அங்கே பவானியைக் காணவில்லை. அவள் பிரசவ அறைக்குக் கொண்டு போயிருப்பதாக அறிந்தான். அவன் கால்கள் அவனையுமறியாமல் அவனை அந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்றன. அந்த அறைக்கதவோடு பதுங்கிக் கொண்டு அவன் வெளியே நின்ற போது பவானி போடும் சத்தம் அவன் இதயத்தைப் பிளந்தது.

அப்பப்பா பிரசவம் எவ்வளவு வேதனையானது. ஒரு குழந்தையைப் பெறுவதற்குத் தாய் தன் உயிரையே பண

யம் வைக்கும்போது குழந்தைகள் மட்டும் பெரியவர்களாகியதும் அதையேன் உணரமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஒரு தாய்ப்படும் பிரசவ வேதனையைப் பார்க்கும் எந்தக் குழந்தையும் தன் தாய்க்கு ஏழேழு ஜன்மங்களிலும் துரோகஞ்செய்ய மாட்டாது என்று நினைத்துக் கொண்டு அந்த அவலச் சத்தத்தைக் கேட்க விரும்பாமல் திரும்பிச் சென்றான்.

நிர்மலாதான் அன்று பிரசவ அறையில் 'டிபூட்டி' எனக் கேள்விப் பட்டிருந்ததால் பவானிக்குச் சிறிது ஆறுதலாக இருக்கும் என எண்ணித் தன் மனதையுஞ் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான். அவன் திண்ணையில் குட்டிப் போட்ட பூனை போலக் குறுக்கு மறுக்கும் நடந்துகொண்டிருந்தபோது அவ்வழியாக நிர்மலா மிகவும் அவசரமாக வியர்க்க விறுக்க நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் தன்னிடந்தான் வருகிறாள் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தவனுக்கு அவள் தன்னைத் தாண்டிச் சென்றது கலக்கத்தைக் கொடுத்தது.

ஒரு வேலை பவானிக்குத்தான் ஏதாவது ஆபத்தோ என்று அவன் மனம் துடியாய்த் துடித்தது. நிர்மலா திரும்பி வரும்போது அவளிடம் இதுபற்றிக் கேட்கலாம் என அவன் ஏங்கியிருந்தபோது நிர்மலா திரும்பி வராமல் குறுக்குப் பாதையில் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள். அவள் மேல் ரகுவுக்கு அப்போதுதான் முதன் முதலாகக் கோபம் வந்தது. தன் பொறுமையைச் சோதிக்கத்தான் நிர்மலா இப்படி நடந்து கொள்கிறாளோ என்று ஆத்திரமடைந்தவனாய் அங்கு நின்றபடியே நிர்மலா என்று அழைத்தான்.

அத்தனை அவசரத்திலும் நிர்மலா அவன் குரல் கேட்டு அப்படியே நின்றாள். ரகு அவளை நோக்கி

ஓடினான். 'ராமு கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கள். உங்கள் தங்கச்சிக்கு இன்னும் இரண்டொரு நிமிடத்தில் குழந்தை பிறந்துவிடும். அந்த நல்ல செய்தியை நானே அறிவிப்பேன் அதுவரை கவலைப்படாமல் இருங்கள்' என்று கூறிவிட்டு அவள் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று பிரசவ அறையைச் சேர்ந்தாள். ஐந்து நிமிடத்தின் பின் அவள் வெளியே வந்த போது ரகு அவளை ஆவலோடு பார்த்து நின்றான்.

17ஆம் அத்தியாயம்

பெண்ணாகப் பிறப்பது பாவம். பெண்ணோடு கூடிப் பிறப்பதும் பாவம் என ரகு கேள்விப்பட்டிருந்தான். அது எதற்காகக் கூறப்பட்டதென அவன் இதுவரை ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை. ஆனால் நிர்மலாவைக் காத்துக்கொண்டு நின்ற இந்தச் சொற்ப நேரத்திற்குள் அப்படியொரு ஆராய்ச்சி அவன் மனதில் எழுந்து அதற்கு ஒரு விளக்கமும் கொடுக்கப் பட்டது. இந்தப் பெண்கள் படும் பிரசவ வேதனையைப் பார்த்த ஒருவன்தான் இப்படி ஒரு பழமொழியை உண்டாக்கியிருக்கவேண்டும் என அவன் மனந் துணிந்தது. அவனுக்கு இடையில் கிடைத்த ஒரு பெண் சகோதரத்தின் பிரசவவேதனையே இவ்வளவு கவலையைத் தருவதாக இருந்தால் பவானியின் கணவன் மட்டும் அங்கு நின்றிருந்தால் அவன் மனம் இந்த மூன்று மணி நேரமும் என்ன பாடு பட்டிருக்கும் எனச் சிந்தித்தான். இதுவரை பவானிக்கு ஆண்பிள்ளைதான் பிறக்கவேண்டும் என்ற இறுமாப்போடிருந்தவன் இப்போது என்ன குழந்தை பிறந்தாலுஞ்சரி என்ற நிலைக்கும் வந்துவிட்டான். பெண்குழந்தை என்றால் பரவாயில்லை என்றுகூட நினைத்தான். ஆண்பிள்ளையாக இருந்தால்தான் கடந்த மூன்று மணி நேரமும் பட்ட சித்திரவதையை அந்தக் குழந்தையும் படவேண்டி வருமே என்ற வேதனை அவனுக்கு.

“ உங்கள் தங்கச்சிக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கு. சீக்கிரம் சென்று கற்கண்டு வாங்கி வாருங்கள் என்று நிர்மலா கூறிய பின்புதான் ரகு இந்த உலகத்திற்கு வந்தான். நிர்மலா கூறிய செய்தி அவனுக்குக் கற்கண்டை விடக் கூடுதலாக இனித்தது. ஒரு கணப்பொழுது அவன் தன்னையே மறந்தான். முன்கூட்டியே இடதுகைப் பக்கச் சட்டைப்பையில் வைத்திருந்த கற்கண்டில் சிறு துண்டை எடுத்து நிர்மலாவின் வாய்க்குள் திணித்துவிட்டான். அதன் பின்புதான் அவனுக்குத் தான் செய்தது தவறு என்று புரிந்திருக்கவேண்டும்.

‘ என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியில் தெரியாத் தனமாக ஏதோ நடந்துவிட்டது என்று கூறிய பின்புதான் நிர்மலாவிற்கும் அது தவறு என்பது புரிந்திருக்க வேண்டும். அது தவறாக இருந்தாலும்கூட அந்தச் செய்கை அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அவள் கூட எதிர் பாராத வகையில் நடைபெற்ற ஒன்றுதானாயினும் அவள் உள்ளத்துக்கு இதமாக இருந்த செய்கையது. “ பரவாயில்லை ” என்றுதான் கூறிவிட நினைத்தாள். ஆனால் தன் பலயினத்தை அவன் அறிந்து விடக்கூடாது என்ற ஒரு ஆதங்கத்தில் ‘ நல்ல காலம் அக்கம் பக்கம் யாரும் நம்மை அவதானிக்கவில்லை ’ என்று பட்டும் படாமலும் கூறிவிட்டு அப்பால் சென்றாள் அவள்.

ரகு சில நிமிடநேரம் தன் எண்சாண் உடம்பும் கூனிக்குறுக எதுவும் செய்யுந் திராணியற்று வெட்கிப்போய் நின்றான். பெண்களையே ஏறிட்டு நோக்க வெட்கப்படும் அவன் இவ்வளவு துணிகரமான செயலை எப்படிச் செய்தான் என்று அவனுக்கே புரியவில்லை. அவனைப் பொறுத்த வரையில் நிர்மலா மீது தான் வைத்த அன்பினாலோ ஆசையினாலோ அவன் அப்படியொரு அருவருக்குஞ் செயலைச்

செய்யவில்லை. தன் வாழ்க்கையில் அவன் ஒருபோதும் நல்லவற்றை எதிர்பார்ப்பதில்லை. அப்படி எதிர்பார்த்து ஏமாற்றம் அடைவதைவிட எதிர்பாராமல் எது வந்தாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்வது சுலபம் என்ற கொள்கையுடையவன் அவன். அதனால் பவானிக்கு முதற் குழந்தை ஆண் குழந்தையாகவே பிறக்கவேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்கு நிறைய இருந்தபோதும் பெண் குழந்தைதான் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையோ டிருந்தான். எதிர்பாராத விதமாகத் திடீரென நிர்மலா வந்து பவானிக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கு என்று கூறியதும் அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. ஒரு சொற்ப நேர உணர்ச்சி அவனைப் பல படிகள் தள்ளிவிட்டிருந்தது.

நிர்மலா தன்னைப்பற்றி எவ்வளவு கேவலமாக நினைத்திருப்பாளோ என நினைத்து அவன் நெஞ்சம் ஏங்கியது. தான் அடைந்த மகிழ்ச்சி அத்தனையும் இந்த அற்பச் செயலால் அற்றுப்போக நிர்மலாவின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது என்று அவன் சிந்தித்துக்கொண்டு நின்றபோது 'கொன்கிறஜுவேஷன்ஸ் ராமு.... உன் தங்கைக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கு. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நீ சென்று பார்க்கலாம்' என்று அவ்வழியாக வந்த டாக்டர் ராஜன் கூறிக்கொண்டே அவனைத் தாண்டிச் சென்றார்.

அதன் பின்புகூட ரகுவுக்கு அந்த இடத்தை விட்டு அசையமுடியவில்லை. ஒரு பெண்ணின் வெறுப்புக்குத்தான் ஆளாகிவிட நேருமோ என்ற பயம் அவனை வாட்டியது. ஆயினும் நிர்மலா தன்னை மன்னிப்பாள் என்றவன் அந்தராத்மா கூறிக்கொள்ள பவானியின் குழந்தையைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசை துடிதுடிக்க அவன் அமைதியற்று நின்றான். " அப்போது உங்கள் மருமகனை

நீங்கள் சென்று பார்வையிடலாம் ” என அவனிடம் வந்து கூறிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தாள் நிர்மலா.

அவள் போகும்வரை மௌனமாக நின்ற ரகு “ ச்சா வந்தவளிடம் இன்னுமொருமுறை மன்னிப்புக் கோரியிருக்கலாம். ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட்ட மாதிரி ” என்று மனதுக்குள்ளாகவே பேசிக்கொண்டு பல நாள்கள் காத்திருந்த புதையலை எடுக்கப்போகும் ஒருவனின் மன நிலையில் பவானியின் அறையை நோக்கி நடந்தான். வாசல் வரை வேகமாக நடந்தவன் அறைக்குள் காலை வைக்கத் தயங்கினான். பிள்ளைப் பேற்றின் பின் முதல் முதல் பவானியைச் சென்று பார்க்க அவனுக்குச் சங்கோசமாக இருந்தது. இருந்தும் குழந்தையைப் பார்க்கும் துடிப்பு அதிகரிக்கவே அவன் கால்களைப் பின்னிப் பின்னி வைத்து ஒருபடியாக அறைக்குட் பிரவேசித்து விட்டான். பவானி கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பக்கத்தில் ஒரு வெள்ளைத் துணியில் சுற்றப்பட்டுத் தலையும் முகமும் மட்டுந் தெரியக்கூடியதாகக் குழந்தை வளர்த்தப் பட்டிருந்தது.

அவன் கட்டிலின் அருகில் மிக நெருக்கமாகச் சென்று பவானியைப் பார்த்தான். அவன் பக்கத்தில் நிற்பதுகூடத் தெரியாமல் அவள் களைத்து அயர்ந்த நிலையில் கிடந்தாள். பக்கத்தில் கண் மூடிப் படுத்திருந்த குழந்தையைச் சில நிமிட நேரம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ரகு. அந்தக் குழந்தையை அப்படியே வாரித் தூக்கிக்கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் அது பச்சைக் குழந்தையாக இருந்ததாலும் இதற்குமுன் அப்படியான குழந்தைகளைத் தூக்கிப் பழக்கமில்லாததாலும் அவன் அதைத் தூக்கப் பயப்பட்டான். ஆயினும் அதன் பட்டு மேனியைத் தன் கைகளால் தடவிக்கொடுத்தான். அந்த ஸ்பரிசம்

அவனுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்க அவன் அங்கமெல்லாம் பூரித்தது.

அந்தக் குழந்தையை மூடியிருந்த வெள்ளைத் துணியை விலக்கிவிட்டு அவன் அந்தக் குழந்தையைத் தலையிலிருந்து கால்வரை பார்க்கிறான். அதன் உடலை அலங்கரித்திருந்த அழகிய வெள்ளைநிற மஸ்லின் சட்டை அதன் அழகுக் கழகு கூட்டுகிறது. இறுகப் பொத்திப் பிடித்திருந்த பயத்தம் பிஞ்சு போன்ற அதன் தளிர் விரல்களை அவன் விரிக்கும் போது அந்தக் குழந்தை விம்மிக்கொள்கிறது. அப்போது தக்காளிப்பழம் போன்றிருந்த அதன் கன்னங்கள் சிவப்பு ரோஜாவாக மாறிக்கொள்கின்றன. அதைப் பார்த்து அவன் இதழ்கள் மலர்கின்றன. இப்படியே அவன் தன்னை மறந்த நிலையில் அந்தக் குழந்தையோடு ஒன்றிவிட்டிருக்கும் போது அந்த அறைக்குள் சப்பாத்துச் சத்தங் கேட்டு நிமிர்கிறான். அவன் பக்கத்தில் நிர்மலா நிற்கிறாள். 'ஓ... பவானிக்கு இன்னும் மயக்கம் தெளியவில்லையாக்கும்... எழுப்.. பட்டுமா... என்று அவள் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கும் போது வேண்டாம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்துக்கொள்கிறான் அவன்.

“ எப்படியிருக்கிறான் எங்கள் மருமகன்...? என்று அவளே மீண்டும் பேச்சைத் தொடங்கிவிட்டுக் குழந்தையை இரண்டு கைகளிலும் எடுத்து அவனிடம் நீட்டுகிறாள். அவன் குழந்தையை வாங்கிக்கொள்ளத் தயங்கியபடி பின்னோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும்போது... பரவாயில்லை... பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். ஏன் இவ்வளவு பயப்படுகிறீர்கள். நாளைக்கு உங்களுக்கு ஒரு பையன் பிறந்தால் இப்படித்தான் பயப்படப் போகிறீர்கள். அதனால் தங்கச்சியின் பிள்ளையிலேயே பழகிக்கொள்ளுங்கள்”, என அவள் கூறும்போது அவன் சங்கோசத்துடன்

அவளைப் பார்க்காமலே தன் கைகளை நீட்டிக்கொள்கிறான் . ' கவனம் மெதுவாக உம் தலையிலே ஒரு கையைப் பிடியுங்க . . ' அவள் கற்பித்துக்கொண்டே அவனிடம் குழந்தையைக் கொடுத்துவிடுகிறாள் . இவ்வளவு பயமும் சங்கோசமும் உள்ள ஒருவர்தானா எனக்குச் சற்று முன்பு கற்கண்டு ஊட்டினார் என நினைத்துப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது அவளுக்கு .

நிர்மலா ஏதாவது நினைத்துவிடப் போகிறாளே என்ற பயத்தில் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்ட ரகுவுக்குக் கையுங்காலும் நடுங்கிக் கொண்டன . அவன் பிறந்து வளர்ந்த இத்தனை நாளைக்கும் எந்தக் குழந்தையையும் தூக்கிப் பழக்கமேயில்லை . அதனால் திரும்பவும் குழந்தையை வளர்த்திவிட அவன் துடித்தான் . அதை எப்படியோ அவதானித்துக் கொண்ட நிர்மலா அவனிடம் இருந்து குழந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டாள் . அவள் கண்கள் அந்தக் குழந்தையின் மேலேயே பதிந்திருந்தன . சிறிது நேர நிமிடத்தின் பின் கன்னத்தோடு பதியவைத்துக் கொஞ்சிவிட்டு மீண்டும் பவானியின் அருகில் வளர்த்திவிட்டுப் பவானி என்றழைத்தான் . அந்தக் குரலைப் பவானி கேட்டதாகத் தெரியவில்லை . ஆகவே அவள் மீண்டும் 'பவானி' என்றழைத்தாள் . இம்முறை அவள் சற்றுப் பலமாக அழைத்ததால் பவானி மிகுந்த சிரமத்துடன் கண்களைத் திறந்தாள் . அதுவரை நிர்மலாவின் பக்கத்தில் நின்ற ரகு 'தங்கச்சி' என அழைத்தான் . இம்முறை பவானி சற்று விழிப்புடன் அசைந்து கொண்ட போது அவள் முகத்தில் ஒரு ஒளி வீசியது .

'தங்கச்சி' என்று இரண்டாம் முறையாகப் பவானியின் காதருகில் குனிந்து அழைத்தான் ரகு . அப்போது தான் பவானி அவனை நன்றாகப் பார்த்தான் . அவள்

முகத்தில் ஒரு புன்னகை மிளிர்ந்தது. அந்தப் புன்னகை நான் என் கடமையைச் சரியாகச் செய்துவிட்டேன் என்று கூறாமற் கூறியது. தங்கச்சி உனக்குப் பையன் பிறந்திருக்கிறான்.... உன்னையே உரித்து வைத்திருக்கு.... ரகு தன் மகிழ்ச்சியை அடக்கமுடியாமல் கூறியதைக் கேட்டுப் பவானி அடக்கமாகச் சிரித்தாள். அவர்கள் இருவர் மகிழ்ச்சிக் கிடையிலும் குறுக்கே நிற்கக்கூடாது என்ற பெருந்தன்மையோடு நிர்மலா அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றாள். தங்கச்சி உன் பையனுக்குப் பெயர் வைக்கவேணும்; என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று யோசித்து இருக்கிறாயா அல்லது நானே வைத்துவிட்டுமா? நீ மட்டும் இரண்டு நாள் களுக்கு முன்பு உன் கணவன் பெயரைக் கூறாது விட்டிருந்தால் இப்பொடிப்பயல் அப்பன் பெயர் தெரியாத குழந்தையாகவே இருந்திருப்பான். அந்த வகையில் நான் மட்டுமல்ல உன் பையன் கூட உனக்கு நன்றியுடையவனாக இருக்கவேண்டும். ஆமாம் உன் பயலுக்கு என்ன பெயர் வைக்கட்டும்....?

பவானி மீண்டும் அதே தோரணையிற் சிரித்துக்கொண்டாள். அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தம் அவளுக்கே புரியாமல் இருந்தது. சட்டத்திற்கு விரோதமாக ஒரு உயிரைப் படைக்க அவளுக்கு எந்த உரிமையும் இல்லாத போது நன்றி வேறு கூறவேண்டுமா என்ற விரக்தி மனப்பான்மையாகவுமிருக்கலாம். அதுவரை மௌனமாக இருந்த அவன் உலர்ந்து ஒன்றுடன் ஒன்று ஒட்டிப்போயிருந்த தன் உதடுகளைத் திறந்து ' உங்கள் வேண்டுகோட்படி ' உங்களுக்கு ஒரு மருமகனைப் பெற்றுத் தந்துவிட்டேன். இனி அவனை வளர்த்து, அவனது நன்மை, தீமையாவற்றிலும் பங்கெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு தங்களைச் சார்ந்ததாகும். ஆகவே அவனுக்கு நீங்களாகவே பொருத்தமான பெயரைச்

சூட்டுங்கள் அண்ணா என்று அந்தச் சிரிப்பினூடே கூறிய போது அவள் கண்களில் இருந்து நீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

அவள் அழகை ரகுவுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கவில்லை. அவன் பவானியைப் பார்க்க வரும்போதே அந்த அழகையை எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவள் அழவில்லை. ஆயினும் அவள் எந்நேரத்திலும் அழலாம் என அவன் எதிர்பார்த்தான். அது இப்போது நடந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு அவளைப் பார்த்தபடி மௌனமாக நின்றான். எந்த ஒரு பெண்ணும் தனது முதற் குழந்தையை, தங்கள் அன்பின் சின்னத்தைக் கணவன் கண்டு களிக்க வேண்டுமென்றுதான் விரும்புவாள். அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்காத போது அழவேண்டாம் என்று கூறுவது தவறு என நினைத்து அவன் சிறிது நேரம் அவள் சோகம் தீரும் வரை அழவிட்டான்.

அவள் அழகை ஓரளவு ஓய்ந்ததும் தங்கச்சி என்றழைத்தான். அவள் அவனைப் பார்த்தாள். உன் குழந்தைக்கு 'உமா சுதன்' என்ற பெயரைச் சூட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அந்தப் பெயர் உனக்குப் பிடிக்குமா? என்று கேட்ட போதே அவன் சிந்தனை எத்தனையோ மைல்களைக் கடந்து உமாவிடம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. 'எங்கே நீயோ நானும் அங்கே' என்ற பாட்டை அவன் பாடும்படி அவளைக் கேட்பதோர் பிரமை! உமா நான் எங்கிருந்தாலும் நீ என்னுடனேயே இருப்பாய். இனி இந்த உமாப் பயலில் உன்னைக் காணப்போகிறேன். உன்னிடம் பேசப்போகிறேன். உமா! உமா! என ஆயிரம் முறை அன்பொழுக அழைக்கப்போகிறேன். இந்த அழைப்புக்கு இனி யாருமே தடைபோட முடியாது. யாரும் என்னைப் பைத்தியம் என்று எள்ளி நகையாட முடியாது. இனி உமா

என் மடியிலும், தோளிலும் அணைந்து விளையாடப் போகிறாள் என்று அவன் தனக்குத்தரனே கூறிக்கொண்ட போது ' அண்ணா ' என்றழைத்தாள் புவானி.

குழந்தையே உங்களுக்கு உரிமையாக்கி விட்ட பின் இதென்ன கேள்வி. இவனை ' உமா சுதன் ' என்றே அழையுங்கள். நிர்மலா மிஸி கூட இவனுக்கு என்ன பெயர் வைக்கப் போகிறாய். புவானி என்று சிறிது நேரத்திற்கு முன்புதான் கேட்டாள். அண்ணாவின் விருப்பம் போல வைக்கட்டும் என்றேன். அண்ணா என்ன பெயர் வைக்கப் போகிறார் என்று பார்ப்போமே என்று கேலி செய்தா மிஸி. குழந்தைக்கு உடைகள் எல்லாம் தைத்து வைத்திருக்கிறா அண்ணா. உமாவுக்கு இப்போ போட்டிருப்பது கூட மிஸி கொண்டு வந்தது தான் என்று அவள் கூறியபோது ரகுவால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை.

நிர்மலா எதற்காக இப்படியெல்லாம் செய்கிறாள் என்று அவன் சிந்தித்தான். வேறு எந்த ஆஸ்பத்திரி ஊழியருக்குமில்லாத அக்கறை இவளுக்கு மட்டும் எதற்காக வரவேண்டும் என்பது இன்னும் அவனுக்கு மர்மமாகவே இருந்தது. நிர்மலா ஏதோ நோக்கத்தோடுதான் இதை யெல்லாம் செய்கிறாள் என்பது அவனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது. அந்த நோக்கங்கூட அவனுக்குச் சாடையாகத் தெரியத்தான் செய்தது. வீணாக ஒரு அபலைப் பெண்ணின் மனதில் அளவற்ற ஆசைகளை வளர்க்க அவன் இடங்கொடுக்க விரும்பவில்லை. அவளது ஆசையை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்துவிடத்தான் அவன் துடித்தான். ஆனால் அதை எப்படிச் சொல்வது என்பது தான் அவனுக்குப் புரியவில்லை. எது வந்தாலும் இன்னும் இரண்டொரு நாள்களில் நிர்மலா விடம் மனம்விட்டுப் பேச வேண்டும் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

“ என்னண்ணா அப்படியே நிற்கிறீர்கள். மிளிர் உடைகள் கொண்டு வந்தது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா. . . . ? எனப் பவானி தொடர்ந்து கேட்டபோது ரகு ‘இல்லை தங்கச்சி அவர்களுக்கு எதற்காக வீண்சிரமம் என்று தான் சிந்தித்தேன். ஆமாம்! உன் மிளிர் இன்னுந் திருமணம் செய்யவில்லையா. ?’ என்று கேட்டுவிட்டு அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாளோ என எதிர்பார்த்தான்.

அவனைப் பார்த்துப் பவானி சிரித்தாள். சில நாட்களுக்கு முன்பு என்னிடங் கேட்டவ அண்ணா திருமணம் செய்து கொள்ள உங்களுக்குப் பிரியமில்லை என்றேன் சுருக்கமாக.

‘ தங்கச்சி உன் குழந்தைக்கு ஏன் ‘ உமா சுதன் ’ என்று பெயர் வைத்தார் உன் அண்ணா என்று திரும்பவும் மிளிர் கேட்டால் நான் ஆரம்பத்தில் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துத் தோல்வி கண்டதாகவும் அதனாலேயே அவளுடைய பெயரை அவள் ஞாபகமாக உன் குழந்தைக்கு வைத்ததாகக் கூறு என்று ரகு கூறி முடித்தபோது நிர்மலா உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தாள்.

என்ன பவானி. . . . உன் குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்து விட்டாச்சா. நான் பெயர் பதிய வேண்டும். உன் அண்ணா விற்கு என்ன பெயர் பிடித்திருக்காம். ’

‘ உமாசுதன் ’ என அவள் கேள்விக்குப் பவானி பதில் கூறியபோது சுருக்கமாக ‘ உமா ’ என்றே அழைப்பதாக உத்தேசம் என்றான் ரகு. அதன் பொருளை உணராதவள் போல் ரகுவைப் பார்த்தாள் அவள்.

18ஆம் அத்தியாயம்

ஆசைதான் துன்பத்திற்கெல்லாங் காரணமென புத்தர் போதித்ததாக ரகு படித்திருந்தான். அது உண்மையென்பதையும் அவன் உணர்ந்துதான் இருந்தான். ஆனால் அந்த ஆசையைத் துறக்க அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. புத்தர் கூட வாழ்க்கையில் பல ஆசைகளை அனுபவித்த பின்பு தான் ஆசை துன்பத்திற்குக் காரணம் என்கிற தத்துவத்தை உணர்ந்தார் என்பது அவன் வாதம். மகாத்மா காந்தியும் வாழ்க்கையில் அனுபவிக்க வேண்டியதையெல்லாம் அனுபவித்துக் களைத்த பின்பு தான் காந்தியத் தத்துவங்களைப் போதிக்கத் தொடங்கினார் என்று உமாவுடன் ஒரு நாள் வாதாடியிருக்கின்றான். அது ஒரு பழைய ஞாபகம்.

ஆமாம்! உமா ஒரு புத்தகப் பிரியை என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவளிடம் ஒருமுறை அவன் ஒரு புத்தகங் கேட்டிருந்தான். அதற்கு அவள் அவளிடம் காந்தியின் சுயசரிதையாகிய சத்திய சோதனையைக் கொடுத்து இது தான் உங்களுக்கு ஏற்ற புத்தகம் படியுங்கள் என்று குறும்பாகக் கூற இன்னும் இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு இதைப் படிக்கிறேன். இப்போது வேறு நல்ல புத்தகமாகக் கொண்டு வா என்றான். அவளும் விட்டுக் கொடுக்காமல் அப்படி எதற்காகக் கூறினீர்கள் என்று கேட்க ' காந்திக்கு இந்தத் தத்துவங்கள் உதித்த வயது

எனக்கு வருவதற்கு இன்னும் இருபது வருடங்கள் இருக்கின்றன. எனது வயதில் காந்தி கூட என்னைவிட மோசமாகத்தான் இருந்திருப்பார் என்று அவன் விளையாட்டாகக் கூறினான். அதை வைத்துக் கொண்டு உமா அவனிடம் வாதாடத் தொடங்கியபோது ஈற்றில் அவன் அவளுக்குப் பணிந்து போக வேண்டியதாயிற்று. அவ்வளவு தூரத்திற்கு அவள் மகாத்மாவைப் பற்றி அறிந்து வைத்திருந்தாள்.

ஆமாம் இப்போ அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம். எதையோ நினைத்து எங்கோ போய்விட்டான் அவன். துன்பத்திற்குக் காரணமான ஆசையை நிர்மலாவின் மனதில் வளர்க்கக்கூடாது என்றுதான் அவன் நினைத்தான். அதனால் அந்த ஆசையை முளையிலேயே கிள்ளி விட வேண்டும் என்பதே அவன் குறிக்கோளாக இருந்தது. அதற்கு ஏற்றதொரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தான் அவன்.

பவானிக்கும் குழந்தை பிறந்து ஐந்து நாள்சளாகி விட்டன. டாக்டரின் உத்தரவின் பேரில் அவள் வீட்டுக்கும் வந்தாயிற்று. பவானிக்குக் குழந்தை பிறந்த விடயத்தை ரகு அவர்கள் கொழும்பு வந்த அந்நிய நாள்களில் தங்கியிருந்த வீட்டுக்காரியான புனிதத்திற்கு மட்டும் தான் அறிவித்திருந்தான். அவனைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் மட்டுந்தான் அவனுக்கும் பவானிக்கும் உறவினராயிருந்தனர். நிர்மலா தானாக ஆக்கிக் கொண்ட உறவினால் நாள்தோறும் வந்து குழந்தைக்கு வேண்டிய சகல காரியங்களையும் செய்துவிட்டுப் போவாள். ரகுவுக்கு அவள் உதவி எவ்வளவோ ஒத்தாசையாக இருந்தது.

திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணையெனக் கேள்விப்பட்டிருந்தான் ரகு. யாரோ ஒரு பெண்ணுக்கு

அவள் தாய் கோயிலுக்குச் சென்று திரும்பிவரத் தாமதித்த போது பிள்ளைப்பேறு கூட சிவபெருமான் தாய்வடிவில் வந்து பார்த்து விட்டதாகச் சமய பாடத்திற் படித்திருக்கிறான். அப்படி நடக்குமா என அப்போது அவன் ஆராய்ச்சி செய்தது உண்மை. ஆனால் இன்று நடப்பவற்றைப் பார்க்கும் போது அவையெல்லாம் உண்மையாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். என்று நம்பத்தோன்றியது. ஆமாம்! நிர்மலா இறை வடிவத்தில் வந்த ஒரு பேருதவி என அவன் கருதினான். அதனால் அவன் மனதைப் புண்படுத்த விரும்பவில்லை. அதே நேரத்தில் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு போலியான ஆசையை வளர்த்துக் கொள்ள இடமளிக்கவும் அவன் விரும்பவில்லை. இந்த இக்கட்டான நிலையில் எழுந்துள்ள ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு அவன் பட்ட பாடு.....!

ஒரு நாள் காலை. பவானியின் குழந்தையை நிர்மலா நீராட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரம் பவானி உள்ளே ஏதோ அலுவலாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதை ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாகக் கருதிய ரகு அவள் பக்கத்திற் சென்று அவள் பிள்ளைக்கு நீராட்டும் விதத்தைப் பார்ப்பது போல ரணித்துவிட்டு.....! மிஸி நீங்க ஊரார் குழந்தைக்கே இவ்வளவு அழகாக நீராட்டினால் நாளைக்கு உங்களுக்கென ஒரு குழந்தை பிறந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன் என்றான். நிர்மலா அவனைப் பார்த்த பார்வை என்னை இப்படி மரியாதையாக அழைக்கவேண்டாம் என எத்தனைதரம் கூறிவிட்டேன் என்று கேட்பது போல் இருந்தது.

‘உங்களைவிட நான் ஆறு வயதுக் கிளமையாக்கும்...! அவள் பார்த்ததின் அர்த்தம் இப்போது ரகுவுக்குப் புரிந்தது.

‘ உண்மைதான் ஆயினும் அந்தஸ்தில் நீங்கள் என்னை விட உயர்வல்லவா . . . அதனால்தான் உங்களை ஒருமையில் பெயர் சொல்லி அழைக்க எனக்கு மிகவும் சிரமமாக இருக்கிறது.

“ நீங்கள் என்னை மரியாதையில் அழைப்பதைக் கேட்கும் போது எனக்கு அதைவிடச் சிரமமாக இருக்கு ” என்று நிர்மலா கூறியபோது ரகுவுக்குச் சிரிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆண்கள் பெண்களை அடிமையாக்குகிறார்கள் என்று சமூகத்தின் ஒருபகுதியினர் குறைபட்டுக் கொள்ளும்போது இந்தப் பெண்கள் தாங்களாக ஆண்களுக்கு அடிமையாக விரும்புகிறார்களே, இந்தப் பெரும் குறையை யாருக்கு எடுத்துக் கூறுவது என்று சிரித்தான் அவன். நிர்மலா இதற்கு முன்புகூடப் பலமுறை வேண்டுகோளை விடுத்திருக்கிறாள். ஆனால் அப்போதெல்லாம் அவள் கூற்றுக்கு அவன் செவிசாய்க்கவில்லை.

ஆனால் இன்று அவள் வேண்டுகோளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க அவன் விரும்பினான். தன்னைப் பற்றி ஒளிவு மறைவின்றி முழு வரலாற்றையும் அவளிடங் கூறிவிடத் துடித்தான் அவன். அதனால் வருவது வரட்டும் என்று அசட்டு மனப்பான்மையில் ‘ நிர்மலா உங்களை மனைவியாக அடையப்போகுங் கணவன் உண்மையிலே பாக்கியசாலியாக இருப்பான். கூடிய விரைவில் உங்கள் திருமணத்தைப் பார்க்கும் பேற்றை எங்களுக்குத் தருவீர்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன். ஆமாம் நீங்கள் ஏன் இன்னுந் திருமணஞ் செய்து கொள்ளவில்லை என்று கேள்வியோடு நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தான்.

அந்தக் கேள்வியால் அவள் சிறிதுகூடப் பாதிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நீங்கள் கேட்டது நியாயமான

கேள்விதான். ஆனால் நானும் இதே கேள்வியை உங்களிடம் திருப்பிக் கேட்கலாமல்லவா....? என்று அவள் கேட்டபோது அவன் சற்றுத் திகைத்துத்தான் போனான். அதே கேள்வியை அவள் தன்னிடம் திருப்பிக் கேட்பாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இதனால்தான் கண்ணாடி மாளிகையில் சீவிப்பவர்கள் கல்லெறியக் கூடாது என்று கூறுகிறார்கள் போலும் என்று நினைத்தவனாய் அதை ஒரு தக்க சந்தர்ப்பமாக நினைத்து நான் ஏற்கெனவே ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துத் தோல்வியடைந்துவிட்டேன். அதனால் திருமணஞ் செய்து கொள்வதில்லை என்றொரு பிடிவாதம் என்றான்.

அவள் சிரித்தாள். பரவாயில்லையே..காதலில் மட்டும்தான் நீங்கள் தோல்விவாழ்க்கையில் இல்லையே அதனால் வேறு நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்துத் திருமணஞ்செய்து கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா. ஆண்கள் என்றால் பெண்களுக்குத் தானா பஞ்சம்....தொடர்ந்து ஏதோ அர்த்தத்துடன் பேசினாள் அவள்.

‘ உண்மைதான் ஆனால் ஏழைப் பெண்கள் என்றால் தான் திருமண விடயத்தில் சிறிது சிந்திக்க வேண்டும். உங்களைப் போன்ற வசதிபடைத்த பெண்களுக்கு அந்தக் கவலையுமில்லையல்லவா? அதனால் நீங்கள் திருமணஞ் செய்து கொள்ளலாம்....கொள்ளவேண்டும் என்பது என் விருப்பம் என் ஆசை என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

‘ நீங்கள் கூறுவதுகூட நியாயமானதுதான்..... ஆனால் எல்லா ஆண்களுமே உங்களைப்போல நல்லவர்களாக இருந்தால் உங்கள் பேச்சு நியாயமானதாக இருக்கும். உங்களைப் போன்ற நல்லவர்கள் இப்படிக் காதலுக்காகத்

தங்கள் வாழ்நாளையே தியாகஞ் செய்யும் போது என் போன்ற பெண்களை யார் மனமுவந்து திருமணஞ் செய்து கொள்ள இருக்கிறார்கள் . . . ? . இருந்தாலும் உங்கள் ஆசையை நான் எதற்காகக் கெடுக்கவேண்டும். நீங்களாகவே எனக்குகந்த ஒருவரைப் பாருங்கள். என் மனதுக்குப் பிடித்த மாய் இருந்தால் மறுபேச்சின்றித் தங்கள் ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன். ' கூறிவிட்டு குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு நிர்மலா அவன் பேச்சுக்குக் காத்திராமல் அப்பாற் சென்ற போது ரகு தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக்கொண்டான்.

இப்போது அவனுக்கு ஒரு சிறு நிம்மதி ஏற்பட்டது. தனது குறையை நிர்மலாவுக்கு எடுத்துக் கூறக்கூடியபடியால் இனிமேல் அவள் தன்னைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளமாட்டாள் என்று நினைத்து மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான். ஆயினும் நிர்மலா மீது அவனுக்கு ஒரு பரிவு ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. இதுவரை பவானிக் காக மட்டும் வாழ எண்ணி இருந்த அவன் உள்ளத்தில் நிர்மலாவுக்காகவும் ஒரு துளி இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. அவள் கூறியதுபோல அவளுக்கேற்ற மணவாளன் ஒருவனைத் தேடி அவளுக்குத் திருமணஞ் செய்து வைக்க வேண்டியது தனது பொறுப்பு எனக் கருதிக் கொண்டு அவனும் அவ்விடத்தை விட்டகன்றான்.

குழந்தை உமாவும் பிறந்து இரண்டு மாதங்கள் உருண்டோடிவிட்டன. பவானி வேலைக்குச் சென்று திரும்பும் வரை குழந்தையைப் பார்ப்பதற்காக ஒரு பெண்ணை ஒழுங்கு செய்திருந்தான் ரகு. அநேகமாகப் பின்நேரங்களில் ரகுவின் பொழுது முழுவதும் குழந்தை உமாவுடனேயே கழிந்துவிடும் குழந்தைகூடத் தன் தாயை விட ரகுவின் மேல்தான் அதிகப் பிரியமாக இருந்தான். ரகு வேலை விட்டு வந்ததும் குழந்தையைத் தூக்காமல்

உடை களைய மாட்டான். அப்படியொரு பாசம் அவனை அந்தக் குழந்தையுடன் இணைத்திருந்தது. பவானிகூட அந்தக் குழந்தையின் சிரிப்பில் தன் கவலைகளையெல்லாம் ஓரளவிற்கு மறந்திருந்தாள் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

வழக்கம் போல ஒரு சாயந்தரம் வேலைவிட்டு வீடு திரும்பிய ரகு அன்று பவானியின் தோளில் இருந்தபடி தன்னை வரவேற்கும் குழந்தையைக் காணாமல் திடுக்கிட்டான். குழந்தையின் முகத்தையோ சத்தத்தையோ காணாத அந்த இடமே அவனுக்குச் சூனியமாக இருந்தது. ஒரு வேளை குழந்தைக்குத்தான் ஏதாவது சுகயீனமோ என்று பயந்தவனாய்த் துடிக்கும் இதயத்துடன் வீட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தபோது யாரோ விக்கி விக்கியமும் சத்தங் கேட்டு ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்திருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்து அமைதியாகச் சத்தம் வந்த திசையில் நடந்தான்.

அங்கே வெறும் சீமேந்துத் தரையில் குழந்தையைக் கிடத்திவிட்டுப் பவானி பக்கத்தில் இருந்து கேவி கேவியழுது கொண்டிருந்தாள். இலட்சுமியின் வீட்டுப் பக்கம் சந்தடியற்று இருந்ததால் அவர்கள் எங்கோ போயிருக்கவேண்டும். என்பது சொல்லாமலே ரகுவுக்குப் புரிந்தது. அதனால் சற்றுத் தைரியம் வரப்பெற்றவனாய்க் குழந்தையின் அருகிற் சென்று குழந்தையை அப்படியே தூக்கியெடுத்துத் தன் ஆசை தீரும்வரை கொஞ்சிவிட்டுத் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். குழந்தையின் உடல் நிலையில் ஒருவித வித்தியாசமுந் தெரியாமல் போகவே “என்ன பவானி என்ன நடந்தது....எதுக்கு நீ இப்படி விக்கிவிக்கி அழுகிறாய்....குழந்தை நல்லாத்தானே இருக்கிறான்.....” என்று கேட்க பவானியின் அழுகை இன்னும் கூடிக்கொண்டே வந்தது.

அவள் அழுகிற விதத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பவானிக்கு ஏதோ நடந்து இருக்கு என்பதை ஊகித்துக்கொண்டவனாய்க் குழந்தையைத் தன் மார்போடு கெட்டியாக அணைத்தபடி அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்து மறு கையால் அவள் தலையை வருடியபடி 'தங்கச்சி' என்றழைத்தான். அந்த அழைப்பு பவானியின் சோகத்தை இன்னும் கூட்டியிருக்க வேண்டும். அவள் தன் முகத்தை அவன் தோள் மேற் புதைத்து மறு கையால் குழந்தையை அணைத்தபடி விக்கிவிக்கி அழுதாள். கடைசியாக ரகு எவ்வளவோ வேண்டிக் கொண்டதன் பேரில் தன் அழுகையைச் சற்றுக் குறைத்துக் கொண்டாளே தவிர, அழுத காரணத்தை மட்டுங் கூறவில்லை. அவளிடம் காரணங் கேட்டுக் களைத்த ரகுவுக்கு முதல்முதலாக அவள் மேல் ஆத்திரம் வந்தது.

தன் உயிரையே அவளுக்காக அர்ப்பணித்தபின் அவள் ஏன் தன்னை இப்படி வேற்று மனுசனாக நினைத்து விட்டாள் எனச் சிந்தித்தபோது அவன் ஆத்திரம் எல்லை கடந்தது. பவானியே தன்னை நிராகரிக்கும்போது தான் யாருக்காக வாழவேண்டும் என்ற வரட்டுக்கொளரவத்தில் அவள் மடிமீது குழந்தையை வளர்த்தி 'தங்கச்சி இந்தா உன் குழந்தை. எனக்குத் தெரியக்கூடாத ஒரு இரகசியம் உன் மனதில் இருக்குமானால் எம்மிடையே இன்னும் உண்மையான சகோதரபாவம் நிலவவேண்டும். இப்படியான மன வேற்றுமையில் நாம் தொடர்ந்து ஒற்றுமையாக வாழலாம் என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை முடியாத காரியம்' என்றே நினைக்க வேண்டியுள்ளது. அதனால் நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்துபோக நிர்்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளேன் எனக் கூறி முடித்த போது அவன் நாக்கு குளறிற்று.

அவன் பேச்சைத் தொடர்ந்து அங்கே நிலவிய மௌனத்தினிடையே ரகு தெருவாயிலை நோக்கி நடந்தான். திடீர்

என அங்கு நிலவிய மௌனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு புறப் பட்ட குழந்தையின் அழுகுரல் அவன் நடையைத் தளரப் பண்ணியது. அவன் வாயில்வரை சென்றுவிட்டுத் திரும் பிப் பார்த்தான்.

‘ அண்ணா ’ என்று அழைத்துக்கொண்டே அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிவந்தாள் பவானி. அவனிடம் அவள் குழந்தை உமாவை நீட்டிய போது அவனால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை. தன் இருகரத்தாலும் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு பவானியைப் பார்த்தான்.

‘ அண்ணா . . . என்னை இப்படி அணு அணுவாகச் சித்திரவதைப் படுத்தாமல் நீங்கள் கொன்றே இருக்கலாம். அது எனக்கு எவ்வளவோ நிம்மதியைத் தேடித் தந்திருக்கும். என் மனதில் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாதவற்றையெல்லாம் நீங்கள் உங்கள் கற்பனையில் வடித்து என்னை வதைத்து விட்டீர்கள். உங்கள் மீது நம்பிக்கையில்லாத காரணத்தால் நான் எதையும் உங்களிடம் இருந்து மறைக்க வில்லை. மறைக்கப்போவதுமில்லை. ஆனால் நீங்கள் இதுவரை எனக்காகப் பட்ட கஷ்டம் போதும் என்ற நல்லெண்ணந்தான் என் வாய்க்குப் பூட்டுப்போட்டு வைத்தது. உங்களிடம் என் மனதில் உள்ளதைக் கூறியிருந்தால் இன்று நான் இவ்வளவு தூரங் கண்ணீர் வடித்திருக்கமாட்டேன். கொஞ்சம் பொறுங்கள் இன்று நடந்ததை விவரமாகக் கூறுகிறேன். அதன்பின்பு நீங்கள் எங்களைவிட்டுப் போய்த் தான் ஆகவேண்டுமென்றால் உங்களைத் தடுக்க எனக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை ’ என்று அவள் விம்மலுக்கிடையே கூறியபோது ரகு சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

தான் ஆத்திரத்தில் அறிவையிழந்து விட்டதாக நினைக்கத் தோன்றியது. அவனுக்கு அப்போதுதான் அன்

றொருநாள் பவானி யழுததும் அதனால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியும் அவன் ஞாபகசக்திக்கு வந்தன. வைத்திய சாலையில் இருந்து அவள் வீடு திரும்பியதும் முதல் வேலையாக அவளிடமிருந்து மிகவும் சாதாரணமாக அழுத காரணத்தை அவன் அறிந்து கொண்டான். பவானி வேலை பார்த்த வீட்டில் ஒரு நாள் மதியம் யாரோ அந்த வீட்டு எஜமானியைக் காண மோட்டாரில் வந்ததாகவும் அவரைத் தற்செயலாகப் பின்புறமாகப் பார்க்க நேரிட்டபோது அவர் தான் தனது காதலனாக இருக்கவேண்டும் எனத் தான் திட்டவாட்டமாக நம்பியதாகவும் பழைய நினைவுகள் தன்னைப் பீடிக்கவே அந்தத் துக்கத்தைத் தாள மாட்டாமல் தான் அழுதுவிட்டதாகவும் பவானி கூறியிருந்தாள். அதுகூட நன்மைக்கென்றுதான் அவன் நினைத்தான். அல்லது குழந்தை உமாவுக்கும் பெயர் பதிவுவைக்க அவன் சிரமப்பட்டிருப்பான். கதையோடு கதையாக அந்தக் குழந்தைக்குத் தகப்பனாக வேண்டியவனின் பெயர் ஜெகந்நாதன் என்று அறிந்து கொண்டான். ஆகவே இன்றும் ஒருவேளை அவனைக் கண்டிருக்கலாம் என நினைக்கத் தோன்றியது.

‘அண்ணா’ எனப் பவானி திரும்பவும் அவனை அழைத்து இன்று காலையில் நான் மீண்டும் அவரைக் காண நேர்ந்தது. அன்று பின்புறத்தை மட்டும் கண்டதால் ஏற்பட்ட சந்தேகம் இன்று நிவர்த்தியாகிவிட்டது. நான் கண்டது அவரேதான். உமாவின் அப்பாவேதான். அண்ணா அவர் அன்று நான் பார்த்தது போலவே யிருக்கிறார். ஆனால் ஆமாம் அண்ணா ஆனால் அவருக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதாம் ” என்று கூறியபோது மயங்கி விழப்போன அவளைத் தன்னுடன் அணைத்துத் தாங்கிக் கொண்டான் ரகு.

19 ஆம் அத்தியாயம்

இன்ப நினைவுகள் இனிமையானவை என்ற தத்துவம் ரகுவைப் பொறுத்தவரை அநுபவ ரீதியான ஒன்றாகி விட்டது. உமாவுடன் அவன் கழித்த காலம் குறுகியதானதாக இருந்தாலும் அந்த நினைவுகள் உள்ளத்தில் நீங்காமல் நிலை பெற்றுவிட்டன. அந்த நினைவுகள் அளித்த இதமான இன்பத்தில்தான் அவனால் தன் கவலைகளை ஓரளவுக்கு மறக்க முடிந்ததென்று கூறவேண்டும்.

மயங்கி விழப்போன பவானியை அவன் அணைத்துக் கொண்ட போது உமாவின எண்ணந்தான் அவன் மனக் கண்ணிற் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. ஒருநாள் இரவு ஏகாம் பரம் குடும்பம் யாருடையவோ திருமணத்திற்காகச் சென்றிருந்த சமயம் உமா மட்டுந்தான் வேலைக்காக அமர்த்தப் பட்டிருந்த பெண்ணுடன் அந்த வீட்டில் தங்கியிருந்தாள். அந்தப் பெண் நன்றாகத் தூங்கிய பின் ரகுவும் உமாவும் வெளியில் தனியாகச் சந்தித்துக் கொண்டனர். விடியும் வரை அவர்கள் இருவரும் அந்தக் கொய்யா மரத்தின் அடியில் நிலவு தந்த போதையிலும் தென்றல் அளித்த சுகத்திலும் தம்மை மறந்திருந்த வேளையில் உமாவும் இப்படித்தான் மயங்கிய நிலையில் அகன்ற அவன் மார்பில் அழகிய தன் முகம் புதைத்துப் படுத்திருந்தாள். அவன் அவள் நெளி நெளியான கூந்தலை வருடிக் கொடுத்தபோது

அவள் ஸ்பரிசம் கொடுத்த இன்பத்தில் அவள் நிஜமாகவே தன்னை மறந்து உறங்கியும்விட்டாள். அவள் தூக்கத்தைக் கலைக்காமல் அன்று இரவு முழுவதும் அவளைத் தன் மார்பில் தாங்கியபடி அந்தப் பட்டுக் கன்னத்துடன் தன் முகம் பதித்து அவள் அழகைப் பருகிக் கொண்டிருந்தான் அவன். அந்தச் சூழ்நிலையில் கூட அவர்கள் நெறி தவறவில்லை. அவர்கள் அன்பு அவ்வளவு உயர்ந்ததாகயிருந்தது.

பவானி மெல்ல மெல்ல ரகுவின் தோள்மீது வேரறுந்த கொடிபோல் துவண்டு வீழ்ந்தாள். கையில் உமாவைத் தாங்கியபடி மறுகையால் பவானியை அணைத்தபடி ரகு வீட்டுக்குட் சென்று குழந்தையைக் கீழே இறக்கிவிட்டுப் பவானியைப் படுக்கையிற் கிடத்தினான். சில நிமிடநேரம் அவனை அலைக்கழித்த உமாவின் நினைவு சிறிது சிறிதாக அவனை விட்டு நீங்கிக்கொண்டிருந்த சமயம் அவன் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டான். ரகுவின் பிரயத்தனத்தால் அறிவு தெளிந்தவள் சிறிது நேரம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அமைதியாகக் கிடந்தாள். ரகுவும் அவளைக் குழப்பாமல் குழந்தை உமாவோடு கொஞ்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

‘ உமா என் ராஜாக்கண்ணு உமா நீ கூட என்னைவிட்டுப் போய்விடத் துணிந்துவிட்டாயா ? உன்னைப் பிரிந்து என்னால் எப்படிடா இருக்கமுடியும் என் உயிரே நீ தான். உயிராகிய உன்னைப் பிரிந்தால் நானும் உன்னைத் தேடி வந்துவிடுவேன். ரகு குழந்தையிடம் கூறிவிட்டுத் தன் பாட்டுக்குப் பாடுகிறான். எங்கே நீயோ . . . நானும் . . . அங்கே, அந்தப் பாட்டைக் கேட்டுக் கேட்டுக் பழக்கப்பட்ட குழந்தை கெக்களச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்பில் ரகு தன்னை இழந்துவிடுகிறான்.

‘ நீங்கள் எங்களை விட்டுப் போய்விட்டீர்கள் என நினைத்தேன். இன்னும் நீங்கள் எங்களுடன் இருக்கிறீர்

களா இனி எங்களைவிட்டுப் போக மாட்டீர்களே பவானி ஈனஸ்வரத்தில் கேட்டபோது ரகுவின் இதயம் துன்பத்தில் வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. ஒப்புக்காக அவன்பவானியைவிட்டுப் போய்விடப் போவதாகச் சொன்னானே தவிர அவனால் அது முடியுமா? பவானியே அவனைப் போ என்று சொன்னாற்கூடப் போகமுடியாத அளவுக்குக் குழந்தை உமா அவனைத் தன்னுடன் பிணைத்துவிட்டான். 'முடியாது தங்கச்சி உன்னையும் குழந்தையையும் விட்டு ஒரு நிமிடம்கூட இனி என்னால் பிரிந்திருக்க முடியாது. இனிமேல் நீ அழுவதாக இருந்தால் நானும் உன்னுடன் சேர்ந்தே அழுவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். உன்னையும் குழந்தையையும் விட்டுப் பிரிந்து செல்வதைவிட இப்படியே அழுதழுது சாவது மேலென்று நினைக்கிறேன். ஆமாம்! அவரைக் கண்டேன் என்றாய் அவனைப் பற்றி ஏதாவது விசாரித்து அறிந்துகொண்டாயா? திருமணமாகிவிட்டால் என்ன தங்கச்சி. உன்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய அவன் மட்டும் குடியுங் குடித்தனமுமாக வாழ்வதா? கூடாது அவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கியே தீரவேண்டும்' தன் உணர்ச்சியை மீறிவந்த வார்த்தைகளை ரகு தாராளமாகப் பரிமாறிய போது பலயீனமான நிலையிலுங்கூட பவானி திடுக்கிட்டாள்.

கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் என்ற மரபில் ஊறி வளர்ந்த அவளுக்கு ரகுவின் வார்த்தைகள் திகிலூட்டின. தனக்கு எது நேர்ந்தாலும் தன் கணவன் சுகமாக வாழவேண்டும் என்ற தியாக உள்ளம் படைத்த தமிழ்க்குலப் பெண்ணாக இருந்தபடியால் 'அண்ணா' என அலறினாள் அவள்.

என்னைவிட்டு நீங்கள் பிரிந்து போவதாக இருந்தாலும் பரவாய் இல்லை அவருக்கு மட்டும் எந்தவிதமான நீங்கும் செய்துவிடாதீர்கள். அவர் வாழட்டும் எனக்காக

அல்லாவிட்டாலும் உங்கள் கையில் இருக்கும் என் குழந்தைக் காக வாழட்டும். என் கணவர் என்று உரிமையுடன் அழைக்கும் பாக்கியம் எனக்கில்லாவிட்டாலுங்கூட 'அப்பா' என அன்புடன் அழைக்கும் பாக்கியம் என் குழந்தைக்காவது கிட்டட்டும். அந்த ஒரு நிம்மதியாவது என்னை வாழ வைக்கட்டும்'' என்று தொடர்ந்து பவானி அங்கலாய்த்த போது ரகு சிந்தித்தான்.

'தான் கெட்டாலுந் தக்கார் கெடற்க' என்று கூறுவது தமிழ்முதுமொழி. அதை வரவேற்கலாம். ஆனால் ஒருவன் அநியாயம் செய்கிறான் என்று தெரிந்த பின்பும் கூட அவன் வாழட்டும் என்று வாழ்த்துவதாக இருந்தால் நாம் எமக்கு மட்டுமல்ல எங்கள் சமூகத்திற்கே துரோகஞ் செய்தவர்களாகிறோம். இப்படியான நச்சுப் பாம்புகள் சமூகத்தினிடையே உலாவுவதால் இன்னும் எத்தனை எத்தனை பேதைப் பெண்கள் பலியாகப் போகின்றனரோ என்ற எண்ணந் தோன்றிய போது பவானியின் கூற்றை அவனால் முற்றாக ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும் இருக்கும் நிலையில் அவளை எதிர்த்துப் பேசுவதும் சாத்தியமாகாது என எண்ணி 'தங்கச்சி' என அழைத்து அவளை நெருங்குகிறான்.

'நீ கூறுவதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன்மமா. உன் பெரிய மனதைப் போற்றுகிறேன். இருந்தாலும் என் மனதிருகுப் படும் ஒன்றிரண்டு புத்திமதிகளை உனக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். அது என் கடமை. தமிழ்ப் பெண்களின் சமுதாயம் இன்று இவ்வளவு தூரம் கெட்டுக் கிடப்பதற்கு முதற் காரணம் உன்போன்றவர்களிடம் அளவுக்கதிகமாகக் காணப்படும் இந்தத் தியாக உணர்ச்சிதான் பவானி. அதனால்தான் சில ஆண்கள் அதைத் துரப்பிரயோகஞ் செய்ய வேண்டிய நிலைமை கூட ஏற்படுகிறது. பெண்குலம்

இழைக்கும் இப்படியான தவறுகள் ஆண் சமூகத்திற்கே ஒரு அழியாப் பழியைத் தேடித் தந்துவிடுகிறது. இந்த அவலநிலை மாறவேண்டும். உன் கணவனை நான் எதுவும் செய்துவிடமாட்டேன். உனக்கு அந்தப் பயமே வேண்டாம் தங்கச்சி. அவனை ஒருமுறை நேரில் கண்டு உன் நிர்க்கதியை அவனுக்கு எடுத்துக்கூறிப் பார்க்கிறேன். அவனுக்கு ஒரு மனச்சாட்சி இருக்கிறதா என்று பரீட்சித்துப் பார்த்தால்தான் உன்மகன் அவனை அப்பா என அழைக்கும் உன் ஆசை நிறைவேறும். இதற்கு மட்டும் என்னை அனுமதி என்று ரகு இடைமறித்துக் கூறியபோது பவானிக்கும் அது சரியெனப்பட்டது. அதனால் அவள் 'சரி' என்பதற்கொப்பாகத் தன் தலையை மட்டும் அசைத்துக் கொண்டாள்.

அவள் சம்மதம் அளித்தது ரகுவுக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது. அவனை எப்படியாவது கண்டு பவானியையும் குழந்தை உமாவையும் அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால் தனக்கு ஒரு பெரிய கடமை முடிந்து விடும் என நினைத்தான். குழந்தை உமா பிறந்து அவனது பெயர்ப் பதிவின்போது ஒருபடியாகப் பெயரை மட்டும் ஜெகநாதன் என அறிந்துகொண்டான். ஆனால் இந்தப் பெரிய கொழும்புப் பட்டணத்தில் பெயர் மட்டும் தெரிந்தால் போதுமா? அவனது முகவரி வேலை செய்யும் கந்தோர் ஆதியனவும் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்ததே. அதனால் பவானியிடம் சென்று தங்கச்சி ஜெகநாதன் தற்போது எங்கிருக்கிறான் என்று கூறமுடியுமா....? என்று கேட்டுவிட்டு அவளை ஆர்வத்துடன் நோக்கினான்.

சில நிமிட நேரம் ஏதோ யோசிப்பதுபோல் இருந்த பவானி திடீர் என ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு அவர் தன் குடும்பத்துடன் கண்டியில் தங்கி இருப்பதாகக்

கதைத்துக்கொண்டார்கள். கொழும்பில் எங்கே தங்கியிருக்கிறார் என்று தெரியாது. கார் நம்பர் மட்டும் ஈ.எல். 604 என்பதைக் கவனித்தேன் என்று பவானி கூறியபோது அவள் குரல் கம்மிற்று.

‘கார் கூட வைக்கும் அளவுக்குப் பணக்காரனாகி விட்டானா அவன். அவ்வளவு பணம் வந்தபடியால்தான் அவன் குணம் மாறியிருக்கவேண்டும். சரிசரி நீ பயப்படாதே தங்கச்சி. அவன் எங்கிருந்தாலும் தேடிப்பிடித்து உன் பிரச்சனையை அவனோடு அலசி ஆராய்ந்து போட்டுத் தான் இனி மறு வேலை பார்ப்பன் நான். உனக்காக இல்லாவிட்டாலுந் தங்கச்சி இந்தப் பொடிப்பயல் உமா வீற்காகவாவது அவனைத் தேடிப்பிடிக்கவேண்டியது என்கடமையம்மா.... இந்தக் குழந்தையின் எதிர்காலமே அவன் கூறப்போகும் பதிலில்தான் தங்கியுள்ளது. இவன் பெரியவனாகிய பின்பு எனக்கு ஒரு மாமா இருந்தார். அவராவது என் அப்பாவைத் தேடி எங்களை ஒன்று சேர்த்திருக்கலாம் என்று குறைகூறக் கூடாது. இல்லையடா கண்ணு என்று உமாவைக் கொஞ்சியபடி பவானியை விளித்துக் கூறினான்.

“இரண்டு நாள்களின் பின் டாக்டர் ராஜனோடு சம்பாஷிக்கும் போது கதையோடு கதையாக ஜெகநாதனின் கார் நம்பரையும் பெயரையும் கூறி அவன் பவானி வேலை செய்யும் எஜமானருக்கு என்ன உறவாக வேண்டும் என்றுங் கேட்டுவிட்டான். அவனது மனக்கருத்தை ஆறியாத டாக்டர் சாதாரணமாகவே அவன் ஒரு பெரிய கம்பனிக்குச் சொந்தக்காரர் என்றும் பவானியின் எஜமானருக்கு உற்ற நண்பராக வேண்டும் என்றும் கூறினார். அதன் பின்பு டாக்டரிடம் இடையிடையே பேசி இன்னும் சில விவரங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டான் ரகு. ஜெக

நாதன் கண்டியில் உள்ள ஒரு கம்பனிக்குச் சொந்தக்காரன் என்றும் பம்பலப் பிட்டியில் ஒரு வாடகை வீடு அமர்த்தி இடையிடையே அங்குத் தனியாகவும் குடும்பத்துடனும் தங்கிச் செல்வதாகவும் அறிந்து கொண்டான். கூடவே பம்பலப்பிட்டி வீட்டு முகவரியையுஞ் சாதுரியமாகப் பெற்றுக் கொண்டான்.

அன்றுதான் அவன் ஜெகநாதன் வீட்டுக்குப் போகத் திட்டமிட்டிருந்தான். அதனால் டிஸ்பென்சரி வேலைகளைச் சீக்கிரமாக முடித்துவிட்டு வீடு திரும்ப இருந்த சமயம் நிர்மலா அவனை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். அவன் அவளைக் காணாதவன் போலப் போக முயற்சித்த போது என்ன இன்றைக்கு நேரத்துடனேயே புறப்பட்டிடிங்க.... உமாவுக்கு ஏதாவது சுகயீனமா....? என்று கேட்டபடி அவன் அருகில் வந்தாள் நிர்மலா.

‘ அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.... நான் முதல்விரும்பிய பெண்.... அது தான் உமா.... இன்று.. கொழும்பிற்கு வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டன். ஒருக்கால் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று புறப்பட்டன் ’ ரகு வேண்டுமென்றே ஒரு பொய்யைச் சொன்னான். அந்தப் பொய் எப்படி அவன் வாயில் வந்தது என்பது அவனுக்கே புதினமாயிருந்தது.

‘ ஒ.... தென் ஐ ஆம் சாறி.... என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.... உங்களுக்கு என் வாழ்த்துகள் ’ இன்றுதான் அவர்களைப் பார்க்கப் போவதாக ஒரு சாட்டு.... நாளைக்காவது என்னுடன் கதைக்க நேரமிருக்குமல்லவா....? கூறிவிட்டுச் சடார் என்று நடந்து செல்லும் நிர்மலாவையே பார்த்து நின்றான் ரகு. அவன் உதடுகளில் ஒரு புன்னகை மிளிர்கிறது. நிர்மலாவை இப்படி ஏமாற்றியதற்காக அவன் உள்ளம் வேதனைப்படு

கிறது. அதே சமயம் பெரிய ஏமாற்றமாக மாறுவதற்கு முன்பு இப்படியான சின்ன ஏமாற்றங்களை நினைத்து அவன் மனஞ் சாந்தியடைகிறது. அவன் சிரித்தபடியே அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்கிறான். பவானியிடம் அன்று தான் திரும்பிவரத் தாமதமாகும் என்று கூறப் பவானி அவனைக் காரணங் கேட்பது அவனுக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது. பல நாட்களாகப் படம்பார்த்து வரப் போவதாக அவன் விடை அளிக்கும்போது பவானி சிரிக்கிறாள். 'என்னண்ணா திடீர் என இப்படிப் புது ஆசை. ஆமாம்! இன்று என்ன படம் எந்தத் தியேட்டருக்குப் போகப் போகிறீர்கள் என்று தொடர்ந்து கேட்கும் அவளை அவன் புன்னகையோடு பார்க்கிறான்.

“ தங்கச்சி என்ன படம் எந்தத் தியேட்டருக்குப் போகிறாய் என்று ஒரு குடும்பஸ்தனிடம் கேட்டால் அது பொருந்தும். நானோ கட்டைப் பிரமச்சாரி பஸ் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தால் எந்தத் தியேட்டருக்கு அருகில் இறங்க வேண்டும் என்று மனங் கூறுகிறதோ அந்தத் தியேட்டர் முன் வண்டியை நிறுத்தி இறங்க வேண்டியதுதான் என்று கூறிவிட்டு அவன் பலமாகச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்புச் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பக்கத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தை அவன் காலடியில் தவழ்ந்து வந்தான். ரகு அப் படியே அணைத்துத் தூக்கிக் கொண்டான்.

' பார்த்தீர்களா அண்ணா மاما நீங்கள் தனியாளல்ல இதோ உங்கள் பொறுப்பில் தான் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்று கூறத்தான் உமா உங்களிடம் அவ்வளவு வேகமாகத் தவழ்ந்து வந்தான் இனிமேல் நீங்கள் எங்களை ஏமாற்ற உமா விடமாட்டான். பாருங்களேன். இவன் இன்னுங் கொஞ்சம் வளரட்டும் என்று கூற உமா தன் இரண்டு தங்கக் கைகளாலும் ரகுவின் மார்பில் ' பொத்

பொத் ' என்று குத்தினான். பவானி அவன் கைகளை இறுகப் பற்றி ' உமா மாமாவுக்கு அடிக்கக் கூடாதடா, கண்ணு. எங்கே மாமாவுக்கு ஒரு முத்தம் கொடு . . . ம் . . கண்ணல்ல' என்று கூறக் குழந்தை ரகுவைக் கட்டிக்கொண்டு கன்னத்தோடு கன்னம் பதித்துக் கொஞ்சினான்.

பொல்லாத சுட்டிப்பயல் . . . டேய் வாடா உன்னை உன் அப்பனிடம் கொண்டு போய் விடுகிறேன். நீ எனக்கு அடித்த அடியை அவனுக்கு அடி. அப்போதாவது அவன் திருந்துகிறானா பார்ப்பம் . . . ? என்று ரகு செல்லமாகக் கூற ' அண்ணா . . . இதென்ன பேச்சு ' என்ற பவானியின் குரல் அவனைத் திடுக்கிடவைத்தது. அப்போதுதான் அவன் தான் விட்ட பிழையை உணரத் தொடங்கினான்.

ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் கணவன் எவ்வளவு கெட்ட வனாக இருந்தாலும் அதைப் பிறர் சொல்லிக் காட்டும் போது அவளால் பொறுக்க முடிவதில்லை என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அதைத்தான் பெண்மை என்ற புனிதமான பெயர் கூறி அழைப்பார்கள். அந்தப் பெண்மை தான் இன்று பவானிக்கும் ஏற்பட்டது என்பதை அவன் ஒரு நொடிப்பொழுதில் உணர்ந்துகொண்டான். அதனால் அவன் மெதுவாக அவள் பக்கந் திரும்பி என்ன தங்கச்சி நீ . . சும்மா இவனோடு விளையாடினால் நீ அதைப் பெரிது படுத்திக் கொண்டு கோபிக்கிறாயே . . . உன் கணவனைப் பற்றி இப்படி இரண்டு வார்த்தை விளையாட்டாகச் சொல்லக் கூட எனக்கு உரிமையில்லையாக்கும் . . . எல்லாப் பெண்களும் உன்னைப்போல் இருப்பதால்தான் இந்த ஆண்கள் சமுதாயமே இப்படிக் குட்டிச் சுவராகிறது . . . என்றான்.

பெண் குலத்தின் பெருமையே அதில்தானே தங்கியிருக்கிறது அண்ணா ! அன்று கண்ணகி கோவலனை மன்னித்தபடியால்தான் இன்று மாபெரும் காப்பியமாகிய

சிலப்பதிகாரமே தோன்றியது. அதன் காரணமாகத்தான் பெண் குலம் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது அண்ணா. சரி சரி நேரமாகிறது. நீங்கள் போற இடத்துக்குப் போய்விட்டுச் சீக்கிரமாகத் திரும்பி விடுங்கள். இந்த உமா பையல் இரவு இடைநேரத்தில் விழித்துக் கொண்டால் அவனைத் தாக்காட்ட முடியாது. உமாக்கண்ணு எங்கே மாமாவுக்கு விடை கொடு என்று கூற குழந்தை தன் பட்டுக்கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

தெருவில் இறங்கிய ரகு நேராகப் பஸ் நிலையத்தை அடைந்து போக வேண்டிய இடத்துக்கு டிக்கற் பெற்று பஸ்வண்டியிலும் ஏறி அமர்ந்து விட்டான். அசட்டுத் துணியில் செல்வதற்கு ஆயத்தமாகி விட்டானே தவிர என்ன காரணத்தோடு ஜெகநாதனைச் சந்திப்பது என்ற பிரச்சனை அவனிடையே உருவாகத் தொடங்கியபோது அதற்கோர் தீர்வு காண முடியாதவனாய்த் தத்தளித்தான். அவன் மூளையை எல்லாம் பலமாகப் போட்டு உருட்டிய பின் ஜெகநாதன் ஒரு முதலாளி என்று டாக்டர் கூறிய ஞாபகம் வந்தது அவனுக்கு. கூடவே ஒரு நல்ல யோசனையும் பிறந்தது. ஆமாம், அவன் வேலை கேட்டு ஜெகநாதனிடம் செல்வதாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஜெகநாதனிடம் நேரடியாகப் பேச்சை ஆரம்பிப்பதற்கு முன் அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகவே அவன் இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தான்.

20ஆம் அத்தியாயம்

மனச்சாட்சியுள்ள மனிதனிடம் எத்தனைதான் துணிவிருந்தாலும் ஒரு தீய செயலைச் செய்ய எத்தனிப்பது அவ்வளவு சுலபமானதன்று. அதை ரகுவும் உணர்ந்து கொண்டான். அவன் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இறங்கி விட்டான். செல்ல வேண்டிய முகவரியும் அவன் கையிலேயே இருந்தது. கொழும்பில் இத்தனை மாதங்களைக் கழித்த பின் இப்படிப் பிரபலமான ஒரு நபரின் வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பது அவனுக்குப் பெரிய கஸ்டமல்ல, ஆனால் அவன் பொய் சொல்லி ஒருவரை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. அதனால் சிந்தித்தபடியே அவன் அவ்விடத்திலுள்ள தெருக்களை எல்லாம் சுற்றித் திரிந்தான்.

ஒருவித குறிக்கோளுமின்றிச் சுற்றித் திரிந்தபின் அவன் திரும்பவும் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு வந்து தன் மணிக்கட்டைப் பார்த்தான். இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டிருந்தது. பவானி கூறியது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. எதுவிதப்பட்டும் சீக்கிரமாக வீடு திரும்பிவிட வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டே குறிப்பிட்ட முகவரியைத் தேடிச் சென்றான். வழியில் இரண்டொருவரிடம் விசாரித்து வீட்டையும் கண்டு பிடித்துவிட்டான். இனி அந்த வீட்டுக்குள் என்ன காரணத்தைக் கொண்டு உட்செல்வது என்பதுதான் அவனது அடுத்த பிரச்சனையாக இருந்தது.

அந்த வீட்டடியில் சில நிமிட நேரம் நின்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான் ரகு. வீடு பார்ப்பதற்குப் பெரிதாக இருந்தது. ஆயினும் ஜனசந்தடி குறைவாகவே தெரிந்தது. வழமையாகப் பணக்கார வீடுகளில் காணப்படும் காவற் காரனாகிய நாயைக்கூடக் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக வீட்டில் மயான அமைதி குடிகொண்டு இருந்தது. ரகு மெதுவாகத் தெருக்கதவைத் திறந்துகொண்டு பதுங்கிப் பதுங்கி உள்ளே நுழைந்தான். வெளி முற்றத்தில் மரங்கள் சோலையாக வளர்ந்திருந்ததால் யாராவது வந்தால் அந்த மரங்களினூடே மறைந்துகொள்ளலாம் என நினைத்துக் கொண்டு அவன் துணிவாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

வீட்டுத் திண்ணையை நெருங்கியபோது அங்கே யாரோ விசம்புங் குரல் கேட்டு அங்கிருந்த ஜன்னலினூடாக அவன் உள்ளே பார்த்தான். சத்தங் கேட்டதே தவிர அந்த அழகைக்குரிய நபரை அவனால் கண்டு கொள்ளமுடிய வில்லை. ஆயினும் அந்தக் குரலுக்குரியவள் ஒரு பெண் என்பதை மட்டும் அவனால் உணர முடிந்தது. அதைத் தொடர்ந்து திடீரெனக் குடிவெறியில் யாரோ உளறுவது போன்ற ஓசை கேட்க அவன் தன் காதுகளைச் சற்றுக் கூர்மையாக்கிக் கேட்கத் தொடங்கினான்.

யாரோ ஆண் பிள்ளை நல்ல குடிபோதையில் பிதற்று கிறான் என்பது நிச்சயமாகியதும்தான் வேறு யாருடையவோ வீட்டுக்கு மாறி வந்துவிட்டதாக நினைத்து வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிச் சென்று தெருவோரமாக நடக்கத் தொடங்கினான். அப்போது யாரோ ஒரு முதியவர் அவ்வழியாக வரவே அவரிடம் சென்று அது ஜெகநாதனின் வீடுதானா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளத் துணிந்தான்.

அவன் கேட்ட வினாவுக்குப் பெரியவர் சிரித்துவிட்டு நீ யாரப்பா இந்த ஊருக்குப் புதிய ஆள்போல் தெரிகிறது. அல்லது இந்த நேரங்கெட்ட நேரத்தில் அந்த வீட்டுக்குப் போயே இருக்கமாட்டாய். காலை ஆறுமணி தொடக்கம் மாலை ஐந்து மணி வரையும்தான் அந்த ஆள் மனிதனாக நடமாடும் நேரம். இரவு முழுவதும் அவன் மிருகமாக மாறி விடுவான். அவ்வளவு குடி....பணம் இருக்கு அழகான மனைவி இருக்கிறாள். என்ன இருந்தும் என்னப்பா.... மனிதன் மன நிம்மதி யற்றுத் தவிக்கிறான். அந்தப் பெண். அதுதான் அவன் மனைவி. என்ன பாவஞ்செய்து அவனுக்கு மனைவியாச்சுதோ....? ஒரே அடியும் உதையும்தான்.... ம்....என்ன செய்வது....ஒவ்வொருவரும் செய்த வற்றை அனுபவித்துத்தானே ஆகவேண்டும். நல்ல காலம் நீ புத்திசாலித்தனமாக வெளியேறிவிட்டாய். பொறுத்த தோடு பொறுத்து நாளைக்குக் காலையில் வந்து பார் மனிதன் நல்லவன். என்ன உதவி கேட்டாலும் செய்வான்....எனக்கு நேரமாகுது நான் வாறன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

ரகுவுக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. ஜெகநாதனைச் சென்று காண்பதா விடுவதா என்ற புதியதோர் பிரச்சனை அவன் மனதில் உருவாகியது. பவானியையும், குழந்தையையும் இப்படியான ஒரு குடிகாரனிடம் ஒப்புவிக்க அவன் மனம் உடன்படவில்லை. அதைவிட அவள் இப்போதிருக்கும் நிலையில் இருப்பதே மேலாகப்பட்டது அவனுக்கு. புழுதி படாமல் தன் மார்பிலுந் தோளிலுமாக வளர்ந்த குழந்தை உமா இந்தக் குடிகாரனிடம் வந்து என்ன துயர்ப்படவேண்டிவருமோ என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே அவன் மனம் புண்ணாகியது. பேசாமல் திரும்பிவிடுமோ என்று எண்ணியவன் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

தந்தை பெயர் தெரியாத தனயன் என்ற அவப்பெயரோடு வாழ்வதைவிடக் குடிகாரப்பயல் ஒருவனின் மகன் என்ற பெயர் தேவலை போல் தோற்றியது அவனுக்கு. எவ்வளவுதான் கெட்டவனாக இருந்தாலும் அவனுடன் மனம்விட்டுப் பேசினால்தான் பவானியின் வாழ்வுக்கு ஒரு விடிவு ஏற்படும் என அவன் நிச்சயமாக நம்பினான். அந்தப் பெரியவர் கூறியது போல் ஜெகநாதன் நல்லவனாக இருந்தால் எதற்காக அவன் இப்படிக் குடிக்கவேண்டும்? ஒரு வேளை பவானியைப் பிரிந்த துயர்தான் அவனை இப்படிக் குடிக்கவைத்ததோ....? அப்படியும் இருக்கலாம். உமாலைப் பிரிந்தபோது நான் எவ்வளவு துன்பப்பட்டேன் வளர்த்தவரை மறந்து ஊர் தேசத்தை மறந்து உற்றாரைத் துறந்து வரவில்லையா? ஏன் உயிரைக்கூடத் துறந்துவிட முயற்சித்தேன். பவானியின் அன்பு மட்டும் எனக்குக் கிடைத்திருக்காவிட்டால் என்னைப் புதைத்த இடத்தில் இதுவரை புல் முளைத்திருக்கும். ஜெகநாதனின் வாழ்க்கையிலும் கூட இப்படி ஏதாவது அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்திருக்கலாம். எதற்கும் அவனைப் பார்க்காமல் இன்று போவதில்லை என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு திரும்பவும் அந்த வளவுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தான்.

இம்முறையும் அவன் அடர்ந்திருந்த சோலைகளின் நடுவே மற்றவர்கள் தன்னை எளிதாகக் கண்டுகொள்ள முடியாதபடி மறைந்துகொண்டான். சற்று முன்னர் அவன் அங்கே வந்த போது அழுகைக்குரல் மறைந்து இப்போது ஓர் ஆண்பிள்ளையின் அணுக்கமான குரலே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் குரலுக்குரியவன் ஜெகநாதனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென அவன் தீர்மானித்தான். அது குடிவெறியால் களைத்துப்போயிருப்பவனின் பரிதாபக் கதறலாக அவனுக்குப்பட்டது.

திடீர் எனப் பவானியின் தோற்றம், அவன் கண்முன்னே தோற்றமளிக்கிறது. என்னண்ணா நீ வந்த விடயத்தை

மறந்து விட்டாயா...? என்று அறிவுறுத்துவது போல இருக்கிறது. அவன் தன் நினைவு பெற்று இம்முறை சற்றுத் துணிவுடன் வீட்டுத் திண்ணையில் காலடி எடுத்து வைத்துவிடுகிறான். திடீர் என அங்கே பெரிய ஓங்காளங் கேட்க அதைத் தொடர்ந்து சத்தி எடுக்கும் ஆரவாரமும் கேட்கிறது. பக்கத்தில் இருந்த தூணோடு தூணாக ரகு தன்னை மறைத்துக் கொள்கிறான். திரும்பவும் அங்கே குடிவெறிப் பிதற்றலும் அதைத் தொடர்ந்து ஒரு பெண்ணின் விசும்பலும் கேட்கின்றன. இப்போது ஜெகநாதன் மேல் ரகுவுக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது. அவனால் காதலித்த பெண்ணுக்கும் நிம்மதியில்லை கைப்பிடித்த பெண்ணுக்கும் நிம்மதியில்லை என்ற எண்ணம் எழுந்ததும் அவனைக் கொலை செய்துவிட்டாற் கூடத் தேவலை போலத் தோன்றியது ரகுவிற்கு. தான் நின்ற இடத்திலேயே சிறிது நேரம் நின்று பார்த்த ரகு ஒரு பெண் அழுதுகொண்டே உட்புறமாக வெளியே செல்வதைக் கண்டதும் மிகவும் விரைவாக ஜெகநாதன் படுத்திருந்த இடத்தை அடைந்தான்.

ஜெகநாதன் படுத்திருந்த இடத்தை நெருங்கியபோது அங்கே வீசிய தூர்நாற்றத்தைத் தாங்கமுடியாமல் ரகு தன் மூக்கை இறுக்கமாகப் பொத்திக்கொண்டான். அந்த இடம் முழுவதும் கால் வைக்க முடியாதபடி சத்தி தேங்கிப் போயிருந்தது. தன் நினைவற்று வந்ததையெல்லாம் பிதற்றிக் கொண்டு படுத்திருந்தான். அவனை அப்படியே பிடித்துக் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிடுவோமா என்று யோசித்த ரகு தன் இரு கரங்களையும் இறுக்கிக் கசக்கிக் கொண்டான். இப்படியான ஒரு கேவலமான நிலையில் மிருகத்தைவிட இழிவாக ஒரு மனிதன் சீவிப்பதைவிட அவன் இறந்துவிடுவதில் தப்பில்லை என்று தோற்றியது அவனுக்கு. ஆனால் அவனை எப்படிச் சாகடிப்பது. ஏற்கெனவே நினைத்

தது போல அவனது கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிடலாந்தான். . . . ஆனால் கொலைசெய்வது அவ்வளவு சுலபமல்லவே. . . . அவன் கிடக்கும் நிலையில் அவனுடன் எதையும் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது என்பதும் ரகுவுக்குப் புரிந்தது. அவனுக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. இந்தப் பிரச்சனையை எப்படித் தீர்ப்பதென அவன் யோசித்தான்.

நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பின் அவனால் ஒரே யொரு முடிவுக்குத்தான் வரமுடிந்தது. வீட்டுக்குச் சென்று பவானியை அழைத்து வந்து இவன் இருக்கும் நிலையைப் பவானிக்குக் காட்டினால் அதன் பின்பாவது இவனை அவள் மறக்க முயற்சிப்பாள். மறக்கமுடியாவிட்டாலுங் கூட அவன் மேல் வைத்திருக்கும் உயர்ந்த அபிப்பிராயத்தையாவது மாற்றிக்கொள்ளலாமென யோசித்துவிட்டுத் திரும்பிச் செல்ல நினைத்தபோது உள்ளேயிருந்து யாரோ வரும் காலடியோசை கேட்டு அவன் விரைவாகச் சென்று தான் முதலில் ஒளிந்து நின்று இடத்திலேயே நின்றுகொண்டான்.

எங்கும் இருள் கவிந்துகொண்டு வந்தாலும் அந்த வீட்டில் அதுவரை ஒரு கைலாம்பு கூட ஏற்றப்படாமல் இருந்தாலும் ரகுவுக்குத் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு அங்கே நடப்பவற்றைக் கவனிப்பது மிகவும் சுலபமாக இருந்தது. அங்கே வந்துகொண்டிருந்தவள் ஒரு பெண் என்பதும் அவள்தான் முதலில் அங்கே அழுது கொண்டிருந்தவளாக இருக்கவேண்டும் என்பதும் அவள் விட்ட பெருமூச்சில் இருந்து அறியக் கூடியதாக இருந்தது.

இருட்டில் அவளை நன்றாகப் பார்க்கமுடியாவிட்டாலுங் கூட அவள் தேகம் மிகவும் மெலிவுற்றிருந்ததை அந்த இருட்டிலும் அவனால் கவனிக்க முடிந்தது. தலை

வாரப்படாமல் கலைந்திருக்க அவள் உடலை ஒரு பழம் சேலை அலங்கரித்திருந்தது. அவள் அங்கு வந்த சில நிமிட நேரத்திற்கெல்லாம் திண்ணையில் தண்ணீர் ஊற்றப் படும் சத்தங் கேட்டது. அடுத்து விளக்குமாற்றால் சுத்தஞ் செய்யும் சத்தம் கேட்டது. பாவம் யார் பெற்ற அப்பாவிப் பெண்ணோ இந்தக் குடிகாரப்பயலைக் கட்டிக்கொண்டு இப்படி உத்தரிக்கவேண்டியிருக்கிறதே என அந்தப் பெண்ணுக்காகக் கவலைப்பட்டான் அவன். அதே நேரம் அவன் பவானியையும் நினைத்துக்கொள்ளாமல் இல்லை.

பவானியைப் போன்ற ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணை இப்படியான ஒரு குடிகாரனிடம் ஒப்படைத்தால் அவள் நிச்சயமாகத் தற்கொலைதான் செய்துகொள்ள வேண்டி வரும். அதனால் அவள் வாழா வெட்டியாக இருந்தாலுங் கூட இப்படியான ஒரு குடிகாரனுக்கு மனைவியாகியிருக்க வேண்டாமெனத் தன் மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டான். ஆயின் குழந்தை உமாவின் வருங்காலத்தை உத்தேசித்து எப்படியாவது இந்த மனித மிருகத்தைச் சந்தித்து இரண்டொரு வார்த்தை சுடச்சுடப் பேசினால்தான் நிம்மதி ஏற்படும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

ரகுவின் கவனம் முழுவதும் தற்போது அந்த அறையிலேயே பதிந்து கொள்கிறது. அங்கே வந்து கொண்டிருந்த பெண் இவனுடைய மனைவிதானா என்பதைக் கண்டு கொள்ள அவன் உள்ளந் துடிக்கிறது. கழுவும் வேலை முடிந்ததும் அவள் அந்த மனிதன் படுத்திருந்த பக்கமாகச் சென்று சிலநிமிட நேரம் அவனையே உற்றுப் பார்ப்பது போல ரகுவுக்குத் தெரிகிறது. அவனது கலைந்த கேசத்தை அவள் தடவிக் கொடுக்கும் போது ரகுவின் சந்தேகம் அறவே தெளிந்துவிடுகிறது.

தொட்டுத் தாலி கட்டிய மனைவியைவிட வேறு எந்தப் பெண்ணுக்கும் இவ்வளவு பொறுமையிருக்க முடியாது

என அவன் மனம் முடிவு செய்யும் போது அப்படியே ஓடிச் சென்று அந்தப் பெண்ணின் காலடியில் விழுந்து அவளைத் துதித்துப் போற்ற வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் திடீரெனத் தன்னைப் போன்ற ஓர் இளைஞன் இந்தச் சூழ்நிலையில் அவள் முன்சென்று நிற்பதாக இருந்தால் அவனைப் பற்றி மிகவும் கேவலமாகத்தான் அப்பெண்ணால் நினைக்க முடியுமே தவிர அவனது நல்லெண்ணத்தை அவளால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது என நினைத்துத் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

அந்தப் புனித உள்ளம் படைத்த பெண்ணினது முகத்தையாவது ஒருமுறை பார்க்கலாம் என்றால் அந்த வீட்டில் இன்னும் வெளிச்சம் ஏற்படாததால் அந்த ஆசையைக் கூட அவனால் நிவர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. இன்னுள் சிறிது நேரம் இருந்துதான் பார்ப்போமென அவன் பொறுத்திருந்த வேளை மீண்டும் அந்த மனிதனின் முனகல் கேட்டது. கூடவே ஏதோ சில வார்த்தைகளும் குளறுபடியாகக் கேட்டன. ஆனால் அந்த வார்த்தைகளை எளிதாக ரகுவினால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

சிறிது சிறிதாக அந்த ஆண் குரல் உச்சஸ்தாயியில் எழுந்து கொண்டே இருந்தது. அதன் பின் அந்த வார்த்தைகள் ஓரளவுக்கு அவனுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. “உ...எடயே அவன்... இண்டைக்கு வரவில்லையா... நீ... எ..ப்..போ...போய் தொலையது என்ற... ப..வா..னி...எப்போ வாறது... அ..வ..ள் இல் லாமல் ... நான்... வாழ... முடியாது ... இப்படியே ... குடிந்துக் குடித்துச் செத்...துப் போவனடி ... நான் ... சா...கிறது உனக்கு விரு...ப்பமா... போ...”

நீ..... போ.... போ..ய என்.... பவானியை வரச்
 'சொல்லு..... ம்..... போட.....'

அதைத் தொடர்ந்து 'பட்பட்' என அடியின் ஓசையும் அந்தப் பெண்ணின் விம்மலும் கேட்கின்றன. ரகுவின் நரம்புகள் எல்லாம் புடைத்தெழுகின்றன. ஒரு மனிதன் எவ்வளவு தான் மிருகத்தனமாக நடந்துகொண்டாலும் ஒரு பெண்மேல் கைவைத்து அடிக்கும் அளவுக்கு அவன் துணிவு பெறுவதாக இருந்தால் அவனை மிருகம் என அழைப்பதை விட மிருகத்தைவிடக் கேவலமானவனாகத்தான் நினைக்க வேண்டும் என்று அவன் உள்ளம் குமுறுகிறது.

அந்த உள்ளக் குமுறலின் இடையிலும் குடிவெறியில் இருக்கும் ஜெகநாதனுக்காக அவள் மனம் இரங்கிக் கொள்கிறது. 'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பெனுந் திண்மை உண்டாகப் பெறின்' என்ற வள்ளுவர் குறள் அவன் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அந்தக் கற்புநிலைதான் பெண்ணைத் தெய்வமாக மதிக்கச் செய்கிறது. அப்படியான புனிதமான கற்பை ஒரு பெண்ணானவள் போற்றிக் காக்க முடியாவிட்டால் அங்கே பெண்மைக்கே மாசு படிந்துவிடுகிறது. அப்படியான ஒரு நிலைக்குத் தன் மனைவி வருவதை எந்த ஆண்மகனும் விரும்பவும் மாட்டான். அப்படியொரு குற்றத்தை அவனால் மன்னிக்கவும் முடியாது.

அப்படியான ஒரு மாபெரும் தவற்றைத்தான் இந்தப் பெண்ணுஞ் செய்திருக்கவேண்டும். அது தான் குடிவெறியில் கூட அவன் இவளைப்பற்றி இவ்வளவு கேவலமாகப் பேச வேண்டியுள்ளது. இண்டைக்கு அவன் வரவில்லையா என்று அவன் கேட்டதிலிருந்து யாரோ ஒருவன் இந்தப் பெண்ணை நாள்தோறும் சந்திக்க வருவதாக இருக்கவேண்டும். அல்லது ஒரு கணவன் அப்படிக் கேட்டிருக்க மாட்டான். இவற்றின் மத்தியிலும் ரகுவுக்கு உள்ளூர ஒரு மகிழ்ச்சி.

ஜெகநாதன் இன்னும் பவானியை மறக்கவில்லை என்பதே அந்த மகிழ்ச்சிக்குரிய அடிப்படைக் காரணமாகும்.

பவானி அவன் மனதில் நீக்கமற நிறைந்துவிட்டாள் என்ற அந்த ஒரு நம்பிக்கை அவனுக்கு ஒரு திருப்தியை அளித்தது. அங்கே அவன் கண்ட சூழ்நிலையில் பவானியை ஜெகநாதனிடம் ஒப்புவிப்பது அவ்வளவு சிரமமாக இருக்குமென அவன் எண்ணவில்லை. ஆயினும் அவனது தற்போதைய மனைவியை நினைத்த போது அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. பவானியை ஜெகநாதன் ஏற்றுக்கொண்டால் இந்தப் பெண்ணின் கெதி என்னாவது? ஏற்கெனவே திருமணவாழ்வில் எதுவித சுகத்தையும் அனுபவித்தறியாத இந்த அபலைப் பெண் கணவன் என்கிற உரிமையையும் இழக்க நேரிட்டால் நிச்சயமாக அவன் தற்கொலைதான் செய்து கொள்ளவேண்டும் அல்லது பைத்தியமாக மாற வேண்டும். இந்த இரண்டு அசம்பாவிதங்களையும் தடுக்கவேண்டுமானால் பவானியும் அந்தப் பெண்ணும் ஒருமித்து வாழ்க்கை நடாத்த வேண்டும். அது நடக்கக் கூடிய ஒன்றா...? ஒரு வேளை பவானி அதற்கு உடன்பட்டாலும் இந்தப் பெண் உடன்பட வேண்டுமே... கடவுளே என் பவானிக்கு எப்படியாவது தாலிப் பாக்கியம் அளித்து விடு. ஜெகநாதன் வீட்டு வேலைக்காரியாக என்றாலும் அவள் வாழட்டும். இராமர் சீதைக்கு அயோத்தியாக இருந்தால் ஜெகநாதன் பவானிக்கு சுவர்க்கமாக இருக்க வேண்டும்.

பலவாறாகச் சிந்தித்த ரகுவுக்கு ஒரேயொரு முடிவுக்குத் தான் வரமுடிந்தது. அடுத்தநாட் காலை எப்படியாவது பவானியை அழைத்து வந்து ஜெகநாதனிடம் ஒப்புவித்துவிடுவதே அது. ஜெகநாதன் குடிபோதையில் பேசிய வார்த்தைகளில் இருந்து அவன் இன்னும் பவானியை மறக்கவில்லை.

என்பது தீர்மானமாய்விட்டது. ஆகவே, அந்தப் பெண்ணிடம் இதுபற்றி ஒரு வார்த்தை கூறிவிட்டால் அவள் அந்தத் தாக்குதலுக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக்கொள்வாள் என நினைத்தான். அந்தப் பெண்ணிடம் எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என யோசித்தவன் இரண்டு மூன்றடி முன் வைத்து இந்தாங்க அம்மா அம்மா உங்களைத்தான் என்று அழைக்க அந்தப்பெண் ஓடிச்சென்று மின்சார விசையை அழுக்கினாள். அங்கே வெளிச்சம் பரவியபோது அவள் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். பீதியும் பயமும் நிறைந்திருந்த அந்த முகத்தைப் பார்த்து உமா நீயா ? என்று அலறினான் ரகு.

21ஆம் அத்தியாயம்

எதிர்பாராத இடத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்ட சந்திப்பு ரகு—உமா இருவரையும் சிலநிமிட நேரந்திகைக்க வைத்தது. இருவர் கண்களிலும் நீர் முட்டிக் கன்னம் வழியே வடிய உணர்ச்சி நிரம்பியவர்களாய்ப் பேசும் சக்தியற்று ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி நின்றனர். “உமா நீயா . . . ? உனக்கா இந்தக் கதி . . . ? மீனவ வகுப் பைச் சேர்ந்த எனக்கு நீ மனைவியானால் உன் அந்தஸ்தும் அருமையும் குறைந்துவிடுமெனப் பயந்து எம்மைப் பிரித்த உன் அப்பா இந்தக் காட்சியைக் காணவில்லையா . . . ? உமா . . . எங்கே உன் அழகு . . . ? எங்கே உன் வனப்பு . . . உன் குறும்பு. முத்துவெண்நகை எல்லாமே உன்னை விட்டுப் பிரிந்து விட்டனவா . . . ஐயோ உமா . . . நீ எங்கோ நல்லபடியாக வாழ்கிறாய் என்ற நிம்மதியில் தான் நான் இதுவரை மனிதனாக வாழமுடிந்தது. இப்போது தான் தெரிகிறது எண்ணங்கள் கூடப் போலியானவையென்று. இந்தக் குடிவெறியனுடன் நீ எப்படியும்மா வாழ்க்கை நடத்துகிறாய்” என்று ரகு அங்கே நிலவிய மௌனத்தைக் கிழித்த போது உமா வாய்விட்டுக் கதறியழுதாள். அவளால் பேசமுடியவில்லை. அவள் தேகமெல்லாம் நடுங்கியது. விழுந்து விடாமல் இருப்பதற்காக ஏதாவது ஒரு தூணை நாட வேண்டும் போல் இருக்கவே அவள் விரைவாக முன்னேறி ரகுவின் மார்பில் முகம்

புதைத்து விம்மினாள். அவளை ஒரு கையால் இறுகத் தன் மார்போடு அணைத்துப் பற்றிய ரகு மறு கையால் அவளின் முதுகையும் தலையையும் வருடிக் கொடுத்தான்.

தங்களை மறந்த நிலையில் சில கணப்பொழுதைக் கழித்த பின் 'உமா' என அழைத்தான் ரகு. ஆனால் அவளிடம் இருந்து எதுவித பதிலும் இல்லாமற் போகவே தன் பிடியைச் சிறிது தளர்த்தி அவள் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தபோதுதான் அவள் மூர்ச்சையைடைந்துள்ளாள் என்பதை அவனாற் புரிந்து கொள்ளமுடிந்தது. அதனால் அவன் அவளை மெதுவாக அணைத்தபடியே கொண்டு சென்று அறைக்குள் இருந்த படுக்கை ஒன்றின் மீது கிடத்தினான். எங்காவது நீர் கிடைக்குமா என்று பார்ப்பதற்காக அவன் அந்த அறையை நோட்டம் விட்டபோது அவன் தலை சுற்றியது. ஆமாம்! அந்த அறைமுழுவதும் காலியான சாராயப் போத்தல்களும் புதிய சாராயப் போத்தல்களும் நிறைந்து கிடந்தன. பல நாள்கள் சுத்தப்படுத்தாததால் அது பாழடைந்த அறைபோல் கஞ்சலும் குப்பையுமாக மலிந்து கிடந்தது. அந்த அறையின் பின்புறத்தால் ரகு உட்பக்கஞ் சென்று ஒரு பாத்திரத்திற் சிறிது நீர் எடுத்து வந்து உமாவின் முகத்திலே தெளித்த போது உமாவின் கண்கள் சாடையாகத் திறந்து கொண்டன.

அங்கே வீடிருந்த நிலையும் அங்கே காணப்பட்ட அலங்கோலமும் வீசிய தூர்நாற்றமும் உமா ஜெகநாதனுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முறையை அவனுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டியது. உமாவின் அவல வாழ்வை நினைத்துப் பார்த்தபோது ரகுவுக்கு ஒரு பாட்டம் அழவேண்டும் போல இருந்தது. பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காக மாறிய கதை போலப் பவானிக்கு வாழ்வு கொடுக்க வந்து உமாவின்

வாழ்க்கையைக் குலைத்துவிடப் போகிறோம் என்ற கவலை அவனை வாட்டியது. உமாவின் வாழ்க்கை ஏற்கெனவே குலைந்த வாழ்க்கை தான் என்றாலும் அந்த ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு அதைச் சின்னாப் பின்னப்படுத்தவும் அவன் விரும்பவில்லை. அதனால் அவன் முதலில் உமாவிடம் பேச்சுக்கொடுத்து விடயங்களை அறிந்து கொள்ளத் துடித்தான். அவன் பார்வை உமாவின் மேற் பதிந்த போது உமாவும் சோர்வடைந்து குழிவிழுந்த கண்களால் அவனைப் பாசத்தோடு பார்த்து நின்றாள். “ரகு.... நான் இங்கு வாழ்வது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? எத்தனை நாள் என்னைத் தேடி அலைந்தீர்கள்....? எப்படியும் ஒரு நாள் என்னைத் தேடி நீங்கள் வருவீர்கள் என நான் எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தேன். என் ஆசை வீண் போகவில்லை. ஆனால்....ஆமாம் ரகு.... ஆனால் உடல் யாருக்கோ சொந்தமாகிவிட்டது....” கூறிவிட்டு அவள் சிறிது நேரம் மௌனமானாள். “உமா.... உமா....நீ என்ன சொல்கிறாய்....? அப்போ நீ கூட இன்னும் என்னை மறக்கவில்லையா.... இப்படியான ஒரு படுபாதகனுக்கு நீ எப்படி வாழ்க்கைப்பட்டாய் என்று ரகு கேட்ட போது அவள் உடல் உணர்ச்சியால் நடுங்கியது. உமா என் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்து இருக்கிறாள். தன்னைத் தேடித்தான் நான் இங்கு வந்ததாக அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அதற்கு நான் மறுப்பு கூறவிரும்பவில்லை. உன்மேல் உள்ள அன்பினால் உன்னைத் தேடி நான் வரவில்லை உமா. நீ சென்ற பின்பு எனக்குத் தங்கை உறவில் வந்த ஒரு பெண்ணுக்காகத் தான் நான் இங்கு வந்தேன். வந்த இடத்தில் எதிர்பாராத விதமாகத்தான் உன்னைச் சந்தித்தேன். நான் இங்கு வந்த காரணத்தைக் கூறினால் நீ என்னைப் பற்றி மிகக் கேவலமாக நினைத்துக் கொள்வாய். ஆயினும் நான் வந்த

காரணத்தைக் கூறித்தான் ஆக வேண்டும். ஆமாம் நான் உன் கணவனை உன்னிடம் இருந்து பிரித்துச் செல்வதற்காகத்தான் வந்தேன். உன் கணவன் ஒரு குடிகாரன் மட்டுமல்ல உமா..... அவன் ஏற்கெனவே ஒரு கன்னிப் பெண்ணைக் கெடுத்து அவளைத் தாயாக்கிவிட்டு வந்த கொடிய பாவி. அப்படிப்பட்ட துரோகிக்கு ஒரு நல்ல பாடங்கற்பித்து அவனை மீட்டுக்கொண்டு போகத்தான் வந்தேன் என்று கூறத்தான் அவன் உதடுகள் துடித்தன. ஆயினும் அவன் தன்னை அடக்கிக் கொண்டான்.

ரகுவினது வினா உமாவின் இதயத்தைத் துளைத்திருக்க வேண்டும் போலும் 'இப்படியான ஒரு படு பாதகனுக்கு நீ எப்படி வாழ்க்கைப்பட்டாய்' என்று அவன் கேட்ட வினா அவள் உள்ளத்தைச் சித்திரவதை செய்தது. காதலித்தவன் கணவனாகியிருக்க வேண்டியவன் இப்படியொரு வினாவைக் கேட்டதை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. சாதியையுங் குலத்தையும் மட்டும் பிரதானமாக நினைத்து அன்பே உருவமான ஒரு புனிதமான இதயம் படைத்தவனான ரகுவுக்குத் தன் அப்பா இழைத்த துரோகத்தின் விளைவுதான் இது என எண்ணிப் புழுங்கினாள். அவருக்கென்ன.....? இந்தச் சீர்கேட்டைப் பார்க்காமல் அந்தப் புண்ணியவான் இந்த உலகவாழ்வையே நீத்துவிட்டார். யாரை அவர் எளியவன் என்று கருதி தன் மகளுடைய வாழ்வு வளம் பெறுவதற்காக அவனை ஊரைவிட்டுக் கலைத்தாரோ அவனே இப்போது அவள் எதிரே நின்று அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவல வாழ்வைப் பார்த்துப் பரிதாபப்படுவதாக இருந்தால் அவள் மனம் எப்படி அமைதி பெற முடியும்?

அவன் அப்படிக் கேட்டுவிட்டானே என்பதற்காக அவள் அவன்மீது கோபப்படவில்லை. மற்றவர்கள் துணிந்து

கேட்க மறுப்பதை அவன் தன்மேல் உள்ள அன்பால் துணிந்து கேட்டுவிட்டான் என்றுதான் அவள் கருதினாள். அவனுடைய கபடமற்ற உள்ளத்தை அவள் புரிந்து வைத்திருந்தபடியால் அவன்மீது அவளுக்கு ஆத்திரமே உண்டாகவில்லை. இருந்தும் ஏற்கெனவே வெதும்பிப்போய் இருந்ததால் அந்தச் சிறிய அடியைக் கூட அவளால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அவள் தன் இதயக்குமுறல் ஆறும்வரை மௌனம் சாதித்தாள்.

இடையில் ரகு தொடர்ந்து ஏதாவது பேசுவான் என்ற அவள் யூகம் பிழைக்கவே அங்கு நிலவிய மௌனத்தைக் கலைத்து ஆமாம் அதுதான் என்விதி ரகு. வாழ்க்கையில் நாம் கற்பனை செய்வது அதிகம் அவை எல்லாம் கனவாகவே நிலைத்துவிட நாம் கற்பனைகூடச் செய்து கொள்ள முடியாதவைதாம் வாழ்க்கையில் அநேகமாக இடம் பெற்றுவிடுகின்றன. ஆரம்பத்தில் அப்படியான வாழ்க்கை சிறிது சிரமம் போலத் தோற்றினாலும் பழகப் பழக ஏதோ ஓர் பாசத்தால் நாமும் கட்டுண்டு விடுகிறோம். அநுபவப்பட்டவர்கள் இதைச் சுலபமாக அறிந்து கொள்வார்கள். உங்களைப் போன்றவர்கள் இன்னும் கற்பனையிலேயே வாழ்க்கையை ஓட்டிக்கொண்டிருப்பவர்கள் இதைப் புரிந்துகொள்வது சிரமமாகத்தான் இருக்கும். நான் கூட ஆரம்பத்தில் இந்தத் திருமணத்திற்கு எவ்வளவோ எதிர்ப்புக் காட்டியவள் தான். இருந்துமென்ன அப்பாவைத்தான் நீங்கள் நன்றாக அறிந்தவராயிற்றே.. அவரது பிடிவாதத்தின் முன் என் எதிர்ப்புத் தூசியாகியது. கடைசியில் இவருக்கு நான் மனைவியானேன். ஒருவர் எவ்வளவுதான் கெட்டவராக இருந்தாலும்கூட எம்மைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய பின் அந்த மங்கல நாண் இருக்கிறதே அதற்கு இருக்கும் சக்தி உலகத்தில் வேறு எந்த விஞ்ஞான சக்திக்குக்கூட இருக்க முடியாதென்று தான்

கூறுவேன். ரகு என் கழுத்தில் இருக்கும் இந்த மங்கல நாண் அப்படியொரு தொடர்பை அவருக்கும் எனக்கும் உண்டாக்கிவிட்டது. இனி அவர் குடிகாரனாயிருந்தாலென்ன வெறியனாக இருந்தாலென்ன இந்த உமாவின்கணவர் என்ற நிலை எப்போதும் மாறப்போவதில்லை.

ரகு நீங்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் அன்பை நான் உணர்கிறேன். அதற்காகப் பெருமைப்படுகிறேன். இருந்தாலுங்கூட என் கணவரைப் பற்றி நீங்கள் ஒரு சிறுவார்த்தைகூடக் கேவலமாகப் பேசுவதை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. நாங்கள் திருமணஞ் செய்து கொண்ட முதலிரவு மிகவும் அபூர்வமானது. புதுமணத்தம்பதிகள் முதலிரவைப்பற்றிக் கதை கதையாகக் கூறுவார்கள். என்னால்கூட ஒரு கதை கூற முடியும். ஆனால் ஒரேயொரு வித்தியாசம் நான் கூறப்போகும் கதையைப் போன்ற சுவையான நிகழ்ச்சியை இதற்கு முன்பும் யாரும் கூறியிருக்கமுடியாது. இனிமேலும் கூறமுடியாது. பொதுவாக முதலிரவு நிகழ்ச்சிகளை யாரும் யாருக்கும் கூறும் வழக்கம் இல்லை. அதைக் கூறவும் முடியாது. ஒரு வேளை இணைபிரியாத நண்பர்களாக இருந்தால் கூற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படலாம். இதுவரை அப்படியான அத்தந்த தோழிகள் யாருமே எனக்குக் கிடைக்கவில்லை ரகு. நான் என் வாழ்நாளில் கண்ட முதலாவதும் கடைசியானதுமான அத்தந்த நண்பர் நீங்கள்தான். அதனால் எனது முதலிரவு அநுபவத்தை உங்களிடம் கூறுவதில் எதுவித தப்புமிருக்காது என்றே நம்புகிறேன். அதனால் கேளுங்கள் ரகு.

எனக்குத் திருமணமான முதல் நாள் இரவு தன் ஆசை மகள் முதலிரவை விமரிசையாகக் கழிக்க வேண்டும் என நினைத்த என் அப்பா நாங்கள் முதலிரவைக் கழிப்பதற்காக ஒழுங்கு செய்திருந்த அறையை மிகவும் தடபுடலாக ஆயத்

தப்படுத்தி இருந்தார். என் இதயம் நிறைந்திருந்த உங்கள் நினைவைக்கூட வேரோடு அகற்றிவிட்டு வரப்போகும் என் கணவருக்காக என்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த வேளை. அந்த நேரத்தில் என் இதயக் குமுறலை யாருக் கெடுத்துக் கூறினாலும் அவர்கள் நம்பப் போவதில்லை. ஒருவரை மனதால் கணவராக வரித்து விட்டு மாலையிட்ட இன்னொருவருக்கு என்னை மனைவியாக்குவதற்குத் தயார் படுத்திக்கொண்டிருந்த போது காலடியரவங் கேட்டுத் தலை நிமிர்ந்தேன். எனக்கு மாலை இட்டவர் கம்பீரமாக வந்து என்முன் நின்றார். என் உடலின் அணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் துடித்தன. முதலிரவைப்பற்றி நிறையப் படித்திருந்தேன். ஆயினும் அன்று அதை அருபவிக்கப் போகும் ஒரு துடிப்பு என்னை உந்தித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. துடிப்பு ஒருபுறமும், காதலில் ஏற்பட்ட தோல்வியின் துயர் ஒருபுறமுமாக வாட்ட என் சுய ஆசைகளை எல்லாம் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டுத் தன்னை என்னிடம் முழுதாக அர்ப்பணிக்கும் ஒருவருக்காக நடந்ததை மறந்து புதியதோர் அத்தியாயத்தைத் தொடங்குவோம் என்றிருந்த நேரத்தில் ' உமா ' என்ற குரல் கேட்டது.

குரலுக்குரியவர் அவர் தான். ஆனால் கூப்பிட்ட விதம் அந்த அழைப்பு கர்ணகரோமாக இருந்தது. அடிக் கொருதரம் அன்பொழுக ' உமா உமா ' என அழைக்கும் உங்களைப் போன்றுதான் அவரும் அழைப்பார் என எதிர் பார்த்திருந்த எனக்கு அவர் அழைத்த விதம் மனதில் ஒரு பயத்தையும் திகிலையும் உண்டாக்கியது. அவர் அன்பாகத் தான் அழைத்திருப்பார். ஏதோ ஒரு பிரமைதான் அப்படி என்னை எண்ணத் தூண்டியிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து முதன் முதலாக அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். புதியதோர் ஆசிரியரின் கொடூரப் பார்வையைப் பார்த்துப் பயப்படும் மாணவிபோல் என்னுள்ளங் கலங்கியது. என்

கண்களில் நீர் முட்டக் கன்னத்தின் வழியே வடிவதற்கு ஆயத்தமாக நின்றது.

பயந்த சுபாவமுடைய மாணவியைப் போல் அவரை நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என் நாடியில் இரண்டு விரல்களைப் பதித்து என் முகத்தைச் சற்று நிமிர்த்திப் பார்த்து விட்டு 'ஓ நீ பார்ப்பதற்கு ரொம்ப அழகாகத்தான் இருக்கிறாய். இன்றைய அலங்காரம் உனக்கு வெகு ஜோர். ஆனால் எவ்வளவு கொள்ளை அழகு இருந்தும் என்ன....? உன் அழகை ரசித்து அதை அணுஅணுவாகச் சுவைக்கக் கூடியவன் இங்கில்லை. அவன் உனக்குக் கணவனாக வரும் பாக்கியத்தை இழந்து விட்டான்.....அவருடைய வார்த்தைகள் என்னை உயிரோடு வதைத்தன. அவர் கூறியதை மறுக்கவோ மறைக்கவோ சக்தியற்று வெறிபிடித்தவள் போல் நான் நின்ற போது அவர் தொடர்ந்தார். ஆமாம் ரகு! எனக்கு மாலை இட்டவர் தான் தொடர்ந்தார்.

“உமா என்ன விழிக்கிறாய்....? ஏதடா உண்மையைப் பணத்தினால் மறைத்துவிடலாம் என அப்பா எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தும் இவர் எப்படி என் கடந்த கால ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டார் என்று யோசிக்கிறாயாக்கும். உண்மையை ஒன்றாலும் மறைக்க முடியாது. உண்மை உண்மையாக வாழவேண்டியது தான். அது மறைக்கப்பட்டாலுங்கூட அதன் சுயரூபம் என்றோ ஒரு நாள் வெளிப்பட்டே ஆகவேண்டும். பரவாயில்லை எனக்கு இது ஏமாற்றமாகவுமில்லை. ஏனெனில் நான் உன்னைப்பற்றிய உண்மைகளை அறிந்த பின்பே உன்னைத் திருமணஞ் செய்ய முன்பு உன்னுடன் வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்று தான் நம்பினேன். ஆனால் இப்போது உன்னை என் கண்முன் கண்ட பின்புதான் அது எவ்வளவு

சிரமமானது என்பதை உணர்கிறேன். ஒரு ஆணாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி முதற் காதலை மறக்க முடியாது உமா..... அதனால் என்னை மன்னித்து விடு. மானசீகமாக என்னால் உனக்கு வாழ்வளிக்க முடியாது. என் மனச்சாட்சி மரத்து நான் மிருகமாகும் போது என் தாபத்தைத் தணிக்க உன்னை எப்போதாவது உபயோகிக்கலாம். அந்த மனநிலையைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நண்பனை நான் அண்மையில் தான் தேடிக் கண்டு கொண்டேன். அவனை நீயும் அறிந்திருக்க வேண்டாமா அவனை உனக்கும் அறிமுகஞ் செய்கிறேன் பார்” என்று கூறிவிட்டு அவர் தன் பெட்டியைத் திறந்து எடுத்த பொருளைப் பார்த்தபோது நான் திடுக்கிட்டேன். நான் நின்ற அறையே சுற்றியது, கீழே விழுந்து விடாமல் இருப்பதற்காகக் கட்டில் விளிம்பை இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன்.

என்ன உமா பயந்து விட்டாயா....? என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கூறிக் கொண்டே அவர் அந்தப் பாத்திர மொன்றில் வார்த்துக் குடிக்க எடுத்த சமயம் நான் அவர் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தேன். “ வேண்டாம்.... தயவு செய்து இந்தக் கெட்டப் பழக்கத்தை ஆரம்பிக்காதீர்கள். எனக்கு நீங்கள் வாழ்வளிக்க வேண்டாம். மற்றவர்கள் கண்ணுக்கு மட்டும் நாம் கணவன் மனைவியாக நாடக மாடிவிடுவோம். என்னால் நீங்கள் ஒரு குடிகாரர் ஆவதை என்னால் பொறுக்க முடியாது ” என்னையும் மீறிப் பிறந்தன வார்த்தைகள்.

அவர் சிரித்தார் “ பைத்தியம்.... நான் இன்று தான் இந்தப் பழக்கத்தை ஆரம்பிப்பதாக இருந்தால் அதற்கு நீ காரணமாய் இருக்கலாம். எனக்குத்தான் இப்பழக்கம் ஏற்பட்டுப் பல மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. ” என்று கூறிக் கொண்டே அவர் பாத்திரத்தில் ஊற்றப்பட்ட மதுவைச்

சுவைத்துக் குடித்தார். போத்தலில் இருந்த மது முடியும் வரை அவர் குடித்தார். போதை நிறைந்ததும் தன்னை மறந்து அவர் பிதற்றத் தொடங்கினார். உமா நீ கவலைப்படாதே. என்றாவது உன் காதலன் திரும்பி வரநேர்ந்தால் நானே முன்னின்று அவனிடம் உன்னை ஒப்படைத்துவிடுவேன். அதுவரை நீ எனக்கு மனைவியாக இரு என்று கூறிக் கொண்டே அவர் மிருகத்தனமாக என் கைகளைப் பற்றினார். புலியிடம் அகப்பட்ட மான்கன்றும் ஆந்தையிடம் அகப்பட்ட கோழிக் குஞ்சும் பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட தேரைக் குஞ்சும் தப்புவதில்லை. என் கெதியும் அப்படித்தான் ஆயிற்று ரகு. அவரது மிருகத்தனமான ஆசை நிறைவேறியதும் அவர் நிம்மதியாகத் தூங்கத் தொடங்கினார். நான் என் துன்பம் ஓயும் வரை கண்ணீர் விட்டேன். விடியும்வரை என்னால் கண் மூடமுடியவில்லை. விடிந்து அந்த அறையின் கோலத்தைக் கண்டு என் அப்பாவின் நெஞ்சம் வெடித்து விடக் கூடாதே என்பதற்காக விடியுமுன் அந்த அறையைச் சுத்தப்படுத்தினேன். ஆங்காங்கே தெறித்துக் கிடந்த மதுத் துளிகளையும் சிகரெட்சாம்பலையும் அப்புறப்படுத்தி என் மல்லிகை மாலையில் இருந்து சில இதழ்களை அவ்விடத்தில் உதிர்த்து விட்டேன். கசங்கிய மலர்கள் என் அப்பாவுக்கு நிம்மதியைத் தேடித் தந்தன.....”

என்னடி உன் பிரசங்கம் முடிந்ததா? என்ற குரலைக் கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினர். அங்கே ஜெகநாதன் குடிவெறியில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

22ஆம் அத்தியாயம்

பூஜை வேளையில் கரடி புகுந்தது போல ஜெகநாதன் அங்கு நுழைந்ததைக் கண்ட இருவரும் அதிர்ச்சியுற்றனர். சுலபமாகத் தான் வந்த காரியம் முடியப் போவதை எண்ணி ரகுவுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலுங் கூட அச் சந்திப்பு பிழையான சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்பட்டதால் அவன் வருந்தினான். ஏற்கெனவே துன்பத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் உமாவுக்குத் தன்னால் இப்படியொரு நிலை உண்டாகியதை எண்ணத்தான் அவன் துன்பமும் அதிகரித்தது.

‘ என்ன உமா உன்ர காதலன் கடைசியில் உன்னை அழைத்துப்போக வந்துவிட்டானா பரவாயில்லையே . . இருந்தாலும் அவன் நல்லவன்தான் உன்னை மறக்காமல் இத்தனை காலத்துக்குப் பின்னர் கூட உன்னை அழைத்துப் போக வந்துவிட்டானல்லவா போ ம் போ உமா காதலனோடு நீ போ . . . ’ கூறிவிட்டுக் குடிவெறியில் ஜெகநாதன் ஒரு பெண்ணைப் போல் கதறியழுதபோது ரகு மட்டுமல்லாமல் அவனுடன் இத்தனை வருடமும் பழகிய உமாவே திடுக்கிட்டாள். உலகப் பிரளயமொன்றே நடக்கப் போகிறதென எதிர்பார்த்த உமாவுக்கு அவன் செயலும் பேச்சும் புதுமையாக மட்டுமல்லாமல் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

‘ச் ச்சு ச் நீங்கள் இப்படி அழக்கூடாது. ஆண் பிள்ளைகள் அழுவது அழகல்ல. நீங்கள் என்னென்னவோ எல்லாம் வீணாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு மனதை அலட்டிக் கொள்கிறீர்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்களுக்கு ஒன்றை மட்டும் சொல்லி வைக்கவிரும்புகிறேன். அதாவது உமா உங்கள் மனைவியன்றோ அவள் இங்குதான் இருக்கிறாள் என்றோ சில நிமிடங்களுக்கு முன்வரை எனக்குத் தெரியாது. நான் வந்த காரணமே வேறு. ஆயினும் ஒரு உண்மையை மட்டும் உங்களிடம் இருந்தும் நான் மறுக்கவோ மறைக்கவோ விரும்பவில்லை. உண்மை எப்போதுமே கசப்பானதுதான் என்றாலும் அந்தக்கசப்பினாற் கூட குணமுன்டென்று ஒரேயொரு காரணத்திற்காக நான் அதை உங்களுக்குக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

ஆமாம் நீங்கள் கூறியது போல உமாவும் நானும் காதலித்தது என்னவோ உண்மைதான். உலகத்தில் இப்படி எத்தனையோ தவறுகளும் இதைவிடப் பாரதூரமான தவறுகளுங்கூட நடந்து விடுகின்றன. அவற்றில் சில எப்படியோ உலகத்தின் கண்களுக்குப் புலப்பட்டுவிட இன்னும் சில இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமலே மாண்டு மடிந்துவிடுகின்றன. அதை அவரவர்கள் அதிர்ஷ்டம் என்று வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம். அல்லது விவேகம் என்று வேண்டுமானாலும் கூறலாம். இந்த ஒரு தவற்றைவிட நாங்கள் இருவரும் வேறெந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. உமாவுக்குத் திருமணமாகிவிட்டது என்பதை அறிந்த பின் நான் அவளை மறப்பதற்காக எவ்வளவோ முயற்சித்தேன். ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களை மறப்பது சிரமம். ஏன் மறக்க முடியாது என்று கூடக் கூறலாம். நானும் மறக்க முயற்சித்தேனே தவிர என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அதனால் உமாவைப்பற்றிய

நினைவு எழும்போதெல்லாம் அதை வலோத்தகாரமாக என் மனதைவிட்டு அகற்ற முயன்றேன்.

என் முயற்சிக்குச் சாதகமாக என் வாழ்க்கையிலும் ஒரு சில திருப்பங்கள் ஏற்பட்டன. அத்திருப்பங்களின் மூலம் சில புதிய உறவுகளைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கேற்பட்டது. அந்த உறவின் மூலம் எனக்குக் கிடைத்த உடன் பிறவாத தங்கையொருத்திக்கு வாழ்வுதேடி வந்தவன் தான். நான் வந்த இடத்தில் எதிர்பாராத விதமாக உமாவையும் சந்திக்க நேர்ந்து விட்டது. இவ்வளவுதான் நடந்தது. இதுதான் உண்மையுங் கூட என்று ஜெகநாதனை ஆசுவாசப்படுத்த முயன்றான் ரகு.

குடிபோதையின் மத்தியிலும் ரகு கூறியவற்றையெல்லாம் இடை மறிக்காமல் அமைதியாகக் கேட்ட ஜெகநாதன் அகோரமாகச் சிரித்தான். சிரித்து ஓய்ந்ததும் “ நீ நல்ல கெட்டிக்காரன் இல்லையா. . . . நல்லாக் கதையளக்கப் பழகியிருக்கிறாய். நான் பேயன். . . . குடிவெறியில் என்னால் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்று நினைக்கிறாயாக்கும். என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மீண்டும் பலமாகச் சிரிக்க முற்பட்டபோது அது வாந்தியாகத்தான் வெளிவந்தது.

அதற்கு மேல் எதைச் சொல்லியும் அவனைச் சமாதானப்படுத்த முடியாது என நினைத்த ரகு அன்று அவ்வளவோடு அந்த இடத்தை விட்டுப் போவதுதான் நல்லது என எண்ணியவனாய்த் திரும்பிச் செல்ல எத்தனித்த போது ‘டேய்’ என்று ஜெகநாதன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான். “ நீ தனியாகப் போகாதே. . . . உன் காதலியையும் அழைத்துக் கொண்டு போ. . . . ம. அவளையுங் கூட்டிச் செல் ” என்று சத்தம் போட்டபடி உமாவின் கையைப் பிடித்துக் கொற கொற என இழுத்து அவன்

அருகில் தள்ளிவிட்டான். அவன் தள்ளிய வேகத்தில் அவனது உடம்போடு உராசியபடி மோதுண்ட அவளை ரகுகைத்தாங்கலாகப் பிடித்துக்கொண்டான். பல வருடங்களுக்குப் பின் அவளைப் பற்றியதில் அவன் உணர்ச்சி சிலிர்த்தெழுந்தபோது அது அவன் உடலெங்கும் நடுக்கமாகப் பிரவாக மெடுத்தது.

அவன் பிடியினின்றுத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட உமா எதுவுமே நடக்காதவள் போல் விலகிச் சென்று நின்றாள். என்னடி அவனோடு போக விருப்பமில்லையா ? கள்ளமாகச் சந்தித்துப் பேச இருந்ததுணிவு இப்போது எங்கே போய்விட்டது ? உன்காதலனைத் தேடி அவனிடம் உன்னை ஒப்படைப்பதற்காகத்தான் நானும் எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தேன். கடைசியில் இன்றுதான் என்னால் அதைச் செய்ய முடிந்தது. நீ அவனோடேயே போய்விடு.

தான் காதலித்த ஒருவன் முன்னிலையில் தன் கணவனாலேயே அவமானப்படுத்தப்படுவது உமாவுக்குத் துக்கமாகவும் வெட்கமாகவும் இருந்தது. திருமணமாகிய நாளில் இருந்தே அவள் கேட்டுக் கேட்டுப் புளிச்சப்போன பேச்சுத்தான் என்றாலும் ரகுவின் முன்னிலையில் அது அவளுக்கு மிகவும் வேதனையா இருந்தது.

இவ்வளவு நாளுந்தான் பொறுத்தேன், இன்றாவது இரண்டொரு வார்த்தைகள் சுடச் சுடச் சொல்வோம் என எண்ணியவளாய் 'நீங்கள் கூறி வந்ததையும் எனக்கு இழைத்த அநீதிகளையும் இதுவரை மௌனமாகத்தான் பொறுத்தேன். ஆனால், எதற்கும் ஒரு எல்லையுண்டு. மனிதன் குடிக்கலாம். ஆனால் அதற்காக நிதானத்தை இழக்கக் கூடாது. ரகுவை நான் காதலித்தது உண்மை.

எவரும் திருமணமாவதற்கு முன்பு இப்படியான பல தவறுகளை இழைக்கத்தான் செய்கிறார்கள். நான் இழைத்த தவற்றையும் உங்களிடம் கூறி மன்னிப்புக் கேட்கத்தான் இருந்தேன். ஆனால் திருமணமாகிய முதலிரவின் போதே உங்கள் பேச்சைக் கேட்ட பின் எனது விளக்கத்திற்கு அவசியமில்லை என்று தான் இத்தனை நாளும் மௌனமாக இருந்தேன். ஆனால் இப்போது எங்கள் இருவர் மீதும் நீங்கள் சுமத்திய அபாண்டமான பழியைப் பொறுக்க முடியாமல் தான் இத்தனை காலமாக மூடியிருந்த எனது வாயைத் திறக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

“ ரகு கூறியது அத்தனையும் இறைவன் சாட்சியமாக உண்மையானவைதான். நீங்கள் கூறியபடி இவருடன் நான் செல்வதாக இருந்திருந்தால் இன்று நேற்றல்ல உங்களைத் திருமணஞ் செய்து கொள்வதற்கு முன்பாகவே சென்றிருப்பேன். உண்மையான களங்கமற்ற அன்புக்கு உடல் ஒரு பொருட்டல்ல என்பதை நான் அறிவேன்.

இறைவனது ரூபங்கூட எப்படியானது என்று அறியாமல் இறைபக்தி கொள்ளவில்லையா நாம்? அப்படி ஒரு காலங் கடந்த புனிதமான அன்பு என்ற நினைவோடு நான் ரகுவை மறந்தேன். உங்களைத் திருமணஞ் செய்து நான் பட்ட அடிக்கும் உதைக்கும் பின்னர் கூட ரகுவைப் பற்றி நான் நினைக்கவில்லை. நினைக்க விரும்பவுமில்லை. ஆனால் நீங்கள் ஏதோ எல்லாம் வீணாகக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு எல்லோரது நிம்மதியையும் கெடுத்து விட்டீர்கள். அதிகம் எதற்கு இன்று கூட ரகுவும் நானும் நினைத்திருந்தால் உங்களை அறியாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் எப்படியாவது வாழ்ந்தால் போதும் என்ற மனப்பான்மையுடையவர்கள் அல்லர். வாழ்க்கையிலும் சில ஒழுங்குகள் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தால்தான் வாழ்விலும்

ஒரு மணம் வீசும் என்ற உயர்ந்த பண்போடு வாழ் பவர்கள். அதனால் என்னை.... இல்லை....எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்....” என்று ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்து முடித்தாள்.

அவளது பேச்சைக் கேட்டு ரகு அப்படியே அதிர்ந்து போனான். பணத்திற்புரண்டு துன்பம் என்பதே இன்னதென அறியாது வளர்ந்த ஒரு பெண்ணுடைய உள்ளரங்கமான வார்த்தைகளா இவை என்று தீர்மானிக்கச் சில நிமிடம் பிடித்தது அவனுக்கு. உலகில் உள்ள பெண்கள் எல்லோருமே இவ்வளவு உயர்ந்த கொள்கையோடு வாழமுடிந்தால் உலகத்தில் அநீதியே இருக்கமுடியாது என எண்ணிப் பெருமைப் பட்டான். தன்னை மறந்த நிலையில் ரகு சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்த வேளையில் ‘ பளார் ’ என யாரையோ அறையுஞ் சத்தங்கேட்டுத் திரும்பினான். அங்கே உமாவை ஜெகநாதன் பளார் பளார் என அறைந்து கொண்டிருந்தான்.

ஓடிச்சென்று ஜெகநாதனைத் தடுப்பதற்கு இரண்டடி எடுத்து வைத்தவனை ‘ வேண்டாம் ரகு.... எனக்கு இது பழக்கமாய்விட்டது.... ’ என்று கூறிய உமாவைப் பார்த்துத் தன் கண்களில் சுரந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டான். தன் அசுரத்தனத்திற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படும் வரை அவளைக் கொன்றுவிடுவது போலறைந்த ஜெகநாதன் மீண்டும் அவளை ரகுவின் பக்கந் தள்ளிவிட்டு அவனுடன் போகும்படி வற்புறுத்தியபோது அவனை எந்த விதமாகவும் சாந்தப் படுத்த முடியாதென்பதை உணர்ந்த உமா ரகுவின் அருகில் மிக நெருங்கி ‘ வாருங்கள் ரகு நாம் போகலாம் ’ என்று அந்தத் துஷ்ட மனித மிருகத்திடம் இருந்து உமாவைக் காப்பதற்காக ரகு முன்னே நடந்து சென்ற அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் இருவரும் தெருவில் இறங்கி எங்கோ மறைந்து நின்றுவிட்டு ஜெகநாதனின் சத்தம் அடங்கிய பின் மெதுவாக வளவுக்குள் வந்து செடிமறையில் நின்று வீட்டுக்குள் அவதானித்துப் பார்த்தபோது ஜெகநாதன் குரட்டை விடுஞ் சத்தங் கேட்டது. அதன் பின் இருவரும் வீட்டுக்குட் சென்று கதவுகளை எல்லாம் அடைத்து மூடிவிட்டு மின்சார விசையையும் அமுக்கிய போது அந்தவீடு திரும்பவும் இருள் வெள்ளத்தில் மிதந்தது. ஜெகநாதன் உறங்கிக் கொள்ளும் விதத்திலிருந்து இனி விடியும்வரை அவன் எழுந்து கொள்ள மாட்டான் என நிச்சயப்படுத்திக் கொண்ட ரகு உமாவை அறையைப் பூட்டிப்படுத்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டுத் தன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அவன் வீட்டு வாயிலை அடையும் போதே குழந்தை உமாவின் குரல் அவனைத் திகைக்கவைத்தது.. அவன் அழுதுகொண்ட விதத்தில் இருந்து இந்த அழுகை நீண்ட நேரமாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்றுள்ளது என்பது அவனுக்குப் புலனாகவே அவன் ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்து கதவைப் பலமாகத் தட்டினான். கையில் அழும் குழந்தையோடு கதவைத் திறந்த பவானி என்னண்ணா வந்து விட்டீர்களா....? ஒருவேளை எங்கேயாவது தங்கிவிட்டீர்களோ என்று யோசித்தேன்.. ஆமாம் படம் எப்படியண்ணா.... நீங்கள் போன நேரத் தொடக்கம் இந்தப் பயல் என்னை என்ன பாடு படுத்தி விட்டான் என்று நினைக்கிறீர்கள்....? அப்பப்பா ஒரே அழுகை மாமா.... மாமா.... என்று என் உயிரையே வாங்கிக்கொள்கிறான்..... இனிமேலாவது இவனது அழுகை ஒய்கின்றதா என்று பார்ப்பம் இந்தாடா உன் மாமா வந்திட்டார்.....என்று பேசிக்கொண்டே குழந்தையை அவனிடம் நீட்ட குழந்தை தாயைக் கண்ட பசுக் கன்று போல அவனிடம் விரைவாகத் தாவிக்கொண்டான்..

“என்ட உமாக்கண்ணு.... நீ ஏண்ட அழுதாய் உன்னைவிட்டுப்போட்டு நான் போவதுனாடா....? ம் அழாதடா.... அழாத.... ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன் குழந்தை தன் அழகையை நிறுத்திவிட்டு ரகுவின் கழுத்தைத் தன் இரண்டு கைகளாலும் கட்டிக்கொண்டு எக்காளமிட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கினான். “போக்கிரிப் பயல் இத்தனை நேரமா என்னை என்ன பாடுபடுத்தினான்....ஆமாம்.. நாளைக்கு இந்த மாமா திருமணஞ் செய்து கொண்டு போனப்புறம் இந்தச் சுட்டிப்பயல் என்ன செய்யப் போறான்....? ஆமாம்! படம் எப்படியண்ணா பிடிச் சுதா? என்று பவானியே பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

பதிலுக்கு ரகு சிரித்தான். படமாம்மா.. ரொம்ப நல்லா இருந்தது என் சீவியத்தில் இப்படி ஒரு படத்தை நான் இனிப் பார்க்கவே முடியாது. அவ்வளவு நவரசம் நிறைந்த படம். அதனால்தான் நான் இரண்டாங்காட்சியையும் பார்த்திட்டுப் போகலாம் என்று நினைத்துச் சிறிது தாமதித்தன். இடையில் இந்தச் சுட்டிப் பயலின் நினைவு வந்ததும் நேரா ஓடிவந்திட்டன். நாளைக்கு வசதிப்பட்டா உன்னையும், இந்தச் சுட்டிப்பயலையும் நிச்சயமாகக் கொண்டு போய்க் காட்டிறனம்மா.... நீ பார்த்தால் ரொம்ப மகிழ்ச்சியடைவாய்.”

“போங்கண்ணா, இந்தப் பயல் எங்கண்ணா என்னைப் படம் பார்க்க விடப்பேறான்? அதோட எனக்குக்கூட படம் பார்க்கணும் என்கிற ஆசை ஒரு துளி கூட இல்லை. எல்லாம் இவன் வளர்ந்த பிற்பாடு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

அதற்குமேல் பேச்சை நீடிக்க விரும்பாத ரகு பவானியைச் சென்று தூங்கும்படி பணித்தான். அவள் எவ்வளவோ

வேண்டியும் அவன் சாப்பிட மறுத்துவிட்டான். அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை. குழந்தை உமாவைத் தன் தோளில் போட்டுத் தட்டிக் கொடுத்தபடியே அவன் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் “அண்ணா உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன் உங்களைத் தேடி நிர்மலா வந்திச்சு. நம்ம டாக்டரின் தம்பி அமெரிக்காவில் அவங்க அம்மா பேரில் ஒரு மருத்துவவிடுதி திறந்திருக்காராம். அதில் தாதி வேலை செய்ய இலங்கையில் இருந்து நம்ம டாக்டரை யாரையோ தெரிந்து சிபார்சு பண்ணி அனுப்பும்படி எழுதியிருக்காராம். டாக்டர் நிர்மலா அக்காவைப் போகும்படி கேட்டாராம். அக்காவுக்குப் போகக் கொள்ளை ஆசையாம். ஆனால் அதிட அப்பா அம்மா மறுத்திட்டாங்களாம். நம்ம டாக்டர் ஐயா கூட சில நேரம் அங்கேயே போகலாமாம்.... என்றாள்.

அவள் பேசிய தோரணையில் இருந்து அவள் ஏதோ ஓர் அடிப்படை ஆசையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பேசுவது போலத் தோன்றியது. அதனால் அவள் உள்ளக் கிடக்கையை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். என்ற நோக்கத்துடன் “அவளுக்குக் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவு தான் போல இருக்கு” என்றான் ரகு.

“அண்ணா உங்களிடம் ஒன்று கூறட்டுமா டாக்டர் ஐயாவிடம் கூறி அங்கு எனக்கொரு வேலை வாங்கித் தந்தால் நல்லதல்லவா? என்றாள் பவானி. அவள் பேச்சு ரகுவைச் சிரிக்கத் தூண்டியது. ஆயினும் தன் மனதில் உள்ளதை அவளிடம் மறைத்து அதற்கென்னம்மா டாக்டரிடம் கேட்டால் போயிற்று! ஏற்கெனவே நான் இங்கு உனக்கொரு நல்லவேலை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருக்கிறேன். அதன் முடிவு நாளைக்கு விடிந்தால் தெரியும். அந்த முடிவைப் பார்த்து டாக்டரிடம் சென்று கேட்கிறேன்

னம்மா இப்போ நீ போய் நிம்மதியாய்த் தூங்கு என்றான் ரகு.

பவானியின் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் அவனுக்குப் புத்துயிர் அளிப்பதாக இருந்தன. நிர்மலாவை அவன் வாயார வாழ்த்திக் கொண்டான். அவள் வந்திராவிட்டால் இப்படியான ஒரு மகிழ்ச்சிச் செய்தியை அவன் கடைசிவரை அறிந்திருக்க முடியாதல்லவா? ஜெகநாதனின் வீட்டில் இருந்து வந்த நேரந் தொடக்கம் அவன் மனதில் எழுந்துகொண்டிருந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டதாக நினைந்து ஆறுதலடைந்தான். விடிந்ததும் பவானியையும் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு ஜெகநாதன் வீட்டுக்குப் போவதாக அவன் தீர்மானித்திருந்தான். அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேறும் பட்சத்தில் திரும்பவும் உமா அவனுக்கொரு பிரச்சனையாக இருப்பாள் என்பதே அவன் எண்ணமாக இருந்தது. ஜெகநாதன் கூறியது போல அவர்கள் திருமணஞ் செய்து கொள்வது அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

அந்த எண்ணத்தை முதலாவதாக அவன் விரும்பவில்லை. உமா கூட அதை விரும்பமாட்டாள் என்பதை அவன் நிச்சயமாக நம்பினான். உமாவையிட்டு அவன் கவலைப்படுவதற்கு இனி ஒன்றுமில்லை. அவள் வளர்ந்த பெண். படித்தவள். சொத்து சுதந்திரமுடையவள். எப்படியாவது தன் வாழ்நாளைக் கழித்துக் கொள்வாள் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். ஆயின் தன்னால் அவளது வாழ்வு அஸ்தமித்து விடக்கூடாது என்பதே அவன் ஏக்கமாக இருந்தது. பஞ்சம் நெருப்பும் ஒன்றாக இருப்பதை எவரும் அனுமதிக்கமாட்டார்கள். அதே நிலையைத்தான் அவனும் கடைப்பிடிக்க முனைந்தான். அவன்

எண்ணத்திற்கு இப்போது நிர்மலா கடவுள் போல வந்து
கைகொடுத்தாள். திடீர் என எழுந்த ஓர் இன்பக் கிளு
கிளுப்பில் குழந்தையை விரித்திருந்த படுக்கையில் வளர்த்தி
விட்டுப் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டான் ரகு.

23ஆம் அத்தியாயம்

மனிதனுக்கு அளவு கடந்த துக்கத்திலும் நித்திரை வராது என்று கூறுவார்கள். ஆயினும் ரகு அன்றிரவே நன்றாகத் தூங்கினான் என்றுதான் கூற வேண்டும். துக்கத்திற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு மனநிம்மதி அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் என்று கூறலாம். பவானியின் இருண்ட வாழ்வில் ஒளியேற்றப் போகிறோம் என்ற எண்ணந்தான் அவனுக்குப் பெரிய நிம்மதியாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் உமாவின் வாழ்வைப் பற்றியும் அவன் நினைத்துப் பார்க்காமல் இல்லை. ஆனால் அவளது வாழ்க்கை இனி ஒளிபெறமுடியாதென்ற முடிவிற்கு அவன் வந்திருந்தான். ஜெகநாதன் என்னும் சிறிய மெழுகு வர்த்தியின் ஒளியில் அவளுடைய வாழ்வு ஒளிபெற முடியாது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. ஜெகநாதன் உமா இவர்கள் வாழ்க்கையில் பவானியைச் சேர்த்தாலும் சரி, சேர்க்காவிட்டாலும் சரி அவர்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் விரிசலை எந்த வகையிலும் அடைக்கமுடியாதென்ற துணிவால்தான் அவன் இப்படியொரு முடிவுக்கு வந்தான்.

அடுத்த நாள் விடிந்ததும் விடியாததுமாக அவன் எழுந்திருந்தபோது குழந்தை உமா அவன் பக்கத்தில் எழுந்திருந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ரகு எழுந்ததைக்

கண்டதும் குழந்தை கெக்காளமிட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கியது. அவனை அப்படியே வாரித் தூக்கிய ரகு அவன் முகத்தில் முத்தமாரி பொழிந்தான். டேய் போக்கிரிப் பயலே உன்னைப் பெற்றவனைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்றா இவ்வளவு சிரிப்பு? இன்றோடு என் கடமை முடிந்துவிடும் அப்புறம் நீயாச்சு உன்ர அப்பனாச்சு. ஆனால் ஒன்றடா கண்ணா.....உன்ர அப்பன் என்ற உமாவை மறக்க முயற்சித்தாலும் மறக்க முடியாத படிக்கு அவன் பக்கத்தில் நீ இருந்து கொண்டே இருப்பாய். உமா உமா என்று உன்னை அழைக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் என் உமாவை நீ அவனுக்கு நினைவுபடுத்திக்கொண்டே இருப்பாய். நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைப்பதாகக் கூறுவார்கள். அது நம் விடயத்தில் எவ்வளவு தூரம் உண்மையாய் விட்டது பார்த்தாயா? உமாவை உன் மூலம் பார்ப்பதற்காக அவள் பெயரை உனக்குச் சூட்டி என் அன்பெல்லாம் ஒன்றுதிரளச் சேர்த்தழைத்தேன் நான். கடைசியாக அந்த உறவு எங்கே போய் முடியப் போகிறது என்று நினைக்கவே எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. கடவுள் பெரியவரடா.... ?

ரகு தன் பாட்டுக்குக் குழந்தையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த போது பவானி அங்கு வந்தாள். வந்தவளிடம் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டுப் பவானி நீ சீக்கிரம் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு குழந்தைக்கும் அலங்காரம் செய். புது மணப் பெண்ணைப்போல இருக்க வேண்டும் உன் அழகு. நாங்கள் இன்று ஒரு புகைப் படம் எடுத்துவிட்டு அப்படியே நான் இரவு கூறிய சினிமாவையும் பார்த்துவிட்டு வருவம்.....ம்.....சீக்கிரம் புறப்படு. என்று பரபரப்புடன் கூறினான் ரகு.

பவானிக்குச் சிரிப்புத் தோன்றியது. என்னண்ணா இது.....விடிந்ததும் விடியாததுமாக இன்று உங்களுக்கு

என்ன வந்துவிட்டதாம்... திடீர் எனப் புறப்படு என்றால் நாம் என்ன சும்மா இருப்பவர்களா? வேலை செய்யுமிடத்தில் கூறிக் கொள்ளாமல் போவது அழகில்லையே..! அவர்கள் காத்திருப்பார்கள் .. என்றிழுத்தாள் பவானி.

அதெல்லாம் பிரமாதம் இல்லை பவானி. நீ புறப்படுவதற்கு முன் நானே போய் அவர்களிடம் கூறிவிட்டு நானும் வேலைக்கு வரமுடியாது என்று டாக்டரிடமும் கூறிவிட்டு இதோ ஒரு நொடிக்குள் வாரேன். நீ அதற்குள் ரெடியாக இரு. வந்ததும் ஒரு டாக்னி அமர்த்திப் போகலாம்.....!

ரகு போவதையே பார்த்திருந்த பவானியின் மனதில் பல எண்ணக் குவியல்கள் தோன்றி மறைந்தன. வழக்கமாக அவசரத் தேவைகளுக்கே டாக்னி பிடிப்பதனால் ஒவ்வொரு சதமாகக் கணக்குப் பார்க்கும் ரகு படம் எடுக்க டாக்னியில் செல்லப் போவதாகக் கூறியது அவள் சிந்தனையைத் தூண்டியது. ஏதாவது சுவீப்பில் பணம் கிடைத்திருக்குமோ என்று கூடச் சந்தேகப்படத் தொடங்கினாள். ரகு விடம் பழகத் தொடங்கிய இந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் அவனது ஒவ்வொரு சிறு மனக் கருத்துக்களையும் நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தாள் பவானி. உடை நடைக்கே ஒரு சிறிது மதிப்புக் கொடுக்க விரும்பாத அவன் இன்றுமட்டும் அவளை ஒரு புதுமணப்பெண் போல உடுத்து வரும்படி எதற்காகக் கூற வேண்டும். ஒருவேளை குழந்தையையும் தன்னையும் தவிக்கவிட்டுப் போகப் போகிறானோ என்று எண்ணியபோது அவள் உடல் நடுங்கியது.

டாக்டரின் பங்களாவை வியர்க்க விறுவிறுக்க ரகு அடைந்தபோது நிர்மலாவைத் தான் அவன் முதல் முதற் சந்தித்தான். விடிந்ததும் விடியாததுமாக ஏது இந்தப் பக்கம்? குழந்தைக்கு ஏதாவது சுகயீனமா?.... என்று

நிர்மலா அவனை வினவியபோது அந்தக் குரலில் இருந்த பிடிப்பை அவனால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஆயினும் அதைத் தான் உணர்ந்து கொண்டதுபோற் காட்டிக் கொள்ளாமல் அப்படி ஒன்றும் இல்லை நிர்மலா நான் வேறு விடயமாக டாக்டரைப் பார்க்க வந்தன். அவர் டிஸ்பென்சரியில் இருக்கிறாரா....? என்று கேட்க அவர் இருக்கிறார் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தன் தலையை மட்டும் அசைத்தாள் நிர்மலா. வந்த காரணத்தைத் தன்னிடம் கூற அவன் விரும்பவில்லை என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். அதற்காக அவள் மனம் வேதனைப்பட்ட போதும் வலோற்கார மூலம் அன்பைப் பெறவோ உறவை வளர்த்துக் கொள்ளவோ அவள் விரும்பவில்லை.

அவனைப்பற்றிய கவலை அற்றவனாக ரகு டாக்டரின் அறையை நோக்கி நடந்தான். “ குட்மோனிங் டாக்டர் ” அவனது குரல் மிகவும் பணிவாக ஒலித்த போது டாக்டர் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு குட்மோனிங் ரகு.... என்ன இன்றைக்கு நேரத்தோடே வேலைக்கு வந்துவிட்டாய்.....என்ன விடயம்....? என்று கேலியாகக் கூற இன்று நான் வேலைக்கு வரமுடியாது என்பதை அறிவிக்கத்தான் வந்தான் டாக்டர். இன்று ஒரு நாள் எனக்கு லீவு வேண்டும் என்ற ரகுவைப் பார்த்த டாக்டர் வழக்கம் போல ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தார். என்ன வருத்தம்? மருந்து ஏதாவது தரட்டுமா என்று தொடர்ந்து அவர் கேட்டதற்கு ‘ இல்லை டாக்டர் என் தங்கச்சியையும் குழந்தையையும் இன்று கோயிலுக்குக் கூட்டிப் போவதாக வாக்களித்துவிட்டன். அதுதான் என்றிமுத்தான் ரகு.

தாராளமாகப் போய் வாப்பா....அது ஒன்றுதான் இன்று மனிதனை மனிதனாக வைத்துள்ளது. தெய்வநம்பிக்கையும் அற்றுவிட்டால் மனிதன் மனிதனாக வாழவே

முடியாது. அதனால் நீ உண்மையாகக் கோயினுக்குப் போவதாக இருந்தால் இன்னும் இரண்டு நாள் லீவு தர முடியும் என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தார் டாக்டர்.

இத்தனை பெரிய தூய உள்ளம் படைத்த ஒரு டாக்டரை ஏமாற்றுகிறோமே என்ற வருத்தம் ஏற்பட்ட போதும் ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை என்னும் பழமொழியைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு டாக்டரிடம் அமெரிக்காவில் ஆரம்பிக்க இருக்கும் மருத்துவவிடுதி பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துச் சுற்றி வழைக்காமலே அங்குத் தனக்கும் ஒரு வேலை சிபார்சு பண்ணித்தரும்படி வெளிப்படையாகவே பேசினான். ரகு. தனது வேண்டுகோளுக்கு டாக்டரிடம் இருந்து எப்படியான பதில் வரப்போகிறதோ எனத் துடித்துக்கொண்டது அவன் உள்ளம்.

அவன் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரித்தார் டாக்டர். நீ மனதாரத்தான் இதைக் கேட்கிறாயா.... ரகு.... என்று சிரிப்பினிடையே அவர் கேட்ட போது ரகு வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தான். ஏன் ஏன் பேச்சில் நம்பிக்கை இல்லையா டாக்டர் என்பது போல் இருந்தது அவன் பார்வை. என்னப்பா அப்படிப் பார்க்கிறாய்....? தங்கச்சியை விட்டு அரை நிமிடங்கூடப் பிரியமுடியாத உன்னால் எப்படி அவளைப் பிரிந்து இத்தனை மைல் தூரம் போக முடியும் என்று சிந்தித்தேன். ஒரு வேளை உன் தங்கச்சிக்கும் அவள் குழந்தைக்குங் கூட அங்கு வேலை தேடச் சொல்வாயோ என்று ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. அதுதான் சிரித்தேன்.

டாக்டரின் விகடமான பேச்சு ரகுவையும் சிரிக்க வைத்தது. அவன் சிரித்துவிட்டு அப்படியெல்லாம் பயப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை டாக்டர். இம்முறை நாள்

தங்கச்சியை விட்டுப் பிரிவதாகவே முடிவு செய்து விட்டேன். அவளை அவளது கணவரிடம் ஒப்புவிக்கலாம் என்ற நல்ல முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். அதனால் எப்படியாவது தங்கள் சிபார்சினால் எனக்கு ஒரு வேலைக்கு ஒழுங்கு செய்யுங்கள் எனக்குச் செய்த ஏனைய உதவிகளுடன் இந்த உதவியையும் கடைசிமுறையாகச் செய்து விடுங்கள் என்று கெஞ்சிய ரகுவைக் கவனிப்பதாகக் கூறினார் டாக்டர்.

டாக்டரிடம் விடை பெற்ற ரகு நேராக வீட்டுக்குச் சென்று வாடகைக் கார் ஒன்று அமர்த்தி அதில் பவானியையும் குழந்தையையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஜெகநாதன் இருந்த வீட்டுக்குச் சமீபமாக டாக்ஸியை நிறுத்தி இறங்கிக் கொண்டான். ஏதோ படத்திற்கு அழைத்துப் போவதாகக் கூறி நடுத்தெருவில் தன்னை டாக்ஸியை விட்டு இறக்குவித்ததன் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாமல் படமாளிகை எங்கு இருக்கண்ணா என்று நினைத்ததைக் கேட்டேவிட்டாள் பவானி.

அதுவரை தன் நினைவற்றுப் பவானியையும் குழந்தையையும் எப்படி ஜெகநாதனிடம் ஒப்புவிப்பது என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த ரகு திடுக்கிட்டான். ஆயினும் தன் தடுமாற்றத்தை வெளிக்காட்டாமல் நான் பார்த்த படம் இந்தப் பங்களாவில் தான் காட்டப்பட்டது. இது பிரத்தியேகமான இடம். நீ வருவது அவர்களுக்குத் தெரியாது. உன்னை உள்ளே அழைத்துப்போவதற்கு அவர்களிடம் நான் உத்தரவு எடுக்கவேண்டும் தங்கச்சி—அதனால் நீ உமாவை வைத்துக் கொண்டு மரநிழலில் நிற்குகொள்—நான் வந்து விடுவேன் எனக் கூறி அவளைச் சமாளித்துவிட்டு ஜெகநாதனின் பங்களா அமைந்திருந்த வளைவுக்குள் நுழைந்தான் ரகு. கடந்த இரவு பார்த்த வீட்டின் நிலைக்கும்

அப்போதிருந்த வீட்டின் நிலைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசந் தோன்றியது அவனுக்கு.

ஒழுங்கற்ற முறையில் தளபாடங்கள் வைக்கப்பட்டு இருள் சூழ்ந்த நிலையில் ஒரு துர்நாற்றத்தோடு காட்சியளித்த வீட்டை இப்போது கதிரவன் தன் கதிர்களால் ஒளியேற்றிக் கொண்டிருந்தான். தளபாடங்கள்கூட ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டில் ஏதோ ஒரு பொலிவு காணப்பட்டது, ரகு மெதுவாகவீட்டுத் திண்ணையில் காலடி எடுத்து வைத்த போது உமாதான் சாம்பராணி தூபத்தோடு முன்னுக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள். குளித்துவிட்டு விரித்து விடப்பட்டு இருந்த கூந்தல் அலை அலையாகத் தோளில் புரண்டு கொண்டிருக்கக் குங்குமப் பொட்டுடன் காட்சி அளித்தாள். உடல்தான் மெலிந்து பொலிவிழந்திருந்ததே தவிர அவளது முகத்தில் இருந்த களை அப்படியேதானிருந்தது.

“ ரகுவா . . . வாருங்கள் இப்படி அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். அவர் இப்போதுதான் எழுந்து குளிக்கச் சென்றுள்ளார். வருவதற்கு ஒருமணி நேரமாவது செல்லும் . . . ” உமாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ரகு ஆச்சரியப்பட்டான். உண்மையாக இது அவன் இரவு கண்ட உமாதானா? அல்லது இருவரும் இருவேறு உருவங்களா என்று எண்ணத் தோன்றியது. அவள் பேசிய விதம் அவளை அப்படிச் சிந்திக்க வைத்தது. இரவு முழுவதும் கணவனால் இம்சைக்குள்ளாகிய ஒரு பெண்ணா இவள் . . . இவளால் இப்படி ஒன்றுமே நடக்காததுபோல எப்படித்தான் சமாளிக்க முடிகிறது . . . இது பெண்களுக்கே உரித்தான ஒரு சாகசமா அல்லது பெருந்தன்மையா என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கியபடி அவள் சுட்டிக்காட்டிய நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

இரவு வெகுநேரங் கழித்துத்தான் தூங்கியிருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி இருந்தும் இவ்வளவு அதிகாலையில் உங்களால் எப்படி வர முடிந்தது ஆமாம்! என்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தீர்களா? அல்லது அவரிடம் ஏதாவது விடயமா? என்று கேட்டு அங்கே நிலவிய மௌனத்தைக் கலைத்தாள் அவள். அதுதான் தக்க சமயம் என நினைத்துக்கொண்ட ரகு அவரைத்தான் முக்கியமாகப் பார்க்க வந்தேன். ஆயினும் அதற்கு முன் உன்னைப் பார்த்துப் பேசவேண்டும் என்ற நினைவுடன்தான் வந்தேன். அவர் குளிக்கப்போனது நல்லதாய்ப் போய் விட்டது. உன்னுடன் நான் நிறையப் பேசவேண்டி உள்ளது. நேற்று நான் இங்கு வரும்போது ஜெகநாதனுக்கு நீதான் மனைவியாக இருப்பாய் என்று சிறிதுகூட நினைக்கவில்லை. நான் வந்த விடயமே வேறு. ஆனால் இந்த வீட்டின் எஜமானியாக உன்னைப் பார்த்ததின் என்னென்னமே மாறிவிட்டது. உனக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாழ்வைப்பற்றித்தான் என்னால் சிந்திக்க முடிந்தது. உன் கணவன் ஏற்கெனவே ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையானவன் என்பதை நீ அறிந்தாயோ என்னவோ. அந்தக் குழந்தையும் தாயும் தற்போது என்னுடன் தான் இருக்கிறார்கள் என்பதை நீ அறிந்துதான் ஆகவேண்டும் உமா. உண்மை கசப்பாக இருந்தாலும்கூட அதை அறிந்து வைப்பது மேலானது. அத்துடன் இன்னுமொன்றையும் கூறி வைக்கிறேன். அதாவது அவர்கள் அந்தத் தாயும் குழந்தையும் தற்போது என் ஆதரவில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகத்தான் உன் கணவனைத் தேடி வந்தேன். ஆனால் உன்னைக் கண்டபின்பு என் திட்டமே தவிடுபொடியாகி விட்டது என்று கூறிவிட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவன் பேச்சைக் கேட்டு அடக்கமாகச் சிரித்த உமா இங்குத்தான் நீங்கள் தவறிவிட்டீர்கள். நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து நீதியின் வழியில் எது சரியென்று தீர்மானித்து அதைச் செயலாற்ற வந்த பின் சொந்த விருப்பு வெறுப்பு களுக்கு ஒருபோதும் நீங்கள் மதிப்பளித்திருக்கக் கூடாது. இன்று என்னிடத்தில் வேறு பெண்ணொருத்தி இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக நீங்கள் நினைத்ததைச் சாதித்திருப்பீர்கள். அதனால் இப்போதுகூட ஒன்றுங் குடிமுழுகிப் போய்விடவில்லை. நீங்கள் ஆதரவளித்திருப்பதாகக் கூறும் பெண் சொல்வது அப்பழுக்கற்ற உண்மையாக இருந்து அதை என் கணவரும் ஏற்றுக்கொள்வதாக இருந்தால் அவர்கள் இருவருக்கும் குறுக்கே நிற்க நான் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டேன். பொருத்தமற்ற வண்டியையும் மாட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு பயணத்தைக் கரடுமுரடான பாதையில் இழுத்துக்கொண்டு செல்வதைவிடப் பொருத்தமான இரண்டையும் ஒன்று சேர்ப்பதுதான் முறையானது என்பதே என் முடிவு. இதையிட்டு நான் கவலைப்படுவேன் என்றோ அல்லது என் வாழ்க்கை பாழாகிவிடும் என்றோ நீங்கள் பயப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏற்கெனவே பாழாகிவிட்ட என் வாழ்க்கை இனிப் பாழாகிப் போகிறது என்று பயப்படுவதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை.

“கடந்த இரவு நடந்த சம்பவங்களில் இருந்து என் வாழ்க்கையைப் பற்றி ஓரளவுக்கு அறிந்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக இதே தான். இதில் இருந்து விடுதலை பெறுவதாக இருந்தால் நானாகவே விலகிக் கொள்ள வேண்டும். அப்படியான ஒன்றைச் செய்து என் குடும்பத்திற்கு ஈனத்தைத் தேடித்தர நான் விரும்பவில்லை. என் குடும்ப கௌரவத்தையாவது காப்பாற்றிக் கொடுப்போம் என்றுதான் இதுவரை பொறுத்திருந்தேன். கடவுள் மிக நல்லவர். என்னை அதிக

நாள்கள் துன்பப்பட வைக்காமல் மிக விரைவிலேயே உங்கள் மூலமாக விமோசனம் அளித்துவிட்டார். அதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இனிமேலாவது அவர் இந்தக் கெட்ட குடிப்பழக்கத்தை மறந்து மனதுக்கிசைந்தவனான மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை நடத்தட்டும். நீங்கள் இப்போதே உடனடியாகச் சென்று அந்தப் பெண்ணையும் குழந்தையையும் அழைத்து வாருங்கள். அவர் மாலையில் மாற்றுருவந் தரிப்பதற்கு முன் அவர்களை அவரிடம் ஒப்படைத்துவிடுவோம் என்று நீண்ட பேச்சுக்குப் பின் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அவள் பேச்சு ரகுவுக்குப் புரிந்தும் புரியாமலும் இருக்கவே அவன் சில நிமிடநேரம் யோசித்துவிட்டு “ அவர்களை அழைத்து வர நான் போகவேண்டிய அவசியமே இல்லை உமா. அவர்களை நான் வரும்போதே அழைத்துத் தான் வந்தேன். உன் உத்தரவின்றி உள்ளே கூட்டிவரப் பயந்து தெருவிலே நிற்கும்படி பணித்தேன். உனக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்றால் இப்போது சென்று அவர்களை அழைத்து வருகிறேன். அதற்கு முன் ஒன்று உன்னிடம் கேட்க விரும்புகிறேன் உமா. அந்தப் பெண்ணையும், குழந்தையையும் ஜெகநாதன் ஏற்றுக்கொள்வதாகவே வைத்துக்கொள்வோம் அதன் பின் உன்கெதி என்னாவது? உன் எதிர்கால வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாயா ?

“ தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி எவராலும் எந்த முடிவுக்கும் வருவது மிகவும் சிரமம் ரகு. வாழ்க்கை எங்கே தொடங்கும் அது எங்கே முடியும் என்று யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. என் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தை அனுபவித்துவிட்டேன் முடிவு ? அது என் கையில் இல்லை. ஆயினும் அதை ஒரு நல்ல முடிவாக்க

வேண்டுமென்பதே எம் ஆசையங்கூட. அவ்வளவுதான் இப்போதைக்கு என்னால் கூற முடியும். நீங்கள் தயவு செய்து அவர்களைச் சென்று அழைத்து வாருங்கள். என்கணவரின் வாழ்வை ஒளிபெறச் செய்யப்போகும் அந்தப் பெண்ணைக் காண நான் துடிக்கிறேன் போங்கள் ரகு.

அவள் அன்புக் கட்டளையை மீறப் பயந்தவனாய் ரகு வந்த வழியே திரும்பிச் செல்கிறான். ஒரு சில விநாடிக்குள் ஏதோ ஒரு பெரிய முடிவுக்கு வந்தவள் போல உமாவும் உட்பக்கஞ் செல்கிறாள். அந்த வீட்டில் பழையபடி அமைதி குடிகொள்கிறது.

24ஆம் அத்தியாயம்

ஒரு சிலர் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதற்கென்றே பிறக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு சாரார் துன்பப்படுவதற்கென்றே பிறவி எடுக்கிறார்கள். இது அவரவர் அதிர்ஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. வேதாந்திகளிடம் கேட்டால் முன்வினைப்பயன் என்பார்கள். ரகுவைப் பொறுத்தவரையில் அது தான் தன்விதி என்ற முடிவுக்குத்தான் அவனால் வர முடிந்தது. தன்னைப் பற்றியோ தான் துன்பப்படுவதைப் பற்றியோ அவன் கவலைப்படவில்லை. தன்னால் பிறிதொருவர் கஷ்டப்படுவதை அவனால் பொறுக்கமுடியவில்லை. உமாவைத் துன்புறுத்துவதற்கென்றே தான் பிறந்திருப்பதாக நினைத்து நினைத்துக் கவலைப்பட்டான். உமா மட்டும் ஜெகநாதனுடன் இன்பமாக வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்தால் பவானியை அவன் நிச்சயம் அங்குக் கூட்டி வந்திருக்கவே மாட்டான். பவானியையும் ஜெகநாதனையும் இணைப்பதால் உமாவுக்கு விடுதலை கிடைக்குமென அவன் நிச்சயமாக நம்பினான். ஆயினும் அவளது எதிர்காலத்தை நினைத்தபோது அவனால் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவளுக்கு ஏதாவது வழி வகுத்துக் கொடுப்பது இனி தன் பொறுப்பு என்பதை உணர்ந்தான். யாருடைய நலனுக்காக அவன் தன் பிறந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டானோ அவளுக்காகவே இனித் தன் வாழ்க்

கையை அர்ப்பணிக்கப் போகிறோம் என்று நினைத்தபோது அவன் மெய்சிலிர்த்தது.

உமாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த போது கடந்த இரவு அவளைவிட்டு அவன் பிரிந்து சென்ற பின் ஏதாவது அசம்பாவிதங்கள் நடைபெற்றதா என்று அவன் கேட்டதற்கு அவள் கொடுத்த பதில் அவளது உயர்ந்த பண்பையும் பொறுமையையும் எடுத்துக் காட்டியது. மதுவாடை அவருடலில் இருக்கும்வரைதான் அவர் மிருகமாக இருப்பார். அந்த நெடி அவர் உடலைவிட்டு அகன்றதும் அவர் திரும்பவும் மனிதனாகிவிடுவார். அதன் பின் எங்களுக்குள் எதுவிதமான சச்சரவிற்கும் இடமிருக்கவில்லை. கணவன் மனைவி என்ற உறவற்று ஏதோ சந்தர்ப்பவசத்தால் இணைக்கப்பட்ட ஜோடிகள் என்ற அளவோடு பழகிக்கொள்வோம். பேசிக் கொள்வதற்குத்தான் சந்தர்ப்பமும் இடம் கொடுப்பதில்லையே. அவர் குளித்துச் சாப்பிட்டதும் அலுவலகம் புறப்பட்டால் திரும்பவும் வீடு வரும்போது மிருகமாகத்தான் வருவார். அவரிடம் அப்படியொரு பலவீனம். தன் மேல் நம்பிக்கையற்ற ஒரு தாபம் ஏதோ ஊருக்கும் உலகத்திற்கு நாங்களும் கணவன் மனைவியாக வாழ்க்கை நடத்துகிறோம்.

உமாவினது இந்தப் பேச்சில் இருந்து அவள் வாழ்ந்து வந்த நரக வாழ்க்கையை அவன் பூரணமாக உணர்ந்து கொண்டான். பவானியை ஜெகநாதனிடம் ஒப்புவித்த அடுத்த நிமிடத்தில் இருந்து உமாவின் பொறுப்பு தன்னுடையது எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அந்த நினைவோடு அவன் பவானியையும், குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் கையில் இருந்த குழந்தை உமாவைக் கண்டதும் கெக்காளமிட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கியது. வா தங்கச்சி.... இப்படி உட்கார்

நீ வந்திருப்பதாக ரகு கூறவே இல்லை. உன்னை அழைத்து வரும்படி கூறியதன் பின்னர்தான் நீ வெளியில் காத்து நிற்பதாகக் கூறினார். அதுதான் உன்னை உடனடியாக அழைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. என்னை மன்னித்துவிடு என்று உமா சம்பந்தமில்லாமல் பேசியபோது பவானிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. ஏதோ படத்திற்கு அழைத்துப் போவதாகக் கூறி ஒரு வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்ததுமல்லாமல் ஏதோ சம்பந்தமில்லாத பேச்சுக்களையும் ஒரு பெண் மூலம் கேட்கவேண்டி வந்துவிட்டதே எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவள் மனப் போராட்டத்தை அவள் முகம் பிரதிபலித்துக் காட்டியபோது அப்படி உட்கார்ந்துகொள் தங்கச்சி என்று ரகு பணித்தான். எங்கண்ணா கூட்டி வந்திருக்கிறீர்கள் எனப் பவானி தன் ஆசையை அடக்க முடியாமல் கேட்டதற்கு நாம் வரவேண்டிய இடத்திற்குத்தான் வந்திருக்கிறோம் அம்மா.... இனித்தான் படம் ஆரம்பமாகும் என்று கூறிவிட்டுத் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக்கொண்டாள்.

என்ன படம்..... யாருடைய படம் ரகு.....? என்று உமா எழுப்பிய வினாவுக்கு இரவு நான் படம் பார்த்துவிட்டுப் போகும்போது நன்றாகத் தாமதமாகி விட்டேன். எப்படியண்ணா படம் என்று கேட்டாய். அருமையான படம் தங்கச்சி கண்டிப்பாக நீயும் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று. நாளைக் காலை விடிந்ததும் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போய்க் காட்டுகிறேன் என்று வாக்கு கொடுத்தபடியே அழைத்தும் வந்துவிட்டேன். அதுதான் தங்கச்சிக்குச் சிறிது சந்தேகமாக இருக்கிறது. என்று கூறி விட்டுக் கண்ணைச் சிமிட்டினான் ரகு. அப்போ உங்கள் தங்கைக்குப் படத்தின் கதையே தெரியாது போல இருக்கு என்று அவன் சிமிட்டலைப் புரிந்து கொண்டு உமா கேட்டதற்குக் கதைமட்டுமல்ல உமா கதையில் வரும் பாத்திரங்

களே அவளுக்குத் தெரியாது என்று மிகுதியையும் கூறி முடித்தான் ரகு.

ரகுவிடம் இருந்த குழந்தையை வாங்கிக்கொண்ட உமா அவனைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தாள். அந்தக் குழந்தை அப்படியே ஜெகநாதனை உரித்து வைத்திருந்தது. குழந்தை அவன் அப்பாவையே உரித்து வைத்திருக்கிறான் என்று உமா கூற பவானி ஆச்சரியத்தோடு அவளைப் பார்த்தாள். குழந்தையின் அப்பாவா....? அப்படியானால் இது படமாளிகையில்லையா....? என் குழந்தையின் அப்பாவுக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கும் என்ன தொடர்போ....? ராமு அண்ணா எதையோ என்னிடம் இருந்து மறைக்கப் பார்க்கிறார். இவர்களிடையே ஏதோ மர்மம் சூழ்ந்துள்ளது. அது என்னவாக இருக்கும் எனப் பவானியின் உள்ளம் ஆராயத் தொடங்கியது. சற்று முன்பு ரகு அந்தப் பெண்ணை உமா என அழைத்த போதே அவள் சந்தேகப்படவே செய்தாள். ஆரம்பத்தில் அவன் குழந்தையைத்தான் அழைக்கிறான் என்று எண்ணியவளுக்கு மிகுதிப் பேச்சும் முடிந்த பின்னர்தான் அவன் அந்தப் பெண்ணைத்தான் அழைத்தான். அந்தப் பெண்ணுக்கும் பெயர் உமா என்பதும் தெரியவந்தது.

அதற்குள் உள்ளே ஜெகநாதன் குளித்துவிட்டு வரும் காலடி அரவம் கேட்டு உமா எழுந்து உள்ளே சென்றாள். அவள் போகும்போது குழந்தையைப் பவானியிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள். அவள் உள்ளே செல்லும் போது ரகுவைப் பார்த்துச் சென்ற பார்வையில் ரகுவும் ஏதோ புரிந்து கொண்டவன் போல் எழுந்து கடைக்குச் சென்று வருவதாகக் கூறிவிட்டுத் தெருப்பக்கம் நடந்து சென்றான். புதிய இடம், புதிய சூழல், புதிய மனிதர்

என்ற நிலையில் பவானி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது உள்ளே இருந்து யாரோ இருமும் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரல் ஒரு ஆணுடையதாக இருக்கவே அது யாராக இருக்கும் என்று எண்ணியபடி பவானி குழந்தையோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தை இடையிடையே அழுவதும் சிரிப்பதுமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தபோது காலடியர் வங் கேட்டுப் பவானி திரும்பினாள். அங்கு வந்த நபரைக் கண்டதும் அவள் கண்கள் விழித்தன. விழித்தபடியே இருந்தன. அதில் ஆச்சரியங் கலந்திருந்ததா அல்லது அதிர்ச்சி நிறைந்திருந்ததா என்று எவராலுமே கூறமுடியாது. சப்தநாடியும் ஒடுங்கியவளாய்ப் பேசுந் திராணியற்றுப் பவானி குழந்தையைக்கூட மறந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவள் மடியில் இருந்த குழந்தை கீழே இறங்கத் தெண்டித்துத் தவறிக் கீழே விழுந்து வீர் . . . எனக் கதறி யழத்தொடங்கியது. பவானி தன் நினைவு பெற்றுக் குழந்தையை வாரி எடுக்க முயற்சித்தபோது குழந்தை ஏற்கெனவே அங்கு வந்த நபரின் கையில் இருப்பதைக் கண்ணூற்று வெட்கித் தலை குனிந்து அவரையே பார்த்தபடி நின்றாள். 'நீ எப்படி இங்கு வந்தாய் பவானி . . . ? இது இது நம் நம் ? ஜெகநாதன் பேசமுடியாமல் தத்தளித்த போது ஆமாம் இது நம்ம குழந்தை தான் பெயர் உமா உமா டேய் கண்ணு உமா இதுதான் உன் அப்பாடா உன் அப்பா என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கால் வார்த்தை தடைப்படக் கூறிவிட்டு அவனையே மேல் இருந்து கீழ்வரை பார்க்கத் தொடங்கினாள்'. அவளது பார்வையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவனாய் அவளைத் தன்னுடன் இறுகப் பற்றி அணைத்துக் கொண்டான் அவன். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கட்டித் தழுவியபடி தம்மை மறந்து நின்றபோது அந்தப் பிணைப்பின் இறுக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல்

குழந்தை கதறி அழத் தொடங்கியது. அந்தக் குழந்தை மூலம் தங்கள் நிலையை உணர்ந்து கொண்டவர்களாய் விலகிக் கொண்டனர் இருவரும்.

பவானி தன் கண்ணில் இருந்து நீர் ஆறாகப் பாய விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினாள். அவள் அழுவதைக் கண்ட குழந்தையும் ஒன்றும் புரியாமல் கதறத் தொடங்கியது. அவர்கள் இருவரையும் ஆற்றுவதே ஜெகநாதனுக்குப் பெரும்பாடாகிவிட்டது. குழந்தையைத் தன் தோளில் போட்டுத் தட்டியபடி அவன் பவானியை ஆற்றினான். நீங்கள் என்னை ஏமாற்றி விட்டீர்கள் உங்களை நம்பி என் பெண்மையைப் பறிகொடுத்து விட்டு நான் பட்டபாடு என ஆரம்பித்து ரகுவைச் சந்தித்ததுமுதல் யாவற்றையும் ஒரு கதை போலக் கூறிவிட்டு இப்போது எங்களுக்கு என்ன முடிவு சொல்லப் போகிறீர்கள் என்பது போல் ஜெகநாதனைப் பார்த்தாள் பவானி.

அவள் கூறியவற்றை எல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்ட ஜெகநாதன் யோசிக்கத் தொடங்கினான். இனிமேல் பவானியைக் கைவிடுவது அழகல்ல என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அத்துடன் அவளைப் பிரிந்து தன்னால் வாழமுடியாது என்பதும் அவனுக்குப் புரிந்தது. அதனால் அவன் அவளைப் பார்த்து அழாதே பவானி. சந்தர்ப்பவசத்தால் உன்னைப் பிரியவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதே தவிர உன்னை நான் நினைக்காத நேரமோ நாளோ கிடையாது. என் பெற்றோரின் அபிலாசையை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் வேறு திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. என் கரம் பற்றியவள் என்னைக் கணவனாய்ப் பெற்றதில் அடைந்த இன்பத்தைவிடத் துன்பந்தான் அதிகமாக இருக்கும். ஆமாம்! பவானி அவளை நான் மிகவுங் கொடுமைப்படுத்திவிட்டேன். அவள் நான்

இழைத்த அத்தனை தீங்குகளையும், அநீதிகளையும் பெரிய மனத்தோடு பொறுத்துக் கொண்டாள். நான் இழைத்த மிருகத்தனங்களை எல்லாங்கூடப் பொறுத்திருக்க மாட்டாய் அத்தனை கொடூரமாக நான் நடந்து கொண்டேன். மிருகத்தைவிடக் கேவலமாக நடமாடினேன். என்னை மனிதனாகப் பார்க்க விரும்புவர்கள் காலையில் இருந்து மாலை வீடு திரும்பும்வரை தான் அப்படியான ஒரு தன்மையை என்னிடம் எதிர் பார்க்கலாம். வீடு திரும்பும் போதே நான் மதுப்புட்டிகளிடம் என்னை ஒப்படைத்து விடுவேன். உமா வைக் கைப்பிடித்த நாள் முதலாக இதே வழக்கந்தான். அவளிடம் என் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்தி விடுவேனோ என்ற பயந்தான் என்னை இவ்வளவு கேவலமாக மாற வைத்தது. உமா ஒரு தெய்வம் போன்றவள். அவள் காட்டிய அன்புக்கு நான் அடிமைப்பட்டால் எங்கே உன்னை மறந்துவிடுவேனோ என்ற எண்ணம் என்னை அச்சுறுத்தியது. உனக்கு நான் இழைத்த துரோகம் என்னை நாளாந்தம் அணுஅணுவாகச் சித்திரவதை செய்தது.

அந்த வதைப்பில் இருந்து என்னை மீட்டுக்கொள்ள முடியாமல் நான் ஒரு குடிகாரனாக மாறினேன். உன்னைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு எவ்வளவோ முயற்சிகள் எடுத்தேன். எதுவித பலனும் அளிக்கவில்லை. கடைசியாக என் பெற்றோரைத் திருப்திப்படுத்தும் ஒரே நோக்கத்தை வைத்துத் தற்போதைய என் மனைவியான உமா வைக் கைப்பிடித்தேன். எனக்கு மாலையிடுவதற்கு முன் அவளும் யாரோ ஒருவனைக் காதலித்ததாகவும் அவளது பெற்றோர் அதை எதிர்க்கவே அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக என்னை மணந்துகொண்டதாகவும் திருமணத்திற்கு, முன்பே அறிந்து கொண்டேன். அது எனக்கு ஒரு நல்ல ஆயுதமாக அமைந்தது. என் குற்றத்தை அவளிடம் ஒப்புக்

கொடுக்கும் திராணியற்று அவள் இழைத்த அந்தச் சின்னத் தவற்றை எனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டேன். அதனால் அவள் வாழ்ந்தாள். நானும் வாழ்ந்தேன். இப்போது என் நிலை மிகவும் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. நான் யாரை ஏற்பது யாரைத் துறப்பது என்று புரியாமல் தத்தளிக்கிறேன். பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று கூடப் பயமாக இருக்கிறது. இரத்த வேகத்தில் உணர்ச்சிக்கு அடிமைப் பட்டு நாம் செய்த தவறு இந்தப் பச்சிளம் பாலகளை எங்கே பாதித்துவிடுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. இதற்கு ஒரேயொரு நல்லவழி உங்கள் இருவரையும் விட்டு நிரந்தரமாக நான் எங்கேயாவது கண்காணாத தேசத்திற்குப் போவதுதான். அது ஒன்றுதான் எங்கள் பிரச்சனைக்கு ஓர் தீர்வு காணமுடியும்.

“ வேண்டாம். . . . அப்படியெல்லாம் நீங்கள் ஒன்றுஞ் செய்துவிடாதீர்கள். . . . உங்களைப் பார்த்ததே எனக்குப் போதும். என் குழந்தையின் அப்பா எங்காவது சுகமாக சிவிக்கிறார் என அறிந்தால் அதுவே எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. அதனால் குழந்தை உமாவை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்கள் பாதையில் இருந்து விலகிவிடுகிறேன். எந்தப் பொருளை எங்கே சேர்க்கவேண்டுமோ அங்கே சேர்த்துவிட்டேன். இத்துடன் என் கடமையும் முடிந்துவிட்டது. நான் வருகிறேன் ”. ஜெகநாதனுக்கு தன் உணர்ச்சியெல்லாம் சேர்த்துப் பதிலளித்துவிட்டுப் போகத் திரும்பிய பவானியை.

‘ நில் பவானி ’ என்ற அதிகாரக் குரல் நிறுத்தி வைத்தது. அவள் அதிர்ச்சியோடு எதிர்ப்பக்கந் திரும்பிய போது அங்கே கையில் ஒரு சிறிய தோற் பெட்டியுடன் அவர்கள் முன்னே உமா நின்றுகொண்டிருந்தாள். உங்கள் சம்பாஷணை முழுவதையும் நான் உட்புறமிருந்து கேட்டுக்

கொண்டுதான் இருந்தேன். ஒட்டுக் கேட்பது அழகல்ல என்பது தெரிந்தும் அப்படியொரு இழிசெயலைச் செய்த தற்காக என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். நீங்கள் இருவரும் உங்கள் பங்கைப் பேசி முடித்துவிட்டீர்கள். அதே நேரத்தில் உங்கள் இருவருடனும் சம்பந்தப்பட்ட இன்னுமொருவள் இருக்கிறாள் அவளது அபிப்பிராயத்திற்கும் ஒரு சிறிது மதிப்புக் கொடுப்போம் என இருவருமே எண்ணவில்லையே. போகட்டும் இப்போது நான் என் வாதத்தை உங்கள் இருவர் முன்னிலையிலும் எடுத்துரைக்க முன்வந்துள்ளேன். ஆகவே தயவுசெய்து என் பேச்சைச் சிறிது செவி சாயுங்கள்.

பவானி உன் கணவருக்கு நான் சட்டப்படி மனைவியாகியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் உள்ளத்தைப் பொறுத்தவரை அவர் உனக்கே சொந்தமாக இருந்திருக்கிறார். அந்த வகையில் அவரை நீ காதலனாக அடைந்ததை யிட்டுப் பெருமைப்படவேண்டும். மனதாற்கூட உனக்கவர் துரோகஞ் செய்ய விரும்பவில்லை. அதை நான் மெச்சுகிறேன். அதை நிலைநாட்ட அவர் கைப்பிடித்த வழியைத்தான் நான் வெறுக்கிறேன். மது என்ற ஒரு பொருளை எம் சமூகத்தில் அறிமுகஞ் செய்திருக்காவிட்டால் இவர் என்ன செய்திருப்பாரோ...? அது சர்ச்சைக்குரிய விடயமாகவே இருக்கட்டும். நான் இந்த இடத்தில் இதை ஏன் கூறவந்தேன் என்றால் பெண்களைவிட ஆண்கள் மிகவும் பலவீனமானவர்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காண்பிப்பதற்காகவே.

உன் காதலர் குடித்திருக்கவேண்டிய அவசியமேயில்லை. பவானி அவர் மட்டுந் தனது சுயசரிதையை என்னிடம் மனம்விட்டுப் பேசித் தீர்த்திருந்தால் நானாகவே உன்னைத் தேடி அவரிடம் ஒப்படைத்திருப்பேன். குடிபோதையில் வரும் போதெல்லாம் இவர் என்னைப்பற்றி

எத்தனையோ பழிச்சொற்கள் கூறுவார். ஏன் இரவு கூடத்தான் உன் அண்ணாவையும் என்னையும் இணைத்து மிகவும் கேவலமாகப் பேசினார். உன் அண்ணாவை நான் காதலித்தது என்னவோ உண்மைதான். அதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் திருமணமாவதற்கு முன் ஒருவள் காதலித்தாள் என்பதற்காக அவளைப் பற்றி வாயில் வந்த படியெல்லாம் பேசலாமா? ஆயினும் நான் எல்லாவற்றையும் பொறுத்தேன். எதற்காகஎன்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய கணவன் என்ற ஒரு குற்றத்திற்காகத்தான். அதுதான் தமிழ்ப் பெண்களிடையே உள்ள சிறப்பு. இந்த மாங்கல்யம் இருக்கிறதே இது மிகவும் பவித்திரமான ஒரு பொருள். அதன் சக்தி மகத்தானது. விஞ்ஞானம் சாதிக்க முடியாததை எல்லாம் இந்த மஞ்சள் கயிற்றில் இணைக்கப் பட்டிருக்கும் மாங்கல்யம் சாதிக்க வல்லது பவானி. அந்த ஒரேயொரு உண்மையை மட்டும் பெண்கள் உணர்ந்து நடந்தால் பெண்மை எப்போதும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். இதைவிட்டு நான் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை.

இன்றுவரை உன் காதலரைப் பாதுகாக்கவேண்டிய பொறுப்பு என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இன்று முதல் அந்த மாபெரும் பொறுப்பை உன்னிடமும் உன் குழந்தையிடமும் ஒப்படைக்கிறேன் பவானி. இதோ உன் வீட்டுச்சாவி ம்பிடிபிடி பவானி என்னைச் சுற்றியுள்ள இந்தப் பரந்த உலகில் எனக்காக எத்தனையோ சேவைகள் காத்துக் கிடக்கின்றன. இனிமேல் அதுதான் என் மூச்சாக இருக்கும்என்று வீரப்பிர சங்கம் செய்த உமா ஜெகநாதன் பக்கந் திரும்பி “ உங்களுக்கு நான் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருக்க முடிய வில்லை. அதற்காக நான் மிகவும் வருந்துகிறேன் என் தங்கை பவானியும் குழந்தையும் என்னால் வெறுமையாக்கப்

பட்டு சூன்யமாகத் திகழ்ந்த அந்த இடத்தை நிறைத்துவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. நான் போவதற்கு எனக்கு விடை தாருங்கள். அதற்கு முன் என்னையும் உங்களையும் எதுவித உறவுமின்றிப் பின்னிப் பிணைந்திருந்த இந்தப் புனிதமான மாங்கல்யத்தையும், மஞ்சட்கயிற்றையும் உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். இனி இது யாருக்குச் சொந்தமோ அவளின் கழுத்தில் இதை அணிவியுங்கள். இதுவரை உள்ளங்களால் மட்டும் பிணைக்கப்பட்டிருந்த உங்கள் புனிதமான உறவு இந்த மஞ்சட்கயிற்றால் இன்னும் பலப்படட்டும். என்னை மறக்காமல் இருக்க என்வாரிசாக இதோ குழந்தை உமா இருக்கிறான் எல்லாமே இறைவன் செயல். நான் வருகிறேன். . . . விறுக்கென நடந்து செல்லும் உமாவைப் பார்த்தபடியே ஜெகநாதன் நிற்கிறான்.

தன் கண்களில் இருந்து வடிந்த இருசொட்டுக் கண்ணீரையும் தன் சுண்டுவிரலால் தெளித்து எறிந்த பவானி அவன் பக்கந் திரும்பி. . . . என்னங்க அக்கா போய்க் கொண்டே இருக்கிறா நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள். அவளைக் கூப்பிடுங்கள். . . . தயவு செய்து கூப்பிடுங்கள் எனப் பதட்டப்பட்டாள்.

என்னைக் கைப்பிடித்த இந்த மூன்று வருட காலத்துள்ளும் தலை நிமிர்ந்து என்னுடன் உமா பேசியது இதுதான் முதல்தடவை பவானி. அவளை அடித்திருப்பேன். . சித்திரவதைப்படுத்தியிருப்பேன். ஒரு வார்த்தை எதிர்த்துப் பேசியிருக்கமாட்டாள். கடந்த சில நிமிடத்திற்கு முன் வரை அவள் என் மனைவியாக இருந்தாள். அந்த உறவை அவள் துண்டித்துக்கொண்டாள். இனி மேல் எந்தவித உரிமையும் கிடையாது. இனி மேலாவது அவள் சந்தோஷ

மாக வாழட்டும். அவள் புனிதமானவள். அவள் என்னை மன்னித்தால் அது ஒன்றே எனக்குப் போதுமானது. நான் செய்த பாவங்களுக்கெல்லாம் அதுதான் பிராயச் சித்த மளிக்கும்.. உமா.. நீ உத்தமி. உமா.. உமா.. அவன் வாய்விட்டுக் கதறியபோது குழந்தை உமா அவனை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

25ஆம் அத்தியாயம்

எவ்விதமான உணர்ச்சிக்கும் இடங்கொடுக்காமல் தெருவாயில் வரை நடந்து சென்ற உமா சற்றுத் தாமதித்துத் திரும்பிப் பார்த்தாள். குழந்தை உமா அவன் காலைக் கட்டிக் கொள்வதையும் ஜெகநாதன் குழந்தையை வாரி எடுப்பதையும் கவனித்துவிட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் ஏதோ சாதிக்க முடியாத ஒன்றைச் சாதித்துவிட்ட வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் அவள் திருப்பித் தன் நடையைத் தொடர அவள் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தான் ரகு.

‘ உமா . . . நீயா ? என்று வினவ அவன் அவளை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தபோது உமாவின் கலங்காத மனமும் கலங்கவே செய்தது. அவளுக்குச் சிறிது அழுது கொட்ட வேண்டும் போல இருந்தது. ஆயினும் மிகுந்த சிரமத்தோடு தன் உணர்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு இனிமேல் நான் எங்கே போக வேண்டுமோ . . . அங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறேன் ரகு ’ என்று கூறிவிட்டுத் தன் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

பவானியின் பொறுப்பு முடிந்ததும் உமாவைச் சந்தித்து அவளது எதிர்காலத் திட்டங்களைப் பற்றியெல்லாம் கலந்துரையாடி அவள் வாழ வழி வகுக்க வேண்டுமெனக் காத்திருந்த ரகுவுக்கு அவள் பதில் பெருத்த ஏமாற்றத்தைக்

கொடுத்தது. அதிலும் அவள் அவனிடம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சென்றது அவன் இதயத்தைத் தாக்கக்கூடிய பெரும் வேதனையாகவும் இருந்தது. அவளை இப்படியே தன் போக்குக்கு விட்டால் நிலமை மோசமாகிவிடும் என அஞ்சி எங்கே நீயோ நானும் அங்கே தான் இருக்க ஆசைப்படுகிறேன் உமா தயவு செய்து நான் கூறுவதைக் கேள். நீ இனி எங்கும் போகக் கூடாது உனக்காக இந்த ரகு எப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதைத் தயவு செய்து மறந்துவிடாதே. நீ மட்டும் மனம் விரும்பினால் உன்னைச் சட்டப்படி திருமணம் செய்து உன்னுடன் வாழ நான் காத்திருக்கிறேன். உன்னால் சூனியமான என் வாழ்வு உன்னாலேயே நிரம்பட்டும். வேண்டுமானால் ஜெகநாதன் முன்னிலையிலே உன்னை நான் என் மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று கெஞ்சிய போது உமா மௌனமாகச் சிரித்தாள்.

உங்கள் உயர்ந்த அன்புக்கு நான் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன் ரகு. நீங்கள் மிகவும் நல்லவர். உங்களிடம் உயர்ந்த பண்பு உண்டு என்பதும் அறிவேன். ஆயினும் நான் ஒரு பெண் என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை இன்னும் மறந்து விடவில்லை. என் பெண்மை என்னை அறிவுறுத்துகிறது. ஆகவே எனக்கு மட்டும் ஆசையில்லை, அன்பில்லை, மனிதாபிமானம் இல்லை என்பது அர்த்தமல்ல. அவற்றையெல்லாம் அடக்கிக் கற்புநெறியில் நடப்பதுதான் பெண்களுக்கு அழகு.

காட்டாற்று வெள்ளம் கரைபுரண்டோட எப்போதும் ஆயத்தமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அதைத் தேக்கி அணைக்கட்டுக்குள் அடக்க வேண்டியபோது வெளியே பாய்ச்சுவதுதான் அந்த வெள்ளத்திற்கே பெருமை தருவது. என்னை நிச்சயமாக நீங்கள் புரிந்து கொள்

வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிறைய உண்டு. அதனால் தயவு செய்து என்னை மன்னித்து மறந்து விடுங்கள். உங்கள் உதவி எனக்குத் தேவை என்று உணர்ந்தால் இந்த உமாவுக்காக ஒரு ரகு இந்த உலகத்தின் ஒரு மூலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை மறவாமல் உங்களிடம் வருவேன். தயவு செய்து இப்போது என்னைத் தடுக்காமல் எனக்கு வழிவிடுங்கள் என்று கூறியபோது ரகு மறுவார்த்தை பேச முடியாமல் அவள் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ரகுவின் நிலை இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போன்றிருந்தது. உமாவைப் பின் தொடர அவன் உள்ளந்துடித்தபோதும் பவானியிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அவளுக்கு வரவேற்பு எப்படியிருந்தது என்பதை அறியாமல் செல்வதற்கு அவன் மனம் சிறிதும் ஒப்பவில்லை. உமாவையும், பவானியையும் அவன் மனம் எடை போட்டபோது உமாவைவிடப் பவானியைப் பற்றித்தான் அவன் மனம் அதிகமாகக் கவலைப்பட்டது. உமா தைரியமானவள். எதையும் தாங்கக்கூடிய இதயம் படைத்தவள் என்பதை அவன் கடந்த இரவு அநுபவத்தில் இருந்து உணர்ந்து கொண்டான்.

ஆனால் பவானி ஆமாம்! பவானி அவளால் துன்பத்தின் சாயலையே தாங்கமுடியாது என்பதை அவள் தற்கொலை செய்துகொள்ள வந்ததிலிருந்து அவன் அறிந்து கொண்டான். உமா எங்கேயாவது பாதுகாப்பான இடத்திற்குத்தான் போவாளென்ற எண்ணம் மனதில் நிலைத்ததும் அவன் ஜெகநாதனின் வீட்டுக்குள் நடந்து சென்றான். பவானியும் குழந்தை உமாவும் ஜெகநாதனுடன் சேர்ந்து ஓர் அழகிய குடும்பமாக நின்றதைக் கண்ட அவன் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.

வாருங்கள், அண்ணா என்னை உரியவரிடத்தில் சேர்த்ததும் தொலைந்தது சனியன் என்று கூறிக்கொள்ளாமற் போய்விட்டீர்களோ என்று பயந்திருந்தேன். எப்படியோ வந்துவிட்டீர்கள். ஆமாம்! பார்த்தீர்களா அண்ணா உங்கள் மருமகனை அப்பாவைக் கண்டதும் என்னை மட்டும் தான் மறந்துவிட்டான் இல்லையா அண்ணா ? என்று கூறி பவானி அவனை வரவேற்ற போது அவள் உள்ளத்தின் பூரிப்பையும் பெண்மையின் பெருமையையும் அவனால் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. இத்தனை நாளும் பட்ட கஷ்டத்தின் பலனை அனுபவித்துவிட்ட திருப்தியில் அவன் அவர்கள் இருவரையும் தன் மனமார ஆசீர்வதித்துவிட்டு நீரைவிட இரத்தம் தடிப்பானது என்று ஆங்கிலத்தில் பழமொழி கூறுவார்கள் அல்லவா அது இதனால்தான் தங்கச்சி என்று சொல்லிச் சிரித்தான். குழந்தை உமா ஜெகநாதனின் தோள்மீது இருந்து கொண்டே அவனைப் பார்த்துக் 'கலகல' எனச் சிரித்தான்.

கடந்த இரவு முழுவதும் அவ்வளவு அட்டகாசம் புரிந்த ஜெகநாதன் தானா இப்படிப்பட்ட குடும்பப் பொறுப்புள்ள ஆண்பிள்ளையாக இங்கே நிற்பது என்பதே அவனுக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது.

“ குழந்தை உங்களோடு ஓட்டிக்கொண்டு விட்டான். இனி உங்கள் விருப்பப்படி நீங்கள் எங்கும் செல்ல முடியாது. அதற்கு அவன் அனுமதியளிக்கவும் மாட்டான்.” என்று ரகு அவனைப் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்தபோது ஜெகநாதனின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

‘ ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டது. அவற்றை யெல்லாம் கனவு போல நினைத்து மறந்து விடுவதுதான்

புத்திசாலித்தனம். கடந்த இரவு நிகழ்ச்சிக்காக நான் மிகவும் மனம் வருந்துகிறேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். பவானியைக் கண்டதும் என் வாழ்வில் ஒரு மறுமலர்ச்சி நிச்சயமாக ஏற்படும் என்று நினைத்தேன். ஆனால் உமா ஒரு பிரச்சனையாக இருப்பாள் என்று நான் எண்ணியதற்கு எதிர்மாறாக அவளாகவே என் பாதையிலிருந்து முற்றாக விலகிக்கொண்டாள். அவளது பெருந்தன்மையை நான் போற்றும் அதே நேரத்தில் அவள் எதிர் காலத்தைப் பற்றி என்னால், கவலைப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. அவளுக்குப் பெருந் துரோகஞ் செய்துவிட்டேனோ என்ற வினா உள்ளத்தில் பெரிய இராட்சதன் போல் என்னை அச்சுறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. ரகு உங்களிடம் நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம், உங்கள் தங்கை நிம்மதியாக வாழவேண்டுமென நீங்கள் விரும்பினால் இதுவரை எனக்குப் பெயரளவில் மனைவியாக இருந்து விட்டு நான் செய்த கொடுமைகளை எல்லாம் மறந்து மன்னித்துத் தன்னைப்போன்றதோர் பெண்பிறவுக்கு என்னைக் கணவராக்கிவிட்டுப் பெண்மையின் பெருமை பொங்கப் பூரித்து நடந்து செல்கிறாளே உத்தமி உமா அவளை வாழ வையுங்கள். அப்போதுதான் நானும் நிம்மதியாக வாழமுடியும். எனக்காக அல்லா விட்டாலும் உங்கள் பவானியின் நல்வாழ்வின் பொருட்டாவது இதை நீங்கள் கண்டிப்பாகச் செய்தே ஆகவேண்டும் என்று ஜெகநாதன் உள்ளம் உருகப் பேசியபோது ரகுவால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

சரி.... இந்த உதவியை நான் எப்படியும் செய்து முடிப்பேன். என் தங்கை பவானியையும், குழந்தை உமாவையும் கண்கலங்காமல் காப்பது இனி உங்கள் கடமை. நான் வருகிறேன்..... பவானி..... நான் சென்று வருகிறேன் அம்மா.....கண்ணில் திரையிட்ட நீர் விழிக்

கோணத்தினூடாக வழிவதற்கு முன் ரகு தன் இதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான்..

உமாவைத் தேட ரகு எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் வீணாகிய நிலையில் அவன் டாக்டர் ராஜன் வீட்டுக்குள் காலடியெடித்து வைத்தான். அதே நேரம் நர்ஸ் நிர்மலா டியூட்டி முடிந்து வீட்டுக்குச் செல்ல வந்துகொண்டிருந்தாள். ' குட்மோனிங் நிர்மலா ' ரகு அவளுக்குக் காலை வணக்கம் கூறியபோது அவளும் பதில் வணக்கம் கூறிவிட்டு அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள். ' டாக்டர் உங்களை அவசரமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். கப்பல் இன்னும் இரண்டு நாளில் புறப்பட இருப்பதாகவும் வெளிநாடு செல்ல உங்கள் முடிவை அறியவேண்டும் எனவும் கூறினார். நீங்கள் நிச்சயமாகவே போக முடிவு செய்துவிட்டீர்களா....? என்று ரகுவைப் பார்த்துக் கேட்டபோது அவள் குரல் கம்மிற்று.

' யெஸ் நிர்மலா....என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் எதையும் ஒருமுறைதான் வாழ்க்கையில் முடிவு செய்வதுண்டு. சில வாரங்கட்கு முன்பு நான் செய்து கொண்ட நல்ல முடிவை இனி எவரும் எக்காரணம் கொண்டும் மாற்ற முடியாது. என் நாட்டுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்து முடித்துவிட்டேன். தற்போது என் நிம்மதிக்காக நான் அந்நியநாட்டை நாடிச் செல்கிறேன். நிர்மலா நீ எனக்குச் செய்த உதவிகளுக்கெல்லாம் நன்றி கூறக் காத்திருந்தேன். என் உள்ளங் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு இப்போதே பிரியாவிடையும் கூறி விடுகிறேன். சந்தர்ப்பம் வந்தால் மீண்டும் சந்திப்போம். நான் ஒரு காலத்தில் திரும்பி வரும்போது உன்னைக் குடியும் குடித்தனமுமாகப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன். சரி நான் வருகிறேன். நிர்மலா.....

‘ஹல்லோ ரகு நானே உனக்கு அவசரமாக ஆள் அனுப்ப எண்ணி இருந்தேன்.... நீயே வந்துவிட்டாய் ஆமாம் நான் குறிப்பிட்ட கப்பல் நாளை நின்று பின்னேரம் புறப்பட இருக்கிறது. வேண்டியவர்களிடம் உன்னைப்பற்றி எல்லாம் கூறிவிட்டேன். இனி உன் இஷ்டந்தான் தேவை. உன் அனுமதி கிடைத்தால்தான் நான் தரும் சிபார்சுக் கடிதத்துடன் நீ கப்பல் ஏறலாம்’ என்று கூறிவிட்டுக் கேள்விக்குறியுடன் பேனாவும் கையுமாக அவனைப் பார்த்தார் டாக்டர்.

கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது என்று கூறுவார்கள். நான் எதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு உங்களைக் காண வந்தேனோ அதை நீங்களே கூறிவிட்டீர்கள். என் பூரண சம்மதத்தைத் தருகிறேன் டாக்டர். என் வாழ்க்கையில் நீங்கள் ஒரு தெய்வம். உண்மையான பக்தர்களுக்குத் தெய்வம் மனித வடிவில் வந்துதான் உதவும் என்று நான் சமய பாடத்தில் படித்திருக்கின்றேன். அப்படி மனித உருவில் வந்த தெய்வம்தான் நீங்களோ என்று எனக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது. எது எப்படியிருந்தாலும் நீங்கள் என் உள்ளக்கோயிலில் நிலைபெற்றுவிட்ட தெய்வம் டாக்டர் என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க அவன் முழந்தாளிட்டு டாக்டரின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டபோது டாக்டரே ஒருகணம் திடுக்கிட்டார்.

அவனை உணர்ச்சியோடு பிடித்து நிறுத்திய அவர்தான் முன்கூட்டியே எழுதி வைத்திருந்த சிபார்சுக் கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டிவிட்டு ரகு நீ நல்லவன். உன் மனம் அப்பழுக்கற்ற பத்தரைமாற்றுத் தங்கம். அதுதான் நீ நினைப்பது போல இறைவன் அருள்கிறார். நீ சுகமாகச் சென்று கீர்த்தியுடன் திரும்பி வாப்பா. திரும்பி வந்து உன் பிறந்த நாட்டுக்குப் புகழ் தேடித் தருவாய் என்ற

நம்பிக்கை உண்டு. இந்தா கடிதம். கீர்த்தியோடும் புகழோடும் திரும்பி வா.....

டாக்டர் கூறி முடித்ததும் அவரிடம் கடிதத்தைப் பெற்றுக் கண்ணில் ஒற்றியபடியே பிரிய மனமில்லாமற் பிரிந்து சென்றான் ரகு. எவ்வித சிரமமும்ல்லாமல் தன் இலட்சியம் ஒப்பேறிய மகிழ்ச்சியில் அவன் நடந்து சென்றபோதும் வெளியிட முடியாத ஒரு ஊமை வேதனை அவன் உள்ளத்தை உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அது உமாவைப் பற்றியதே. ஜெகநாதனுக்கு அவன் கொடுத்த வாக்குறுதி ஒரு புறமிருக்க அவளையிட்டு அவனுக்கிருந்த சொந்தக் கவலை அதிகமாக இருந்தது. தான் புறப்படுமுன் அவளை எப்படியாவது கண்டு அவளது எதிர்காலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள அவன் மனம் துடித்தது. அவளைக் கண்டு பேசிக்கொள்ளாமல் போவதால் அவனுக்கு நிம்மதியேற்படமாட்டாது என்பதையும் அவன் உணர்ந்திருந்தான். ஆகவே புறப்படுவதற்கு முன் உமாவை எப்படியாவது கண்டு பிடிப்பதே அவன் நோக்கமாகயிருந்தது.

இரண்டு நாள் கள் கொழும்புப் பட்டணம் முழுவதும் அலைந்தும் அவனால் உமாவைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அந்தப் பெரிய பட்டணத்தில் உமாவைக் கண்டு பிடிப்பது அத்தனை சுலபமாக இருக்கவில்லை. இரண்டு நாட்போதும் எப்படியோ ஓடி மறைந்து அந்திப்பொழுது அவன் முன்னே அபயந் தந்தது. விடிந்தால் ஈழத்தில் அழகிய கரையைவிட்டே அகன்றுவிடுவான். ஆனால் இழந்த நிம்மதியை அந்தப் பயணத்தினாற் பெறமுடியுமோ என்பது அவனுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது. உமாவை மட்டும் ஒருமுறை ஒரே யொருமுறை கண்டு கதைத்துவிட்டால் அவன் கவலைப்படுவதற்கு இனி இந்த உலகத்தில் எதுவுமே இருக்க முடியாது. நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் அவன்

இராப்பொழுதைக் கழித்தான். ஆயினும் கடவுள் மேல் இருந்த நம்பிக்கை அவன் உள்ளத்திற்குச் சாந்தியளித்தது. இதுகாலவரை எல்லாவற்றையும் நன்மையாக முடித்துவந்த தெய்வம் இனிமேலும் தன்னைக் கைவிடாது என்ற நம்பிக்கையில் அவன் தூங்கச் சென்றான்.

அன்றையப் பொழுதும் அவன் விருப்பமின்றியே புலர்ந்தது. அவன் அவசர அவசரமாக எழுந்து தன் காலைக் கடன்களை முடித்தான். இப்போது அவன் உள்ளத்தில் ஒரே போராட்டம். அன்று புறப்படும் கப்பலில் செல்வதா இல்லையா என்பதே போராட்டத்திற்குரிய பிரச்சனையாக அமைந்தது. உமாவைக் காணாமல் அவள் எதிர் காலத்தைப் பற்றி எதுவும் அறிந்து கொள்ளாமல் போவதை அவன் விரும்பவில்லைதான். ஆயின் அவள் தன் எதிர் காலத்தை நிர்ணயித்துக் கொண்டிருந்தால் அவன் என்ன செய்யமுடியும். அவன் வாழ்க்கையில் திரும்பவும் ஒரு புதிய அத்தியாயந் தொடங்கிப் பழைய கதையைப்போலத் தொடர்கதையாகியே விட்டால்..... ?

அப்படியான ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு இனிமேல் என் வாழ்க்கையில் நான் இடங்கொடுக்க விரும்பவில்லை. எதுவும் விதிப்பிரகாரம் நடக்கட்டும். நான் இன்று புறப்பட்டேயாக வேண்டும் என்ற திட சித்தத்தோடு டாக்டர் ராஜன் கொடுத்த இரண்டொரு மேல் நாட்டுடைகளுடனும் அவன் செல்வதற்காயத்தமானான். அதற்கு முன் தங்களுக்கு ஆதரவு காட்டி இருப்பிடம் கொடுத்த இலட்சுமியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டான். இரண்டு நாள்களுக்கு முன் உமாவைத் தேடிச் சென்றபோது புனிதத்திடமும் நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறி தான் போவது பற்றியும் பிரஸ்

தாபித்திருந்ததால் அந்தக் கவலையும் அவனை விட்டு நீங்கியது.

குறிப்பிட்ட நேரம் வந்ததும் கடவுளை மனதாரப் பிரார்த்தித்து விட்டு துறைமுகத்துக்குச் சென்றான். அங்கு டாக்டர்தான் அவனை முதலில் வரவேற்றார். அவர் அவனைக் கட்டித்தழுவி ஆசீர்வதித்துக் கப்பலுக்கு அழைத்துச் சென்று குறிப்பிட்டவர்களிடம் அவனை அறிமுகப்படுத்தினார். நீர் நிறைந்த கண்களுடன் அவரிடம் இருந்து அவன் பிரியாவிடை பெற்றான். பிறந்த மண்ணைவிட்டுப் பிரியும் கவலை பெரிதாக இருந்தபோதும் பிறந்த மண்ணில் தனக்கு இடமில்லை என்ற உணர்ச்சி அவனுக்குத் துணியைக் கொடுத்தது. கப்பலில் இரண்டாந் தளத்தில் நின்று அவன் தன்னைச் சுற்றியிருந்த பரந்த கடலைப் பார்த்தான். தன்மானத்தைப் பறித்த கடல். தன் உயிரைக் காத்த கடல். இப்போ தனக்கு மீண்டும் வாழ்வளிக்க ஆரவாரித்து நிற்பது போன்றதோர் பிரமையில் அவன் தன்னை மறந்து நின்றான்.

கப்பல் புறப்படுவதற்குரிய எச்சரிக்கை கொடுபட்டதும் பிரயாணிகளை வழியனுப்ப வந்தவர்கள் இயந்திரப் படகுகளில் ஏறிக் கரை திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். கப்பலை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற படகுகள் அன்னப் புள்களைப் போல் எழிலாக மிதந்து சென்றன. அவற்றில் ஒன்றினுள் இருந்து யாரோ இருகரங்களையும் அசைத்து அவனுக்குப் பிரியாவிடை கூறுவது போலிருந்தது. அவன் உற்றுப் பார்த்தான் அது சாட்சாத் டாக்டர் ராஜனேதான். சென்று வருகிறேன் டாக்டர் என அவன் பைத்தியக்காரனைப் போலப் பலமாகக் கத்தினான்.

அவன் குரல் எதிரொலிப்பது போன்றதோர் பிரமை. ஆனால் நிச்சயமாக அது அவன் குரல் இல்லை என்பதைப்

புரிய அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அந்தக் குரல் ஒரு பெண்ணுக்குரியதாக இருந்தது. அதுவும் அவனுக்குப் பழக்கமாகிய குரல். அந்த இனிய ஓசை வந்த திசையை நோக்கி அவன் ஓடினான். மேல் தளத்தில் இருந்துதான் அது வந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அதிகாரிகள் தடுத்ததையும் மதிக்காமல் மேல்தளத்தை அடைந்தான். அவன் கண்கள் மலர்ந்தன. உடலெல்லாம் ஒரே ஆனந்தப் பூரிப்பு. உமா....உமா....நீயும் என் கூடவா வருகிறாய்.... என்று தன்னை மறந்தே கத்தி விட்டான்.

அதிர்ச்சிக்குள்ளாகிய உமா அவனைப் பார்த்து நீங்கள் என்றாள் 'எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு' என்ற பாடல் அவன் உதடுகளிலிருந்து பதிலாக வந்தது.

தனக்கு ஆதரவளித்த டாக்டர் ராஜன்தான் ரகுவுக்கும் தாங்கள் இன்னார் என்பதைப் புரியாமலே ஆதரவளித்துள்ளார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட உமா விதியின் விளையாட்டை நினைத்துச் சிரித்தாள். கப்பல் தன் பாட்டுக்குப் புறப்படத் தொடங்கியது.

திருமதி. ந. பாலேஸ்வரி

இவர் ஈழத்தின் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த திருக்கோணமலை மாவட்டத் தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

ஓய்வு பெற்ற பாடசாலைப் பிரதி அதிபரும் சமூக சேவகியுமான இவர் திரு. புலவர். தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையின் நெருங்கிய உறவினர்.,.

பல சிறுகதைகளையும் பன்னிரண்டு நாவல்களையும் படைத்துள்ளார்.

1992 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் கொழும்பில் நடைபெற்ற தமிழ் சாகித்திய விழாவில் தமிழ்மணி என்ற விருது வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இவரது ஆக்கங்களில் நூல்வடிவம் பெறும் ஒன்பதாவது நாவல் இது வாகும்.